

SERXWEBÛN

JI SERXWEBÛN Û AZADIYÊ BI RÛMETTIR TIŞTÊK NÎN E

Yıl: 12 / Sayı: 134 / Şubat 1993 / 4.- DM

Topyekün savaşa karşı Kürdistan halkı ayakta

Topyekün kirli savaşa direkt katılanlar, onu bizzat yönetenler ve bu savaşla şu veya bu şekilde alakalı olanlar 1993 yılına çeşitli umut ve beklentilerle girdiler. Umutlar ne kadar gerçekleşecek, ya da düşman cephesi planlamasını ne kadar gerçekçi yapacak. Rejimin en yetkili ağızları çeşitli değerlendirmelerde bulundular. Ama toplumsal dinamiklerin sergilediği gerçekler ise çok daha değişik yönleri ortaya koyuyor. Türk siyasal rejimi gerçekler karşısında kendisini saran korku ve endişenin silsilesinde adeta feryatları koparıyor. Günlük gelişen olayların aldatıcı etkisinde uzun vadeli yaşayacağına inanmak istiyor. Rejimin açmaz içinde olduğunu söylemek de mevcut tabloyu tasvir etmeye yetmiyor. Zayıf kalıyor. Türk devleti bir süre öncesine kadar gerçekten de bir açmazı yaşıyordu. Ama bu süreçten itibaren bir politikasızlık, alternatifsizlik değil; bir çöküş, tarih sahnesinden silinip gitme olayıdır. Muhafazakarlık, tutuculuk, inkarcılık tarihin hiçbir döneminde başarılı olamamıştır. Silah gücüyle ayakta kalmak da çözüm değildir. Kürt halkı da, Türk halkı da huzurlu bir yaşam için toplumsal sorunlarında söz sahibi olmak istiyor. Eskiden olduğu gibi "devlet büyüktür, ne yapsa doğrudur, paşalar en iyisini bilir" anlayışı, geleneği iflas etti, demode oldu. Artık kimse bu sözlere, anlayışlara inanmıyor.

Sonuçta Türk siyasal rejiminin korkunç bir yalan, katliam ve barbarlık rejimi olduğu ortaya çıktı. Somali gibi dünyanın bir ucunda olan başka ülkelere katliam yapmak için asker gönderdik diye sevinç çığlıkları atan bir rejimden ne beklenir? Faşist Türk devletinin bütün amacı yaptığı soykırımlara halkları da ortak ederek kendisini kurtarmaya çalışmaktır. Buna ortak olmayı kabul eden "en iyi Türktür, yurtseverdir", etmeyen ise "vatan hainidir, bölücüdür." Bunlar normal bir devletin dile getireceği şeyler değildir. "Devlet milletiyle, vatanıyla bölünmez bir bütündür" sözünün yer almadığı hiçbir resmi söylem yoktur. Neden her fırsatta bu cümleyi söyleme zorunluluğu duyuluyor? Özellikle 1992 yılı bu sözün en çok tekrarlandığı bir yıl oldu.

Demirel "Başarılı bir yıl geçirdik" diyor. Gerçekten öyle midir? Koalisyon hükümeti neyi başardı? Hiçbir toplumsal soruna çözüm getiremedi. Yine Demirel "Türkiye artık bir dünya devleti oldu" sözünden neyi anlamak gerekiyor? Mevcut çelişkileri karşıtlarıyla ele aldığımızda bunun doğruluğu ancak kabul edilebilir. Rejimin Kürdistan sorununun üstesinden gelememiş olması doğal olarak devreye emperyalistlerin girmesine yol açmıştır. Bundan dolayı Demirel boşuna demiyor "Bu gemi hepimizin... Batarsak hepimiz batarız" diye. Gemi Ortadoğu oluyor. Gemiyi batıracak güç de uluslararası etkileri çok güçlü olan Kürdistan devrimidir. Tabii Ortadoğu da emperyalizm için stratejik bir alan. Kürdistan bu alanın odağında bulunmamış olsaydı emperyalizm TC'ye bu kadar sınırsız destek sunmazdı. Güney Kürdistan'a TC'nin saldırısı bunun en açık örneğidir. Bu saldırı bizzat ABD'nin ve NATO'nun desteği ve koruması altında yapılmıştır. Bunun bütün uluslararası sorumluluğu üstlenilmiştir. Elbette bunlar gemiyi kurtarma çabalarıdır.

Devamı 2. sayfada

Parti ortamı güzellikler dünyasıdır

YAZISI 10. SAYFADA

TOPYEKÜN SAVAŞ ÜZERİNE

Giriş:

Koalisyon hükümeti, işbaşı yaptığında oldukça iddialı ve kendinden emin görünüyordu. İki temel hedef olarak ilan ettikleri "enflasyon ve terör belalarından" ülkeyi kurtaracakları mesajını sürekli tekrarlıyorlardı. Bununla yığınlara umut vermeyi, var olan umutları diri tutmayı amaçladıklarını da gizlemiyorlardı. Demirel'e göre "hükümet çare müessesi" idi; çaresizlik belirtileri göstermemeliydi.

Özel savaş rejimi koalisyon hükümetiyle biraz soluklandı, vitrinini ve vizyonunu tazeledi. Sağ'lı sol'lu hükümet, bir "milli koalisyon" görünümündeydi; Kürdistan konusunda bütün partilerin, "demokrasi paketi" aldatmacası sayesinde geniş çevrelerin desteğini, kredisini aldı. "Milli mutabakat" bakımından istenilen düzey ve ortam yakalanmıştı. Bu vitrin değişikliği ve onun yarattığı siyasal ve psikolojik ortam en iyi ve sonuç alıcı şekilde kullanılmalıydı.

1991'in ortalarından itibaren baş-

Devamı 26. sayfada

PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş değerlendiriyor:

Artan taktik olanaklarla yetmez ve boşa çıkarıcı yaklaşımları aşalım KESİN KAZANDIRAN ÖNDERLİK GERÇEĞİNE ULAŞALIM!

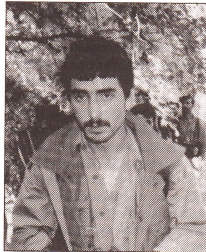
1993 yılını her yönüyle daha güçlü bir savaş yılı haline getirmeye çalışırken, bunu öncülük yapımız, ordu ve halk serihildanı gerçeğimizle nasıl kazanacağımız üzerinde durmak hem tarihi bir imkanın yakalanması hem de başka hiçbir yaşam, çıkış ve seçeneğin olmamasından dolayı kafalar ne kadar sert ve kireçlenmiş de olsa, duyarlılık ne kadar silinmiş de olsa, kişilikler kendilerini ne kadar tanınmaz hale de getirse, doğru savaşmanın ve başarmanın yolu birdir. Böyle görmek ve varsa dürüstlük, varsa kendine saygınlık ve sorumluluk duygusu, hiç olmazsa bundan sonra daha iyi yürümek, mümkünse güç oranında savaş gerçeğimizle bütünleşmek, bunun pratik adımlarını atmak artık bizim onur ve namus sözümüz ve ödenmesi gereken borç değil, ekmek-su-hava kadar muhtaç olduğumuz bir yaşam gerçeğidir.

Anladık, kafalarınız çok sert. Anladık, terbiye diye bir şey görmemişsiniz. Anladık, saygı ve sorumluluk gibi duygulardan uzaklaşmışsınız. Fakat hiç olmazsa şimdi, düşmanımıza biraz bakalım, insanlığımıza ve kendimize bakalım, nelere nasıl duyarlı yaklaşılması gerektiğini sınırlı da olsa görebilelim. Böyle bir andımız ve verdiğimiz sözün böyle bir anlamı olsun. Size hayalci de demeyeceğim. Hayal kurmakta da çok güçsüzsünüz. Sizde yaşam tutkularının olduğundan da bahsedemem. Bu tutkularınız da yok. Size düşkünce yaşamak istiyorsunuz da demeyeceğim. Bundan daha öteye zayıfsınız. Daha çok yaşadığınız, bütünüyle devrimci yaşamdaki yetersizliktir. Bir adım ötesi zafer de olsa, onu da kendine yedirememe biçiminde -artık yüzyılların mı veya yaşam sürecimiz boyunca mı diyelim-, kendinize yakıştırdığınız bir kişilik yaklaşımıyla boşa çıkarmaya daha uygun görme tehlikesini yaşıyorsunuz.

Kendi sorumluluğuma dayanarak söylüyorum ki, -bin kez de tekrarlansa- PKK bu temelde gelişmedi, bu temelde başarmadı. Aslında

Devamı 5. sayfada

Kürdistan devriminin şehitleri,

PKK-MK üyesi Kazım KULU (Şiyar)

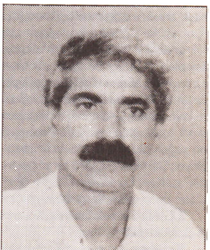

Ali GÜNEŞ (Ali Botan)

Fırat ve Dicle kadar coşkulu, Ağrı kadar heybetli, Newroz gülleri kadar güzeldir...

İlhan ÇİFTÇİ (Delil)

Yusuf KIRMIZITAŞ (Tayyar)

YAZILARI 16-25. SAYFALARDA

Topyekün savaşa karşı Kürdistan halkı ayakta

Baştarafı 1. sayfada

Faşist rejim karşı-devrimi çok yönlü örgütlemede bütün araçlarını kullanarak "milli mutabakat"ı sağlamada olağanüstü çaba sarfetmiştir. Muhafazakarlar, kemalistler, sosyal-demokratlar, laikliği savunanların hepsi genelkurmay hükümetinin emir ve talimatlarına göre yönlendirilmiştir. Bütün bu farklı kesimler aralarında yoğun çelişkiler bulunmasına rağmen Kürdistan sorununun çözümünde aynı dili kullanmışlardır. Türk ordusunun gerillalar ve halkımızın serihildanları karşısında yenilgili bir konuma düşmesi devletçi kesimlerin hepsinde bir hayal kırıklığı yaratmıştır. İşte bu noktadan itibaren kinin, öfkenin Kürt halkına karşı dışa kusulması vardır. Her şeyi uygulamayı kendinde mübah gören rejim Kürt halkının bunlara karşı koyma hakkını kullanmasını da içine sindiremiyor. Alışmış, kendisini inandırmış bir defa "ben devletim, Türküm, istediğimi de yaparım." Faşist rejim bu yönelimi kabul etmeyen bir halkla savaştığının inanılmazlığı içinde bulunuyor.

Türk halkı sorunlarının çözümünü beklerken "dışa şu kadar açıldık, şu kadar Avrupalı olduk, bilmem nereye asker yolladık" vb. söylemenin hiçbir anlamı yoktur. Aslında öyle söylendiği gibi yapılan bir şey de yoktur. Amaç, dikkatleri bu tali sorunlara çekerek açlık ve sefaletin üstünü küllemektir. Rejim daha çok kendisini Kürdistan'daki savaşa göre örgütlediğinden aldığı ekonomik kararları, sosyal hizmet planlamalarını da hayata geçiremiyor. Bir uçağın yaptığı her sorti milyarlara mal oluyor. Bir de aylarca Kürdistan dağlarının, ovalarının, köy ve kasabalarının bombalandığını düşünelim, bir devlet ne kadar güçlü olursa olsun yıllardır süren ağır meblağlı savaşın yükünü omuzlayamaz. Toplumun sanayisini tümden askerileştirmek de bunun üstesinden gelemez. Kuru sıkı dolu politikalarla da bir ülke yönetilmez. Böyle yapılmaya çalışıldığı için çatlaklar büyümüş, acılar derinleşmiş, meydanlar ucube politikacılarla doldurulmuştur.

Politika yaratıcılığından yoksunluk yeni polikacıların ortaya çıkarılamamasını da beraberinde getiriyor. Mevcut politikacılar yıllardır yıpranmış tipler olduğundan halk karşısında inandırıcılıkları da kalmamıştır. Hala eskilerde ısrar edilmesi şu anlama da geliyor: Eski üretim ilişkilerinin sürekli gelişim gösteren üretim güçlerinin önünde kendisini yaşatma yönündeki ayak diretmesidir. Yani söylenen, yapılan yeni bir şey yok. Hep aynı simalar, aynı teraneler.

İçişleri Bakan İsmet Sezgin "Halkı sevgi ve şefkatle kucaklayıp, teröristi halktan soyutlayarak amacımıza ulaşacağız", "Demokrasi en tehlikeli silahtan bile güçlüdür...", "Bölücü terör devletin topyekün sorunu haline gelmiştir..." diyor. Şimdi bunlar yeni değil, yıllardır söyleniyor. Halk bunları dinlemekten bıkmıştır. Aynı sözler 1992 yılı boyunca da tekrarlandı. 1992 yılı TC'nin en çok kayıpları yaşadığı bir süreç olmasına rağmen, bunun büyük bir çabayla üstünün örtülmesi yaşanıyor. Tabi rejimin içinde yükselmeye başlayan farklı tonlardaki seslerden kayıpların yoğun olduğu rahatlıkla anlaşılabiliyor. Demirel "Başarılı bir yıl geçirdik" derken burjuvazinin diğer sözcüleri bunu şiddetle reddediyor.

TÜSİAD Yüksek İstişare Konseyi Başkanı Rahmi Koç:

"Koskoca bir seneyi konuşarak geçirdik. Bu memleketin ve problemlerinin bir sene daha geçirmeye tahammülü yoktur"

Mesut Yılmaz:

"1992 demagojiyle geçti... 1993 de denizin bittiği yıl olacaktır. Sayın Demirel sadece TRT'yi kullanarak Türkiye'yi idare edemeyeceğini görecektir..."

Necmettin Erbakan:

"Hükümet dış güdümlü ve plansız... Bu nedenle 1992 Türkiye'nin sorunlarının büyüdüğü acılarla dolu bir yıl olmuştur..."

Mesut Yılmaz:

"Terörle mücadelede 400 gün içerisinde, 8 yılda verilen toplam can kaybı kadar kayıp verilmiştir. Bugün olağanüstü hal bölgesinin 400 gün öncesinden daha iyi olduğunu söylemek mümkün değildir..."

Bunlar burjuva sözcülerinin yeni yıl değerlendirmelerinden alınmış sözlerdir. Bu sözler yorum yapmayı dahi gerektirmeyecek kadar açıktır. Sorun gelip, 1993 yılını kurtarmada değil, rejimin çöküşünün nasıl önleneceğinde düğümleniyor. Rejimi kim ve nasıl kurtarabilir? İç politikada "milli mutabakatı sağladık" diyenler acaba bu değerlendirmelerin ne anlama geldiğini biliyorlar mı?

Şimdi bütün bunlar TC 1992 yılını kazanımlarla mı yoksa yenilgiyle mi sonuçlandırdı değerlendirmesini bile yapmayı gerekli kılmıyor. Demirel, İnönü, Özal ve papağan gibi aynı sözleri tekrarlayanların ardarda dizdiği yalanlar bu gerçekleri asla gizleyemiyor. Açık olan bir şey var: Özel savaştan topyekün savaşa sıçrama yapılıyor. Madem özel savaş başarılıydı neden topyekün savaşa ihtiyaç duyuluyor? Demek ki özel savaş yenik, çözüm gücü olmaktan uzak. Topyekün savaş bunun üst boyutlusu oluyor. Özel savaş kısa vadede sonuç alamazsa yenilgiyle sonuçlanması kaçınılmazdır. Tarihte hiçbir özel savaş uzun vadede ayakta kalmayı başaramamıştır. Sürenin uzatılması bunun aynı zamanda bir yönetim biçimi olarak benimsendiği anlamına da gelir.

Özel savaş da doğası gereği her türlü kirli yöntemi meşru kılar. Bir halk ölümü pahasına da olsa böylesi bir kirli savaşı asla kabul etmez, Kürdistan halkı da etmemektedir. Faşist Türk rejimi bununla da yetinmeyip savaşı daha da kirli bir hale getirerek Türk halkını da buna ortak etmek istemektedir. TV, radyo programlarının ağırlıklı bölümünü şovenizmi yükseltmeye ayırması topyekün savaşı yürütmek içindir. Sivil faşistleri bir çatı altında topluyor, dini alabildiğine kullanıyor, dini maskeler altında terör timleri oluşturuyor, büyük mali yatırımlarla işbirlikçi-ihanetçileri her fırsatta kullanıyor, sahte tartışmalar yaratarak gündemi saptırıp toplu cinayetler yapıyor. Türkeş'in, Erbakan'ın yeniden öne sürülmesi, bunlar eliyle Refah Partisi ve Milliyetçi Hareket Partisi'nin toparlanma çalışmaları topyekün savaşın bir parçası olarak geliştiriliyor. Türkeş, MÇP için şunları söylüyor: *"MÇP'yi kuranların hepsi eski MHP'lilerdi. Kurulan parti MHP'nin ta kendisidir... O günden bugüne MHP'nin devamı olarak siyasi hayatımızı sürdürüyoruz..."* Bu çalışmalar sadece Türkiye ve Kürdistan'da değil, Avrupa ülkelerinde de yoğun bir şekilde yapılıyor. Türkeş, *"devlet izin versin biz gidip Kürtlere karşı savaşalım"* biçiminde çeşitli açıklamalarda bulunuyor. Gidişata bakıldığında faşist terör 1993 yılında daha da tırmandırılacağa benziyor. Ve bu her geçen gün de kesinlik kazanmaktadır. Sivil faşizm ve din iç içe geçirilerek bağımsızlık mücadelemize karşı korkunç bir saldırı başlatılacaktır.

Elbette faşist rejim geçmişte olduğu gibi bu süreçte de yoğun bir şekilde kan akıtmak isteyecektir. Fakat bunun sonuçları TC açısından bu sefer çok ağır olmaktan kurtulamayacaktır. Çünkü karşı-devrim böyle bir saldırı hazırlığı yaparken devrim cephesi de kendisini ona göre hazır bulundurmaktadır.

Özal'ın ABD'nin peşinde koşarak yardım istemede adeta yalvarır tutumlara girmesi kendisine biraz daha zaman tanınması yönündedir. 1993 yılını en iyi bir şekilde kullanacağına dair yerine getiremeyeceği sözleri dahi rahatlıkla vermektedir. Avrupa ve ABD artık TC'nin bu sorunun altından kalkabileceğinden umutlu olmasa da topyekün savaş aracını da kullanmak istemektedirler. Faşist sömürgeciliğin daha şimdiden bahar atılımını önlemek için uçaklarla hava saldırılarına başlamış olması ve buna emperyalist devletlerin de ses çıkarmamış olması topyekün kirli savaş aracına belli umutların bağlanmış olmasından kaynaklanıyor. Son yapılan MGK toplantısında çıkarılan topyekün savaş kararları ağırlıklı olarak Kürt halkını imha etmeyi içeriyor. Bu kararları uygulamaya gitmek için özel olarak hazırlanan ve savaşın bizzat organizesini yapan Eşref Bitlis'in bindiği uçağın havada infilak etmesiyle etrafa saçılan belgelerden bunlar doğrudan görülebilmektedir. MGK'nin 1993 yılı Kürdistan planı aynı zamanda 9 trilyonluk bir mali yatırımı da kapsıyor. Bu yatırımı TC'nin mevcut durumda tek başına karşılaması da mümkün değildir. Alınmak istenen önlem paketi ise tam bir olağanüstü savaş hali planıdır. 23 Şubat 1993 tarihli Hürriyet gazetesi planın maddelerini özet olarak şöyle aktarıyor:

-"Türkiye'nin başka bölgelerinde doğum kontrol çalışmaları başarılı sonuç verirken, Güneydoğu'da sonuç alınamadı. Bu nedenle yeni bir doğum kontrol politikası saptanması kararlaştırıldı.

-Olağanüstü Hal Bölgesi'nde mevcut cezaevleri dolduğu için, Diyarbakır'da büyük ve güvenli bir cezaevi yapılacak.

-Diyarbakır'da iş hacminin yüksekliği nedeniyle ikinci bir Devlet Güvenlik Mahkemesi kurulacak.

-İyi kontrol edilemeyen ve PKK'ye hedef veya üs haline gelen küçük yerleşim birimleri mutlaka boşaltılacak.

-Türkiye-İran sınırına paralel bir güvenlik yolu açılacak ve böylece sınır karakolları arasında ilişki artırılacak."

Tabii bu plan Newroz eylemliliğini bastırmayı da içermektedir. Buna göre de Demirel'in "1993 yılı reformlar yılı olacaktır" sözünü de 1993 yılı katliamlar, sürgünler, toplu tutuklamalar, halkın namusuna el atma, ihaneti ve işbirlikçiliği daha fazla örgütleme biçiminde ele almak gerekiyor. Bunun diğer bir ismi de topyekün kirli savaş oluyor. Özel savaş bunların hepsini son haddine kadar yaptı ama bir sonuç alamadı. İkiye, üçe katlayarak topyekün savaşın da bu yöntemi kullanması bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizi boyutlandırmaktan, halkımızın sömürgeciliğe karşı olan öfkesini arttırmaktan öteye gitmez.

TC çöküşünü durdurmak için kendisine hizmet edenleri de öldürüyor

24 Ocak 1993 günü arabasına konulan bombanın patlaması sonucu gazeteci yazar Uğur Mumcu öldürüldü. Ardından U. Mumcu'yu kim öldürdü tartışmaları başlatıldı. U. Mumcu ulusal kurtuluş mücadelemize, partimize ve Kürt halkının realitesine karşı sayısız yazılar yazmış birisidir. Partimizi halkımız nezdinde küçük düşürmek için elinden geleni yapmıştır. Araştırma-inceleme yazıları adı altında ağırlıklı olarak MİT'in bilgi kaynaklarını belge olarak ele aldığı konularda işlemiştir. Devlet sözcülerinin günlük açıklamalarını U. Mumcu bu yollarla ispatlamaya, belgelemeye çalışmıştır. Yazılarında PKK'nin uyuşturucu mafyasıyla ilişkisinin bulunduğunu kanıtlamak için bizzat istihbarat teşkilatlarının hazırladığı sahte senaryoları gerçek belgelermiş gibi kamuoyuna çalıştığı gazeteden aktarmıştır. U. Mumcu'nun Kürdistan halkına ve onun önderi partimize karşı muhalif yazı örneklerinin sayısını çoğaltmak mümkündür. Bunlar hergün tanık olduğumuz bilinen gerçeklerdir.

Bu olgulardan yola çıkarak sömürgeci Türk devleti, olayı partimizin yaptığını ortaya atmaya çalıştı. "Uğur Mumcu PKK'ye karşı yazılar yazdığı için PKK tarafından öldürüldü"günün sanıldığını savundular. Tabii bu iddialardan yola çıkılarak Türk halkı "terörizme" ve "bölücülüğe" karşı birlik ve bütünlük içinde hareket etmeye çağrıldı. Bir kaç gün içinde Türk halkından yüzbinlerce kişi bizzat devletin çabasıyla sokaklara döküldü. Bütün bunların bir planlama dahilinde yapıldığı açıktır. Biraz da olsa politikayla ilgilenenler, gelişmeleri takip edenler bilirler ki böyle bir dalgalanmanın yaratılmasının temelinde TC faşizmi vardır. Neden U. Mumcu başka bir zaman değil de 1993 yılının ilk ayında öldürüldü? Ve kemalizm ile bu kadar yakından ilişkilendirildi?

1992 yılının sonuna geldiğinde TC Kürdistan sorunu karşısında yok olmayla yüzyüze geldi. Kemalist politika tamamen iflas etti. Kemalizm savaşı durdurmaya, bastırmaya güç getiremedi. Bu ideolojiye göre şekillenmiş olan TC kendi bitişini önlemek, kemalizme bizzat Türk halkının sahip çıkmasını sağlamak, kitle desteğini de arkasına alarak, oldukça kabarttığı şovenist dalga ortamında yeni katliamlara girişmek amacıyla tarihsel komplocu, provokatif özelliklerini konuşturdu. Kemalistliği ve PKK'ye karşıtlığıyla tanınan gazeteci-yazar U. Mumcu'yu da bunların bir parçası olarak kurban seçmiştir. Faşist TC en iyi "kalpaksız kuvayı milliyeci" gazetecilerinden birini katlederek kemalizmi yeniden canlandırmaya çalışmıştır. Bu yüzden U. Mumcu'yu kim öldürdü diye fazla kafa yormaya da gerek yoktur.

Şimdi bu olay partimizin üzerine yıkılmak isteniyor. Bir silahlı savaş yürüttüğümüz açıktır. Yalnız ulusal kurtuluş siyasetimiz tamamen silahla yürütülmüyor. Her alanda kendine özgü bir mücadele tarzı izleniyor. Gazetecilere karşı bugüne kadar yürüttüğümüz savaşta silah kullanılmamıştır. Bu alana özgü mücadelemiz kendine özgü kurallar içinde yürütülüyor. Ulusal kurtuluş mücadelesinin savunuculuğunu yapan gazetecilere karşı silah kullanan yine barbar Türk devletidir. Sahip olduğumuz basın-yayın olanaklarımız burjuva basın-yayınına tam olmazsa da cevap verebilecek güçtedir. Partimizin Genel Sekreteri Abdullah Öcalan yoldaşın gazetecilere yönelik yaptığı değerlendirmeler ortadadır. Bu değerlendirmeleri okuyanlar bu alandaki mücadelenin kalemle yürütülmesi gerektiğini rahatlıkla görürler. Halk savaşımız basın-yayından tutalım diplomasiye; politikadan tutalım ekonomiye ve eğitime kadar. kendisini örgütleyerek yükseliş göstermektedir. Bunun karşısında da sömürgecilik özel savaş, topyekün savaş biçiminde örgütlenerek tutunmak istiyor. İşte U. Mumcu bu topyekün savaşın kurbanıdır. Görüldüğü gibi faşist sömürgecilik son nefesini vermeden önce kendisiyle birlikte herkesi kan gölünde boğmanın çabaları içindedir.

Uğur Mumcu'nun cenaze töreninde yüzbinlerin yürümesi TC'ye büyük bir moral vermiştir. Körüklediği şovenizmle daha bugünden Kürdistan'a olan saldırılarını yoğunlaştırmıştır. Onun amacı kemalizme sahip çıkmak değil, kemalizmi kullanarak Türk halkının desteğini almak, elde ettiği güçle Kürdistan halkının özgürlük mücadelesini bastırmaktır.

Türk devletinin bu olayda ikiyüzlülüğünü, sinsiliğini ve kalleşliğini de görmek gerekiyor. Aynı devlet bir dönem U. Mumcu'yu "solcu", "vatan haini" deyip zindanlara atmıştı. Şimdi de en büyük yurtsever ve kemalist ilan edip "kalpaksız kuvayı milliyeci" diyor. Çünkü bunları yapmaya yoğun ihtiyaç duyuyor. Sahte gözyaşlarıyla U. Mumcu'ya sahip çıkıyor. U. Mumcu'nun katliyle içte mutabakat sağlamıştır. Sağcısını, solcusunu, dincisini, esnaf ve aydınını bir araya getirerek, özel TV, radyo programları yaparak ulusal kurtuluş mücadelemize karşı şovenist öfkeyi canlandırmıştır.

U. Mumcu olayı özellikle karanlık bırakılmıştır. Cinayetten sonra birbiri ardına gelişen olaylar, Mumcu cinayetinin üzerini küllendirmeye yö-

neliktir. Çetin Emeç olayının boy boy tekrar basında işlenmesi, Musevi işadamı Jak Kamhi'ye suikast girişimi peşpeşe işlenerek dikkatler bu yöne çekilmek istenmiştir. Devlet Bakanı Cavit Çağlar, *"Diplomatik sıkıntı istemediğimiz için henüz açıklamıyoruz, işi kim, ne için yaptı hepsini biliyoruz. Radikal islamcılar, PKK ve sol örgütlerin garip bir işbirliği var"* diye açıklamalarda bulunmuştur. Daha sonradan görüldü ki, bu olay üzerinde durmak devlete zarar veriyor. Aradan bu kadar zaman geçmesine rağmen hiçbir açıklama yapılmadı. Burjuva basını da cinayeti devletin yaptığını çok iyi bilmesine rağmen konuyu tartışmıyor, hatta tartıştırmıyor. Partimizin bahar atılımını önlemenin uğraşında olan devletinin işlerini zorlaştırmak istemiyor.

Mumcu cinayeti TC'nin trajik bir komediyi yaşadığını gösteriyor. Böylesi oyunlarla şimdilik Türk kamuoyunu aldatmayı başarıyor. Fakat bağımsızlık mücadelesi 1993 yılı eylemliliğiyle devletin elinde tuttuğu bu dalı da koparacak güçte olacağından, faşist genelkurmay hükümetini artık bu oyunlar da kurtaramayacaktır.

İran ne yapmak istiyor

Ortadoğu bölgesi karmaşık, çelişik konumunu olduğu gibi korurken, meydana gelen bazı olaylar çözümleyici olmaktan öteye varolan çelişkileri daha da derinleştiriyor. Bölge öyle durumları yaşıyor ki, dün birbiriyle kanlı bıçaklı olan güçler bugün dost olabiliyor, işbirliğine, güçbirliğine gidebiliyorlar. Dengesi çok hassas, zemini çok kaygandır. Bölgeyi devrimci tarzda dönüşüme doğru zorlayan ulusal bağımsızlık savaşımız gerici yönetimlerin boy hedefi haline gelirken, sorunlarının köklü çözümünü isteyen ezilen halklar için de umut kaynağı olmaktadır. İşte Suriye, İran, TC vd. tarihsel olarak birbirlerine düşman olan yönetimleri bir araya getiren, zaman zaman eylem birliğine götüren temel olgu da bu olmaktadır. ABD bölgedeki gelişmelere yeni dünya düzeniyle müdahalede bulunarak durumu emperyalizmin lehine çevirmenin peşindedir. İran'daki gelişmenin yeni dünya düzenine uymayan yönleri sadece ABD'yi değil, Avrupa'yı ve diğer bölge devletlerini de rahatsız etmektedir.

İran, Körfez Savaşı sonrası ortaya çıkan boşluklardan yararlanmak istiyor. Ama sahip olduğu dar olanaklar ve mevcut çelişkiler onu birçok noktada sınırlıyor. Dış politikada izlediği anti-Amerikancı politika günümüz koşullarında giderek zayıflamaktadır. İran'daki gelişmeler bölge dengelerini zorlayabilir mi? İran'ın ordusunu modernize etmeye çalıştığı, Rusya, Kuzey Kore, Çin'den askeri araçları aldığı doğrudur. Böyle bir durum yeni dünya düzeninin silahsızlanma politikasına aykırı olduğundan ABD, İngiltere ve Fransa'nın tepkilerine ve hoşnutsuzluklarına yol açıyor.

Yılda 16-25 milyar dolarlık petrol geliri olan İran'ın bu kaynaklarını silahlanmaya tümden yatırsa bile dengeleri bozacak bir gelişmeye yol açacak gibi görünmüyor. İran, Irak savaşında tahrip olan, zayıflayan askeri yapısını güçlendirmeyi de amaçlamış olabilir. Bu güçlenme daha başka hesapların ürünü de olabilir. İran rejimini başka ülkelere ihraç etme istemlerini gizlemiyor. Resmi söylemlerinde hep bu yönlü vurgulamalarda bulunuyor. Şiilerin bulunduğu her alanda bayrak açıyor. Kendisine yakın bulduğu dini örgütleri alabildiğine destekliyor. İran Cumhurbaşkanı Rafsancani yaptığı basın toplantılarında, dış gezilerinde sık sık İran molla rejiminin nimetlerinden dem vurmaktadır. Sahip olduğu dini ideolojiyi yayma biçiminde bölge ülkelerini zorlayabilir. Mevcut duruma bakıldığında Irak'ın yenilgisinden sonra ortaya çıkan boşluğu İran'ın bu yönlü doldurmaya çalıştığı görülür. Zaten Ortadoğu ülkeleri arasındaki kutuplaşmalar giderek din unsuru üzerinde odaklaşmaya başlamıştır. Dinin ön plana çıkartılmasının en önemli nedenlerinin başında da proleter önderlikli Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesi gelmektedir.

Şimdi İran sorunu biraz da tarihsel boyutlarıyla gözönüne getirildiğinde bazı noktalar daha iyi yakalanabilir. İran'ın giderek zayıflayan nitelikte de olsa varolan anti-Amerikancı yönü ABD tarafından tamamen tasfiye edilmek isteniyor. Çünkü İran bu dış politikayla ağırlıklı olarak Avrupa emperyalizmine yeşil ışık yakıyor. ABD ise yeni dünya düzeninde İran'ın bulunmasını zorunlu görüyor. O yüzden İran boy hedefi haline getirilerek anti-Amerikancı yönü tamamen ortadan kaldırılmaya çalışılıyor. Açıkçası ABD İran ile zıtlaşmaktan yana değildir. Irak'ta üslenmiş olan Halkın Mücahitleri örgütüne karşı ABD'nin ılımlı yaklaşımı da buna denk düşmektedir. Bölgeye iyice yerleşmiş olan ABD'nin İran'ı yeni dünya düzeni sınırları içine giderek çekme isteği önümüzdeki süreçte daha fazla aciliyet kazanacaktır.

Dıştan bakıldığında İran rejimi bölge ülkelerinin bazılarıyla çok çelişkiliymiş gibi görünüyor. Oysa perde arkasında yapılanlar hiç de böyle olmadığını söylüyor. TC ile içine girdiği ilişkiler alabildiğine kapsamlıdır. İran Hizbullah'ın Kürdistan'daki yapılanmasını ve işlevini çok iyi bilmesine ve takip etmesine rağmen Hizbullah ile ortak çalışıyor. Hizbullah ise bizzat MİT'in ve kontr-gerillanın bir kolu oluyor. Yani biçimde anti-Amerikancı, anti-kemalist ve anti-siyonist geçinirken perde arkasında onlarla ilişkiler geliştiriyor, destekliyor ve eğitiyor. Kürdistan sorunu karşısında böyle gizli kapaklı ilişkilere girerek kendisini bölgenin en tarafsız devleti olarak lanse ediyor. Elbette İran gibi yayılmacı bir yapıya sahip olan devletin boş durmasını düşünmek gerçekçi olmaz.

Önümüzdeki süreçte ABD İran'ı kendi çizgisine çekmek için değişik politikaları uygulamaya devam edecektir. Bunun bir sıcak savaşa dönüşmesi pek olası görünmüyor. Çünkü İran şu anda bölgenin en tehlikeli gelişimi olarak emperyalizm tarafından görülen Kürdistan sorunu karşısında tavırsız kalmıyor. Açıktan tavır koymuyor ama gizli yapıyor. TC, İran ve Suriye dışişleri bakanlarının bir araya gelmesi de buna yöneliktir. İran'ın Kürdistan'a ve partimize karşı tavrı açıktır. Tavrını ister gizliden isterse de açıktan dışa vursun temel politikası bellidir. Yaralı gerillaları bile tutuklayacak kadar bağımsız birleşik bir Kürdistan'dan yana değildir. Her parçanın sorununun kendi içinde halledilmesinden yanadır. Kuzey Kürdistan'daki gelişmelerin Doğu Kürdistan'a yansımasını istemediğinden dolayı da topyekün kirli savaşa Hizbullah gibi cinayet şebekelerine destek sunarak katılmaktadır. Bu noktada TC'ye karşı olan tarihsel düşmanlığını ikinci plana düşürebilmektir.

Kısacası, İran yayılmak isteyen bir devlettir. Ama giderek bölgeyi etkilemeye başlayan Kürdistan devrimi onun da başını ağrıtmaktadır. Bu sorun karşısında tamamen emperyalizmin tarafına kayabilecek bir yapıya da sahiptir. Burjuva basının onu son günlerde boy hedefi haline getirmek isteyişinin nedeni de İran'ın anti-Amerikancı yönünün ehlileştirilmesine yöneliktir. Bu durumda İran kolay kolay yeni dünya düzenine girmeyecek, temkinli hareket edecektir. Özel savaşa tümden alet olma biçiminde değil de kendisine dokunan noktalarda katılmaya özen gösterecek; diğer yandan da emperyalist sisteme açılımı yapmaya da devam edecektir. Tabii en çok çekindiği şey de ipleri başkasına kaptırmaktır.

TC, dış politikada suç ortakları arıyor

Bütün çevreler, siyasetle ilgilenenler koalisyon hükümetinin başarısızlığında hemfikirler. Ama buna rağmen Demirel, "ülkenin sorunlarını koalisyon hükümeti çözebilir" demektedir. Elbette bunu söylemesinin belli nedenleri vardır. Yapılan dış gezilerde hükümetin "başarıları" anlatılmakla bitirilemiyor. İnandırıcı olup olmadığı ise ayrı bir konu. Özel savaş hükümeti ne söylerse söylesin, diğer ülkelerle yaptığı temaslarda Kürdistan sorunu sürekli ön plana çıkmaktadır. TC, herkesten bu konuda kendisine yardımcı olmasını istemektedir. Özel savaşın maliyeti oldukça ağırlaşmıştır. Dış destekler olmadan bunun altından kalkmak mümkün değildir. Topyekün savaşın durumu ise daha farklıdır. Bunda mevcut uygulamaların daha da artırılmasıyla sürdürülecek bir savaş başlamıştır. ABD bile Vietnam'da halk direnişi karşısında tutunmayı başaramamıştır. TC tek başına Kürdistan'da bunu nasıl başaracaktır? Bunun için ne gerekiyorsa o yapılmak isteniyor. Var olan çelişkiler bir yana itilerek bölgesel oluşumlara gidiliyor. İran, Türkiye ve Suriye dışişleri bakanlarının toplantı üstüne toplantı yapmaları, bölgesel işbirliğinin genişletilmesinden başka ne anlam ifade ediyor? Bütün tartışmalar, "Kürdistan sorununu nasıl bastırırız" üzerinde odaklaşıyor. Tarihsel düşmanlıklar, işler bu noktaya gelip dayandığı için bir kenara bırakılıyor. Tabii İran ve Suriye'nin özel savaş gibi dertleri olmadığından dolayı, şu aşamada Kürdistan meselesinin içine girmek istemiyorlar. Çünkü kendi sömürgecileri altında tuttukları parçalarda henüz gerilla mücadelesi yoktur veya –İran'da– sınırlıdır. Kuzey Kürdistan'daki gerilla mücadelesine göz yumma biçiminde bazı gelişmeler olsa da, hassas bir konu olmasından dolayı tedbirli davranıyorlar.

11 Ocak'ta Senegal'in başkenti Dakar'da yapılan İslam Zirve Konferansı'nda Özal'ın yaptığı konuşma ile, 23-29 Ocak tarihleri arasında Demirel'in Birleşik Arap Emirlikleri, Suudi Arabistan, Kuveyt, Katar ve Umman gezilerinde yaptığı konuşmalar birbirlerini tamamlar niteliktedir. Dini maske altında Kürdistan'daki özel savaşa destek verilmesi ortaya konulmuştur. TC en keskin müslüman geçinerek bu ülkelerin desteğini sağlamak istemiştir.

TC, Ermeni-Azeri çatışmasına karşı da nasıl tavır takınacağını şaşırmıştır. Ermenistan'ı saldırganlıkla suçlayıp Azerileri desteklerken, ipin ucunu da tümden elinden kaçırmak istemiyor. Ermenistan'a da hoş görünmeye çalışıyor. Çünkü Ermenistan'ı uzun vadeli planları için kullanmayı amaçlıyor. Herhangi bir sıkışma durumu karşısında Ermenistan ile Batı'ya açılacaktır. İnkarcı politikasında ayak direttiği sürece Batı'nın hoşnutsuzluğu doğal olarak artacaktır. Azeriler ise şovenizmi canlı tutmada iyi bir araç durumundadır. Kürdistan halkına karşı yürüttüğü topyekün savaşta bu aracı da elinde bulundurma zorunluluğunu duyuyor. O yüzden Ermenistan'a karşı zaman zaman ticari ilişkileri, elektrik ve buğday ihracatını koz olarak, baskı aracı olarak kullanıyor. Bütün bunları yaparken de Batı ile karşı karşıya gelmemeye dikkat etmesi gerekiyor. İşte bu durumunu Azerbaycan'a anlatabilirse orayı da kendi cephesinde tutabilecektir. Elbette bunun için burjuvazinin çeşitli kanatlarının temsilcilerini de ikna etmesi gerekiyor. ANAP ve MHP, Ermenistan ile ilişkilerin geliştirilmesine karşı duruyorlar.

Özal'ın Balkan ülkelerine yaptığı gezinin seyrine bakıldığında, bu korkunç düzeyde bir Türk ırkçılığının dışavurumu oluyor. Özal Balkanlar'ı ata toprakları mantığıyla dolaşmaktadır. At koşturup, kılıç salladıkları Balkanlar'da estirilen şovenizm rüzgarlarının bir amacı da, Türkiye'nin "büyüklüğünü" göstermektir. "Dünya devleti olduk" denilerek Balkanlar'da büyüklük taslanmaktadır. Bosna-Hersek'e ısrarla asker gönderilmek istenmesinin sebebi, TC'nin çok güçlü bir devlet olmasından değil, böyle bir imajı hem Türk halkına, hem Kürt halkına, hem de Balkan ülkelerine kabul ettirme yönündedir. Tabii bunun etkileri istenilen düzeylerde olmamaktadır. Devlet desteğiyle yapılan Bosna-Hersek ile dayanışma mitingine 300.000'in üzerinde katılım beklenirken 5.000 civarında bir katılım göstermiştir. Bu kitle de aşırı dincilerden, Türkçülerden oluşmuştur. Devletin güveni büyük oranda sarsılmış, inandırıcılığı oldukça zayıflamış; şovenizm silahı da artık işe yarayamaz hale gelmiştir.

Yani iç harekattaki başarısızlıklar dış gezi seferberliğiyle kapatılmak istenmektedir. Yine devlet eliyle "Kürt realitesini tanıma sempozyumları" yapılmaktadır. Bununla söylenmek istenen şudur: "İşte tüm yönleriyle Kürt sorununun çözümünü aramaktayız, desteğe ihtiyacımız var, bizim çabalarımıza herkes ortak olmalıdır." Evet dış gezilerde biraz da bunlar anlatılmıştır.

Özal'ın en son yaptığı Bill Clinton'la görüşmesinde topyekün savaşa ABD'nin desteğinin sürdürülmesi talep edilmiştir. ABD'nin de topyekün savaş silahının Kürt halkına karşı kullanılmasından yana olduğu da ortadadır. Cumhurbaşkanı'nın, Başbakan'ın ve bakanların gezilerinden ortaya çıkan sonuç; bütün gerici güçlerin topyekün savaşla Kürt sorununun çözümünün bir kez daha denenmesi biçiminde ifade edilebilir. Bu aslında bir başarı değil, başarısızlıktır. Çünkü topyekün savaş daha ilk gününden yenilgilere uğramaktan öteye gidememiştir. Hele bahar atılımıyla bu yenilgi daha da netlik kazanacaktır.

Zaferi yakalayan taktiği hakim kılalım

Ulusal bağımsızlık mücadelemizi çeşitli çevreler değişik yönleriyle değerlendirmeye tabi tutarlarken, devrimimizin filizleri ortaya çıkmaktadır. Filizlenen devrim köklerini toprağın derinliklerine salmış bir devrim demektir. Sağı-solu biçilse bile kökler toprağın içinde olduğundan yeniden yeşermeye yüz tutacaktır. Bu filizlenme aynı zaman da yepyeni kişiliklerin, yepyeni bir yaşamın şekillenmesidir. Yüzyıllardan bu yana gerçekleştirilen devrimlerin deneyimlerinden çıkarılan derslerle yol aldırılmaya çalışılan Kürdistan devrimi dünyanın bütün gerici güçleri karşısında sadece kendi özgücüne dayanarak ilerleme cesaretini, taktik ve mücadele yöntemini, çizgiye bağlılığını ölümüne halk düzeyinde sürdürmektedir. Bütün yıldönümleri geçen sürecin ilerisinde bir pratiğe tabi tutularak mevziler güçlendirilmekte, karşı-devrime daha güçlü darbeler in-

dirilmektedir. Savaşın bedelini ödemeyi göze almış bir halkın yürüttüğü ulusal bağımsızlık mücadelesi, her türlü engellemelere rağmen önü alınamaz bir hızla kendi yatağında akıp giden bir ırmak gibidir. Özellikle 1992 yılı boyunca faşist sömürgecilik neye umut kaynağı olarak el atmışsa onların hepsi bir bir etkisiz kılınmıştır.

Düşmanın en yetkili sözcülerinden biri olan Demirel ne diyor: "1993 yılı eşkıyanın sonu olacaktır..." Bunu, inandığından dolayı değil, psikolojik savaşın bir gereği olarak sık sık dile getiriyor. Kürdistan'da uyguladığı sınır tanımaz kanunsuzluğuna bakıldığında, her şeye yoketme temelinde yönelme, gerçekleri içeriğinden boşaltarak ucube bir konuma getirme tek geçerli kılınan yaklaşım biçimi olmaktadır. Sömürgeciliğin acımasızlığı, tahripkarlığı orta yerde dururken, halkın devrim cephesi tam da buna denk düşecek bir örgütlülüğe, eylemsel ve taktiksel yapıya kavuşmak zorundadır.

Bütün kış boyunca geçmiş bir yıllık pratiğin iyice irdelenerek gözden geçirilmesi, yapılan eğitim çalışmaları, teknik donanım, savunma ve saldırı tedbirlerinin geliştirilmesiyle bahar atılımı için güçlü çıkışlar yapma temelinde hazırlıklar tamamlanmıştır. Düşmanın erkenden harekete geçerek saldırması, bu hazırlıkların boyutlarını biraz tahmin etmesinden kaynaklanıyor. Çünkü böyle bir çıkışın önünü alamazsa kendisini çok kısa bir süre içerisinde söküp atacağını biliyor. Parti Önderliği'mizin bütün savaşan güçlerimize sunduğu 1993 yılı perspektifleri ve taktik yöntemleri oldukça kapsamlı olduğu gibi, buna bağlı kalınması durumunda mevcut pratiğin beşe-ona katlanması işten bile değildir. Taktik hattımızda ve özellikle de önderliksel alanda ortaya çıkan yetmezlikler, çizgi dışılıklar, pratiği sağa çeken tutumlar geçmiş bir yıllık pratiğin gözden geçirilmesi sürecinde ele alınarak mahkum edilmesiyle mücadeleye atılım üstüne atılım yaptıracak pratiği izleme esas alınmıştır. Gerilla güçlerimiz kış boyu yaptığı hazırlıklarla halkımıza daha fazla güven vermiştir. Düşmanın hazırlıklarını dikkate alarak gerilla ordumuz kendisini buna göre konumlandırmıştır. Asıl izlenmesi gereken tutum bu durumda şu oluyor: Düşman daha harekete geçmeden onu ininde vurmak, bir adım dahi attırmamak ve böylece katliamların, yeni sürgünlerin önünü kesmektir.

Düşman kendisini mevcut duruma göre örgütlendirme çabası içindedir. Reformlar adı altında katliamların yasal zeminleri yapılmaktadır. Olağanüstü Hal'i kaldıralım diyorlar. Bu ne kadar gerçekçi olacaktır? Bu da valilerin yetkilerinin artırılmasıyla olacak. Sorun şu veya bu alanın yetkilerini artırma sorunu değildir. Bunlar da halkımıza, "reform yapılıyor" diye sunulacak. Kürdistan'da elle tutulacak ne kalmış ki, reformlarla yaralar sarılacak, normal yaşam koşulları yaratılacak! Topyekün savaş hükümeti Kürdistan'daki cani, barbar yüzünü böylesi göstermelik değişikliklerle gizleyemez. Özel topyekün savaş rejiminin soyu tükenmiş kelaynakları Kürdistan'ın siyaset meydanlarında demokrasi, reform nutukları atarlarken, aynı sırada savaş uçakları tonlarca bombayı Kürdistan'ın dağına, ovasına, köyüne, kasabasına yağdırıyor; insanlarımızı katlediyor, evlerini başlarına yıkıyor. Sorunun siyasi çözümünden yana olanlar bu yollara asla başvurmazlar. O halde siyasi çözümü istemeyen kim? Siyasi çözümü en fazla dayatan kim? Siyaset sahasını takip edenler bunları çok iyi bilirler. İlla da soykırımda, katliamda ısrarlıyız diyorlarsa o zaman bunun sonuçlarına da katlanmayı kabul etmelidirler. TC şunu iyi bilmeli ki, 1993 yılı savaş pratiği hiç bir döneminkine asla benzemeyecektir. İçişleri Bakanı İsmet Sezgin, "İstersek hepsini öldürür, intihar ettiler deriz" diye açıklamalarda bulunuyor. Gerilla ordumuz böyle gerekçeler de aramayacaktır. Direkt olarak sömürgeciliğe hizmet eden her şeye şiddetli bir yönelim gösterecektir. Davasında kararlı olanlar sözünün gereklerini de harfiyen yerine getirirler. Kürdistan halkı davasında kararlıdır ve sömürgeci faşizme hak ettiği cezayı da mutlaka verecektir.

Gerilla güçlerimiz Kürdistan'ın her yerine açılım göstererek düşmanı her alanda vurabilecek şekilde mevzilenmesini gerçekleştirmiştir. Eyaletlere yapılan yeni takviyelerle örgütsel yapılar oldukça güçlendirilmiş, taktik ve moral üstünlük korunmuştur. Yani bu durumda savaşımız bir sıçrama yapma noktasına gelip dayanmıştır. Halkımızın savaşa katılım azmi daha da artmıştır. Sorun sadece her güne eylem, her güne zafer kazandırmada gelip düğümlenmektedir. Doğru savaşmanın imkanları her alana taşırılmıştır. Bunları pratiğe geçirmede kararlılık, çizgiye bağlılık tamıtamına uygulanamazsa, düşmanın pratiğinin hakim kılınmasına objektif ve subjektif olarak hizmet etmiş oluruz. Düşman güçleri bizim kadar savaşmada kararlı değildir, bizim kadar özgücüne dayanarak yürümüyor. Emperyalizm bir saat desteğini kesse ayakta duracak gücü bile kendisinde bulamaz. Biz zorlukların bilincini kabullendiğimiz için düşman karşısında bu kadar başarılı pratiklerin sahipleri olabiliyoruz. Yoksa düşmanın üstün teknik donanımı karşısında hayatta kalmamız asla mümkün olmaz.

Topyekün savaş karşısında yediden yetmişe herkesin direnişe ortak edilmesiyle sömürgeciliğin saldırıları dizginlenebilir, hatta son bir yüklenmeyle topraklarımızdan sökülüp atılabilir. Bunu yapmamız için önümüzde hiç bir engel yoktur. Yetkiler tam verilmiştir, taktik en ince ayrıntılarına kadar izah edilmiştir. Bahar eylemliliğinde bu taktik esaslara bağlı kalınırsa ancak düşman adım atamaz hale getirilebilir. Bireysel özelliklerin konuşturulmasıyla, yetki ve kariyer tartışmalarıyla, ağavari tavırlarla ne savaş yürütülebilir, ne de önder olunabilir. Halkımız savaşmaya tam karar kılmıştır; zafer getiren tutumların da uygulanmasını şart kılmakta, bütün özgürlük savaşçılarına emretmektedir. Halkın emirlerinin gereği yerine getirilirse bu savaşa daha çok sahiplenecek ve bir militandan daha fazla kendi görevlerine bağlı kalacaktır. Bunun dışındaki tutumlarla da halkımıza umut ışığı olunamaz. Savaşı sonuna kadar göğüsleyecek bir halk desteği arkamızda bulunuyorken, bunun karşılığını vermemek şehitlerimize de yapılabilecek en büyük kötülük olacaktır. Onların anılarına bağlılığın bir gereği olarak bahar sürecine, özellikle de Newroz eylemliliğine yüklenerek zafere giden yolda kararlıca, halkımızla, partimizle, ordu ve cephemizle yürüyelim. ■

Türkiye'deki tüm turizm sahalarına karşı eylem kararı aldık

PKK öncülüğünde özgürlüğü için kıyasıya bir mücadele veren Kürt halkına karşı, bütün dünyanın gözleri önünde, çok kuralsız ve çok gözükara bir özel savaş yürütülmektedir.

Bütün tarihi boyunca halklara ve kendi halkına ölümden, işkenceden, baskı ve acıdan başka bir şey vermeyen, en küçük özgürlük talebini, en küçük insani bir hak talebini kanla bastıran, insanlık değerlerini tanımayan, binleri zindanlara dolduran, çocuk-kadın demeden şehirleri yakıp yıkan, köyleri bombalayan, her gün günahsız insanları, kontrgerilla eylemleri ve Hizbi-kontra adıyla katleden sömürgeci TC devleti, özgürlüğüne tarihinde ilk defa bu kadar yaklaşan Kürt halkına tam bir imhayı dayatmaktadır. Bu insanlık dışı uygulamaların sahibi TC diktatörlüğü dünyanın sessizliğinden de yararlanarak bu uygulamalarını çılgın bir tarzda sürdürmektedir.

Hiç kuşkusuz bir varolma-yokolma sürecinde, kendi geleceğini özgürce belirlemek isteyen Kürt halkı, partisi PKK'nin öncülüğünde kendini savunmak için elinden geleni yapmak durumundadır.

Yürütülen çok kapsamlı savaş tüm Kürdistan'ı ve tüm Türkiye'yi sarmış durumdadır. Özellikle 1993 senesi savaşın görülmemiş boyutlarda tırmanacağı bir yıl olmak durumundadır. Çünkü imhayı dayatan böylesi kanlı bir diktatörlükten kurtularak özgürlüğe ulaşmanın başkaca bir yolu yoktur. Çünkü çeşitli Avrupa devletlerinden ve kurumlarından gelen ateşkes ve siyasi çözüm önerileri PKK tarafından olumlu karşılanmışken TC bunları reddetmekte ve çözümü sadece askeri zorda bulmaktadır. O halde PKK için her meşru savunma aracını kullanmak bir hak olmaktadır.

Halkımızın tüm varlığını hedef alan, canını hedef olarak önüne koyan Türk devletinin ekonomik hedeflerine yönelme konusunda, partimiz PKK bu yıl bütün olanaklarını kullanacaktır.

Bu ekonomik hedefler içinde, halkımıza karşı yürütülen özel savaşın esas finansmanı anlamına gelen **turizme** yönelmek de, taktik açıdan bu yılın en kapsamlı olarak ele alınacak yönlerin başında gelmektedir.

Partimiz, Ege, Akdeniz, Marmara ve Kürdistan'daki tüm turistik girişimlere karşı silahlı mücadele ve eylem kararı almıştır. Bütün turistik alanlar, oteller, plajlar ve diğer sahalar bu eylem alanımız içindedir. Bu nedenle özellikle Avrupa'dan ve dünyanın daha değişik yörelerinden turistik gezi için Türkiye'ye gelecek her insanın hayatı tehlikededir. Türk devleti ve bazı turizm acentaları bunu gizlemek için büyük bir propaganda başlatacaklardır. Ancak insanların yaşamının söz konusu olduğu böylesi bir durumu, ticari çıkar için kullanmaya çalışacak acentaları ve Türkiye gibi savaşın yaşandığı bir yere turist olarak seyahat etmek isteyenleri şimdiden uyarmak zorundayız.

Bu sene Türkiye'nin turizm faaliyetine karşı geliştirilecek her türlü bombalı saldırı, yakma ve imha etme eylemlerinde ortaya çıkacak insan kaybından PKK sorumlu olmayacaktır.

21 Şubat 1993
PKK-MK

Bahar sürecini, yapabildiğimiz kadar eylem, örgütlenme, coşku ve kararlılıkla karşılayalım!

Özgürlük kavgamızda her anımızın boş geçmeyeceği bir süreci nefes nefese yaşıyoruz. Baharın doyumsuz güzelliklerine doğru yol alırken atılan her adımda yaşamımıza hayat verecek olan damarlara bağlanmanın heyecanıyla halkımız bir coşku selini yüreğinde içten içe dalgalandırıyor.

Kürdistan halkı kesin zaferi elde edeceğine yürekten inanıyor. İnancının ve savaşma kararlılığının karşısında sömürgeci TC Kürdistan'da varlığını korumada oldukça zorlanıyor. Elindeki tüm olanakları bu yönde kullanmasına rağmen yaşama olanağı bulamıyor. Savaşımız sömürgeciliği böylesine bir ortama sürükleyerek sonuç alacak bir düzeyi yakalamış bulunuyor. Halkımızın 1992 yılında elde ettiği mevziler, uluslararası etkiler oldukça geniş, gerçekleşmesi durumunda bir devrimi rahatlıkla temsil edebilecek, koruyup geliştirebilecek güçtedir. Bu imkanlar, Kürdistan'ın bağımsızlığı için savaşmak isteyen herkese fazlasıyla yeterlidir.

Yeni bir baharın öngününde bulunuyoruz. Buna daha şimdiden Kürdistan devriminin öngünüdür diyoruz. Çok yönlü yapılan hazırlıklarla bahar atılımına doğru yürürken bu süreci devrim dalgasına dönüştürmek elimizdedir. Düşman bahar atılımını, özelde de Newroz atılımını bastırmanın, boğmanın girişimlerine daha bugünden başlatmıştır. Hava bombardımanları, insanlarımızı katletmesi hep bunun içindir. Biz bu baharı yaşamımızı zehir eden düşman açısından cehenneme çevirmezsek, bu imha saldırılarına da güç getiremeyiz. Yani Newroz bizim açımızdan bir kutlama, bir bayram günü olmaktan çıkmış, düşmanı ülkemizden defetmenin adı olmuştur. Düşman bize karşı her şeyi bir silah olarak kullanırken, bunun karşısında durmamak, ikircikli davranmak, savaşın kıyısında köşesinde dolaşmak ölüm anlamına gelecektir. Bu savaş halkımızın savaşıdır. Halkın yürüttüğü bir savaşta her yaştan, her cinsten, her kesimden olana düşecek görevler çoktur. Düşman nasıl Hizbullah, kontr-gerilla, koruculuk vb. gibi gizli örgütler kanalıyla yurtsever insanlarımızı sokakta, evde, işyerinde, kuytu köşelerde öldürüyorsa, buna aynı şiddet yöntemleriyle yanıt vermek de halkımızın en doğal hakkıdır. Gerillalarımızın bu katilleri cezalandırmasını beklemeyelim. Bu savaşa sahip çıkan, kendi savaşı olarak kabul eden her insan veya insanlar bir planlamaya gidip bunları gizliden de olsa yaşatmamalıdır. Kürdistan'da bir hedef belirlemek öyle zor değildir. Düşmana ait olan, hizmet eden her şey, her araç hedeftir. İki milis bir araya gelerek sayısız hedefi rahatlıkla imha etmeyi başarabilir. Kılık değiştirir, yüzüne maske takar, gerilla elbisesi giyer, bıçak veya silah kullanır. Yer ve koşullara uygun olarak ne gerekiyorsa onlar yapılır.

Bu dönemde halkın kendisi bizzat savaşarak gerekli rolü oynarsa, gerilla sağlanan gelişmeyi rahatlıkla koruyup geliştirebilir. Olası katliamlara büyük bir hızla hazırlanan düşmanı frenlemenin başka yolu yoktur. Halk nasıl savaşır? Halk nasıl bir ayaklanmayla başarıya ulaşır? İşte önümüzdeki süreç bizzat bunun pratiğiyle dolu geçecektir. Genç, ihtiyar, kadın, erkek ve çocuk herkes topyekün sömürgeci savaşa karşı, topyekün direnişle atağa kalkmalıdır. Taşla, sopayla, silahla, sözle düşman vurulabildiği kadar vurulmalıdır. Yaygın bir eylemlilikle sömürgeci Türk devletinin güçleri adım atamaz hale getirilmelidir. Savaşımız artık böyle bir düzeye ulaşmıştır. Kazanmak topyekün direnmekle mümkün olacaktır.

TC faşizminin bu kadar yoğun saldırıya geçmesi onun çok güçlü olmasından kaynaklanmıyor. Güçsüzlüğünü gizlemek için uçaklarını havalandırıyor, dağları, ovaları, ormanları bombalıyor, tanklarını meydanlara sürüyor. Bütün bunlar çöken bir imparatorluğun can çekişmesinden başka bir anlam ifade etmiyor.

Bahar sürecine yapabildiğimiz kadar eylemle, örgütlenmeyle, coşkuyla, kararlılıkla girelim. Gizli ya da açıktan sömürgeci faşizme vurabildiğimiz kadar vuralım. Gerillalarımızın emir ve talimatlarına harfiyen uyum göstererek düşmanın üzerine yürüyelim. Bir şeyler yapmak için bir yerlerden emir beklemek yerine, başaracağımıza inandığımız eylemleri kendimizde karar kılıp gerçekleştirelim. Çünkü düşmandan çekinecek bir şeyimiz kalmamıştır. Binlerce şehidimiz halkımıza bu tarihi fırsatı sunmak için kanlarıyla Kürdistan topraklarını suladı. Onların anılarına bağlı kalmak demek, savaşı Kürdistan'ın her yanına dalga dalga yaymak demektir. Düşmanın gözü dönmüşlüğü, pervasızlığı başka türlü önlenemez.

Faşist TC hergün yeni bir savaş kararnamesi çıkararak uygulamaya koyuyor. TC şunu anlamalıdır: Kürdistan sahipsiz değildir. Kürdistan'ı yaratan Kürt halkı ülkesinin tek sahibidir ve onu kanını akıtarak, her şeyini ortaya koyarak sahiplenecektir. O yüzden vuralım, yıkalım, yakalım düşmanı yedi kat yerin dibine batırarak özgür, bağımsız ve birleşik Kürdistan'ı kuralım. Yüce özlemimizin gerçekleşmesi için bütün araçlar yaratılmıştır. Ordumuz, cephemiz, kurulma aşamasına gelmiş ulusal meclisimiz ve parti öncülüğümüz bunun için bitimsiz bir mücadele vermektedir. Bu çabalara ortak olmak, hizmet etmek her Kürdistanlının görevidir. Sahip olduğumuz bu olanakları kendi kendimizi yönetecek gücü oluşturmuşuz. Başkalarının bizi yönetmesine son vermenin de zamanı gelmiştir diyoruz.

Bunun için bütün Kürdistanlılar kadın-erkek, genç-yaşlı ve çocuklar görev başına!

Abdullah ÖCALAN yoldaşın '93 yılı savaşımına ilişkin değerlendirmesi

Artan taktik olanaklarla yetmez ve boşa çıkarıcı yaklaşımları aşalım

KESİN KAZANDIRAN ÖNDERLİK GERÇEĞİNE ULAŞALIM!

Baştarafı 1. sayfada

sizin bu tarzınız hep kaybettirdi. Bin kezdir bunu söylüyorum. Tarihimiz ve yaşamımız boyunca bu anlayış hep kaybettirdi. Biz bunu durdurmaya çalışıyoruz. Benden kat be kat daha fazla fedakar ve cesaretlisiniz. Fakat işin esası, yönü, yolu-yordamı, kısa geçmişi, şimdiki anı ve sonrasını akla, savaş gerçeğine göre ele almaktan çok yoksunsunuz. Çok bönce, çok keyfice yaklaşmak, gerekirse "bu ev yansın" ve bunu seyredecek kadar biraz da çaresiz ve kaprislisiniz. Bu anlamda biraz da kendinize sevdalısınız.

Şüphesiz bunun birçok nedenleri olabilir. Bir bütün olarak kültürel şekillenme, sosyal ve siyasallığın her türlü saptırılmışlığı, köleleştirici biçimi bunda rol oynayabilir. Yine bir türlü partileşememe, özellikle eylem hattına gelememe bunda rol oynayabilir. Fakat bütün bunlar neyi izah eder? Neden yenilgili durum yaşanıyor? Neden kesintisiz başarı yolunda yürünmüyor? Buna ne izah olur ki; olsa bile böyle bir izahın beş paralık bir değeri yoktur.

Kendi pratiğime de bakıyorum; ahım-şahım demesem de, hiç de sizin ele aldığınız gibi sorunları ele almıyorum. Küçük bir iş de olsa, hakkı verilmiş, onunla bir adım sahibi olunmuş ve bir imkan yaratılmıştır. Planlı olduğu kadar, uğruna çok çaba da harcanmıştır. Bu, korunmuştur; bütün halkın ve bütün partililerin hizmetine sunulmuştur.

Savaş ve ordu gerçeğine gelmeyen kafa yapısını aşalım

1993'ün hangi yetkin taktikle zaferi imkan dahiline sokacak tarzı esas alarak karşılayalım? Böyle bir soruyu bin defa kendimize sorarken, bu belirlenenlerden gerçekten başımızı kaldıramıyoruz. Akla hemen her gün, her saat gelen, nasıl asker ve nasıl komutan olunur sorusudur. Hangi askerliğe varız, komutaya nasıl geleceğiz? Çalışma önderliğine nasıl ulaşacağız? Hitabımız daha çok "askerleşmeye varım" ve biraz da "komutanlaşmada iddialıyım" diyenleredir.

Adım adım yeni bir hamleye, odı. Adım adım geliştiriyorum. Yani şimdi eskisi gibi değil. Halk için de bu böyleydi. Halk eskiden belki doğru davranışa bile cesaret edemezdi, şimdi doğru taktik yaklaşımı değme gerilladan daha iyi değerlendirip doğru tutum almaya çalışıyor.

Düşman başlangıçta devrimci bir savaş taktiğine imkan vermeyecek kadar güçlüydü, şimdi her türlü devrimci taktik karşısında kaybedecek duruma gelmiştir. Kısacası, artan iç ve dış olanaklar devrimci bir savaş taktiğinin başarı şansını artırırken, düşmanın taktiklerine fazla başarı şansı vermiyor.

Şimdi bunları görememek demek; askerleşmede ve ordulaşmada gerçeği görmemek demektir. Bu da savaşa körce yaklaşmak demektir. Böyle körce yaklaşanları da kimse idare edemez, onların sorumluluklarını üstlenemez. Komutanım diyenin ilk işi, körce yaklaşım içinde olanları ayıklamaktır.

Asker ve komutan olarak görev isteyeceksiniz. Bakın, tekrar vurguluyorum: Bunun ilk adımı veya şartı; savaşa körce ve yaramazca yaklaşmamaktır.

Son dönemlerin bu durumunu biraz daha açmakta yarar vardır. Komuta düzeyinden tutalım sıradan askerleşmeye kadar yaşanan durumu bir körlük ve yaramazlık olarak değerlendiriyorum. Gerçekten geliştirilen tarz böyle midir, yoksa bizim uygulamak istediğimiz gibi midir? Bu ikili durumu iyi anlatmaya çalışacağım. Sadece körlük ve yaramazlık değil, körükörünedir. Böyle mi yaklaşacaksınız savaşa, yoksa tam bir gerilla tarzına uygun ele alıp mı yaklaşacaksınız? Sizin sorununuz budur.

Ordu denilen çalışmayı ya adam gibi ele alırız, ya da kör ve yaramaz yaklaşım sahiplerini bir kenara atarız. Bunun başka çaresi yok. Kabul etmiyorum. Zorla mı onaylatacaksınız? Zorla mı kör ve yaramaz yaklaşımları dayatacaksınız? Kabul etmiyorum. Bir öndersem, sizi bu halinizle kabul etmiyorum. İsterseniz kaçın, düşmana sığının; isterseniz bir köşeye çekilin... Ama "kör ve yaramaz yaklaşımın sahibi olarak kalacağım, orduyu da, komutayı da bozacağım ve siz de onaylayın" diyemezsiniz.

Son günlerde bakıyorum, ben de aptallaştırılmaya çalışılıyorum. Ben ne diye bugüne kadar kör ve yaramazları saflarda tuttum! Neden komuta adı altında bunları yıllarca başıma bela ettim! Şunu söylüyorum kendime: Kürt insanı geridir, onun için eğitmek ve tecrübe kazandırmak gerekir. Bu konuda doğruya gelmeyen, gereklerini yerine getirmeyen sizsiniz.

Raporlar okuyorum, dolu dolu. Şimdi bir 1993'ü planlayalım diyoruz. Bir bakıyorum komuta kadememiz, manga düzeyinden tutalım en üste kadar bu işlerle nasıl oynayacaklarına dair tüylerimi diken diken yapıyor. Yani en değme bir düşman kontrasının, uzman bir düşman ajanının bile saptıramayacağı kadar, bizim komuta kademelerimizi işgal edenler saptırıyorlar. Eskiden, "bir halk ederse, ancak bu kadar kendisine eder" veya "bir halkın başındakiler kötü olursa, ancak bu kadar kötü olur" derdik. Ama ben şimdi şöyle söylüyorum: Kazanılmış bir savaş, parti ve ordu gerçeğini kötü etmek için ancak bu kadar yapılır. Düşmanın bilinçli uzmanlarının, bu işi bu kadar kötü edebileceklerini sanmıyorum.

Şimdi hangi sorunu ele alalım ki, bilemiyorum. İki insan nasıl bir araya gelebilir? Çok mu zor? Bir raporu okuyorsun; bir komutan on kişiyi kaçırtmıştır. Daha sonra da kendisi gidip düşmana sığınıyor. İsmini de verelim, Xan Kurkê. Savaşçıyı öldürtmek için topun altına sürüyor. On defa tehlikenin içine itiyor. Savaşçı yazıyor, "Beni kaçırtmak istiyor, beni öldürtmek istiyor" diye. Komutandan haber yok! Kim bu işi düzenliyor. Bir taktik var, karakol basılıyor. Nasıl basacağımız belli. Günlerce önceden ilan ediliyor ve böyle duyuluyor. Bin bir emekle bir grup insanı bir araya getirmişiz, sürüyor mayın tarlasının içine. Kontralar, çeteler her tarafı pusulamışlar. Komutan, telsizle bilmem nereden "yönelin" diyor. Bir karakol baskınını biliyorum, 44 şehit verdik. Bunun dışındaki diğer taktik hatalar... Şimdi PKK'nin ruhuyla yetişen 44 şehidi gözönüne al ve git bir şehrin altını üstüne getir, şehit sayısı bu rakama ulaşmaz. Bir taburun veya bir tugayın içine gir, altını üstüne getir, bu kadar kayba yol açmaz. Daha da kötüsü aylarca 300-500 kişilik birlikler bir yerde tutuluyor. Düşünelim bir kere, 500 kişilik işçiyi bile boş bıraksan, sadece onları doyurmak için 1000 kişi çalıştırmak gerekir.

Bu durumu komutan hiç göremiyor. Şurada bir patron bile 500 işçiyi altı ay boşuna tutar mı? Bunun mantıkla zerre kadar alakası var mı? Silahlar var, çürüyüp çürüyüp gidiyor. Her biri on düşmanı imha eden roketlerin yüzlercesi boşa harcanıyor. Hemen her şey büyük bir savurganlık içinde...

Dedim ya, hayatını ortaya koyup

Böyle bir aşamaya geldikten sonra, yenilginin bir kader olduğuna asla inanamam

Şimdi bunu anlamamak, gereklerini yerine getirmemek, hakim bir düşünce yapısına çok sorumlu ve duyarlı bir ruhla cevap vermemek ne anlama gelir? Niye yoğun bir biçimde bu durumu yaşıyorsunuz? Yıllardır bu bizi düşündürüyor. Sadece karşımdakiler değil, gerilla ordusundakiler de dahil her düzeyde savaşanlar, cephe-parti adına çok çeşitli görev ve sahalarda hareket edenler biraz bizi anlamak zorundadırlar. Biz gerçekten bir savaş örgütüyüz. Kendimize göre bir gelişmeye de sahibiz. Bunu anlayacaksınız. Yaramaz kişiliğinizi değiştirmeyi sağlayacaksınız. Gençsiniz; mantık sizin, yürek sizin. Gerektiğinde düşünecek, gerektiğinde hissedecek ve böylece doğruyu bulacak, yanlışı atacaksınız. Bunun başka yolu yok. "Adamız" diyorsunuz ve bir de yiğitliğe özeniyorsunuz. Bunun ilk şartı, gelişmeyi böyle ele almaktır. Başka türlü benim öncülüğüm altında yol alınamayacağını bin defa tekrarladım. Nitekim en ince ayrıntılarına kadar savaş örgütü ve önderlik gerçeği konusunda sizi aydınlattım.

Hiçbirinize dayanamayacağınız düzeyde iş alın diye görev dayatmadık. Çok rahatlıkla başarılabilecek görevler verdik. Öyle, "neyim, ne malım, kendimi konuşturayım" diye sizi saflarımıza almadık. Savaş imkanlarımızla, silahlarımızla böylesine ucuzca oynayasınız diye de davet etmedik. Size yazık olur dedik ve içimize aldık. Fakat bilinmelidir ki, kendini terbiye ve disipline etmeyen kişi, asla devrim yapamaz. Özellikle de belli bir tecrübe kazandıktan sonra da yaşamına hükmedemeyen, devrimin en büyük belalısı olur. Bunun için her gün bir parçamızı koparıyoruz.

Böyle bir aşamaya ulaştıktan sonra, ben yenilginin bir kader veya kaçınılmaz olduğuna asla inanamam. Bunu bana davranışlarıyla inandıramazsınız. Yine adam olamayacağınıza da inanamam. Bu konuda tecrübem var; gelinen aşamada her zamankinden daha iyi adam olunabilir. Ama ısrarla karıştırıcı olmak, ısrarla kendi ilkelliğini, basitliğini, kurala ve doğruya gelmemeyi dayatmak çok iyi bilirsiniz ki düşkünlüktür. Bunu artık kabul etmiyoruz. Adam olmak imkanları kadar, onun yönetimini ve biçimini yakalamış durumdayız. Bunu göreceksiniz ve layıkıyla halk, parti ve tarih huzurunda sözünüzün adamı olacaksınız. Başka türlü yol yok ve parti sizi kabul etmez. Ne düşman affeder, ne de halk ve parti hoşnutlukla karşılar.

Anladık geçmiş yıllarda çok çaresizdik, düşünemezdik, kimlikten vd. tüm gerçekliklerimizden uzaktık. Halkın başında değildik. Kimlik çok defa satılmıştı, başkalarınındı. Ama PKK bir şeyler kazandırdı. Biz kazandırdık. Doğru düşünce, doğru yürüyüş, doğru savaş tarzı defalarca kanıtlandı. Başarı da sağlandı. O halde, ne diye bunu esas almayacağız? Kendi yaramazlıklarınızı, eski alışkanlıklarınızı, ne diye konuşturacaksınız? Ne cesaretle taktiğe ve yaşama gelemeyeceksiniz? Evet, neyinize dayanarak böyle yapıyorsunuz? Bu, toplumda da anlayışla karşılanmaz.

Bu tutumları bizden uzak tutacaksınız, bize dayatmayacaksınız. Kaldı ki ölümün üzerine cesaretle yürüyorsunuz, büyük fedakarlık yapıyorsunuz. Öyleyse niye bu taktik dışılık? Niye savaş gerçeğine doğru yaklaşmama tutumu? Her gün aldığım haber ve raporlarda ne vardır? Hiçbir allahın kuluna yazılmayacak ne varsa o yazılmıştır. Değil binlercesine, birkaç tanesine bile dayanmanın çok zor olduğu açıkken, korkunç bir yaşam alışkanlığı halinde bize, neden yaşama, taktiğe gelemediklerine, iyi ve güzeli seçemediklerine dair raporları doldurup gönderiyorlar. Şu cavabı verdim: Şimdiye kadar bir tek kelimelik bile olsa sizin gibi değerlendirdim mi? İyi, güzel, doğru olmayan tek bir söz, adım sahibi olmaya müsaade ettim mi ben? Hayır. Benim cephemde, dürüst olup söylesinler, tek bir yersiz söz ve adımın benden kaynaklanmasına fırsat vermedim. Peki, ne diye bu kadar siz bütün yaşamınız boyunca adeta yetmezlik kokan, boşa çıkaran –en alttan en üste kadar böyle olan– bir tutumu ısrarla dayatıyorsunuz?

Kişiliğinizi düzeltmeniz için eğitin kendinizi. Büyük görevi yapamıyorsanız küçüğünü yapın. Bir alanda zorlanıyorsanız, diğer alanda yapın. Mutlaka onay verilebilecek bir çalışmanın sahibi olalım. Hiç olmazsa bir kez doğru söz verelim ve gereklerini yerine getirelim. Hiç olmazsa bundan sonrası için böyle bir sözümüz olsun ve ona layık bir pratiğin sahibi olalım.

nun eylemine, her düzeydeki hazırlığına yürürken, ne kadar düşünülse, ne kadar geçmiş pratikten ders çıkarılsa yerindedir ve gereklidir. Ne kadar bize zor da gelse, doğruyu kendimize yedirmek ekmek ve su kadar gereklidir. Tekrar vurguluyorum: Savaş ve ordu gerçeğine gelmeyen kafa yapısını, müthiş darlığı, disipline olmayan kişiliği aşalım! Tersi durumda feci olursunuz, oluyorsunuz. Acıyorum size. Hem de çok geniş olanaklar eldeyken bu durumu yaşıyorsunuz. Dolayısıyla büyük öfkelere yol açıyorsunuz. Adam gibi ölmesini bilmek, her an için zaferden beklenebilir. Ama anlamsız ve nedensiz ölmek, en kötüsüdür. Bunu önlemeye çalışıyoruz.

Çok kısa ve özlü de olsa tekrar sizin için parti ve savaş tarihimize bakarak, bazı sonuçlara varalım diyeceğim. PKK ilk defa, savaş gerçeğine ve o çokça söylediğimiz taktiğe gelememe yerine, günlük çalışma, eylem ve örgütlenme tarzını, bunun bütün araç-gereçlerini, bütün kurallarını ve üslubunu en geniş olanaklar temelinde yakaladığı bir dönemden geçiyor. Önceleri bunlar yok denilecek kadar az veya sınırlıy-

gelen savaşçılara iki güzel söz söylense, onları yıllarca idare edebilirsin. En kaçırtılması gereken yaklaşım neyse, onu dayat! Bir toplantı belki birçok şeyi düzenler, sırf bozmak için toplantıya gelme! Aylarca mutlak karar birliğini gerektiren tutumları kararlaştırma! Eğitimle mutlaka düzeltilmesi ve geliştirilmesi gerekenler var, hiç oralı olma! Şimdi bütün bunlar, hatta kırk kat fazlası ulaşan raporlara yansıyor.

Ordu gerçeğimizi yanlış tutumlara ezdirtmeyeceğiz

Ülkeye yeni gidenler bir bela olup kendilerini dayatacaklar mı? "Savaşa geldik" deniliyor. Ama savaşa böyle mi yaklaşılır? Tabii eskiler de haklı; adam gidip kafasını ve yüreğini dağıtıyor, ondan sonra gel sırtında taşı! Çok zorlanınca kocakarı gibi kendini yere atanlar oluyor. Adeta, "kendini yere atma sanatı" var. Yani yeniler de, eskiler de; alt düzeyde de, üst düzeyde de karıştır ha karıştır! İşlerle oyna ha oyna! Derdiniz nedir? Çok büyük bir duyarlılığa, uyuma, desteğe, bir-iki doğru sözden tutalım çok kesin doğru kararlara ulaşmak gerekirken, birbirinize bu kadar ihtiyacınız varken, büyük cesaret ve fedakarlık bu kadar önemliyken, bunları niye yerle bir ediyoruz ki, bunları niye dağıtıyoruz ki!

"...Savaş gerçeğine el attık. Bir yandan bir fişek nasıl temin edilir, diğer yandan ise bir asker nasıl yaratılır sorununa cevap verdik. Yine inancı ve cesareti ele almaktan tutalım, onun komutanı kimdir, nasıl gelişir sorununa kadar çabalar içine girdik. Hemen her gün değerlendirme üstüne değerlendirme, talimat üstüne talimat sunduk. Bununla da yetinmedik. Üslendirmeyi, hareket tarzını en ince ayrıntılarına kadar buradan belirlemeyi, iki keçi güdemeyecek adamı komutan haline getirmeyi, destek üstüne destek sunmayı görev bildik..."

Bu bir kader midir? Başarılamayacak zorluklar mıdır? Hayır, değil. O eski Kürt kişiliğindeki düşkün, bilmem düşmanın ne hale getirdiği tip derim. PKK'ye yakışmıyor bunlar. Tam tersine PKK'yi PKK yapan, başından günümüze kadar bu tutumlara karşı yürüttüğü savaşımdır. Bu kişiliklere, bu özelliklere karşı mücadele vererek PKK'yi bugün halkı kurtuluşa götüren, saygıdeğer bir öncü durumuna ve insanlık mücadelesinde iddialı bir konuma getiren tutum buydu. Ama öyle anlaşılıyor ki, eski toplumun döküntüleri, düşmanın dolaylı ve dolaysız etkileri, "adam olamayız" adına ne varsa bunun tüm sonuçları PKK'ye dolmuş ve "bırak her şeyi bozacağız" diyorlar. Bu noktada Parti Önderliği'de şunu söylüyor: Sana ne yapılsa yeridir...

Kimse istediğini yapamaz. Karşıma dolmuşlar. Ben de varım, PKK'yi bu tür tiplere yedirmeyeceğiz. Ordu gerçeğimizi, bunlara ezdirmeyeceğiz. Şimdiye kadar bu tür tutumlara boyun eğdik mi? Hayır. Zarar verdiler, verdirdiler. Fakat başaran siz olmadınız. Etkili ve yetkili olmadınız. Etki de, yetki de büyük ölçüde bizim elimizdedir. Neden? Çünkü gerçeği hem doğru ve hem de haklı olarak biz yürüttük. Gerçeği bin bir türlü eğri-büğrü duruma getiren siz oldunuz. Doğrusu benim tavrımdı. Eğer yıllarca siz biraz bizi izleseydiniz, büyük komutanlıkların, büyük ordu gücünün sizde gelişmemesi düşünülemezdi.

Ben isterdim ki, güç-yetki sizin olsun, ben sıradan bir hizmetçi olayım. Ama doğru taktiğe, doğru tutuma ve doğru söze gelememe sonucunda sıfır oluyorsunuz. Kolektivizmi, merkezileşmeyi geliştirmeyen kim? Tamam ben zorda kalıyorum ama siz daha fazla zorda kalırsınız. Ordulaşmaya gelmezseniz, siz düşman tarafından en vahşi bir biçimde lime lime olursunuz. Ordulaşmamak, sağlam birliklere ulaşmamak sizi yerle bir eder. Başka nasıl olabilirsiniz... Kolektif bir komuta gücüne gitmemek, "komutanım" diyenleri iflasa götürür.

Dediğim gibi, "kör ve yaramaz tutumumu sürdüreceğim" diyor. Sanıyor ki keyfi yerine gelecek. Sanıyor ki keyfiyeti dayatacak. Be kör-yaramaz, böyle keyif yerine gelir mi? Keyif güçle yerine getirilir. Keyif kendi ortamına, kendi çevresine bir şeyler vermekle olur. Sen her an için yenilecek, yutulacak bir duruma gelmişsin. Bu keyfilik midir? Keyfiliğin belli bir anlamı vardır. Ama bu keyfilik değildir. Kendini zehirlemedir, akrep gibi. Kanser mikrobunun kendini yemesi gibi bir olaydır.

Bu durumu yaşayanlar var. Ben son günlerde şöyle düşünüyorum: 15 yaşında, belki daha da genç -hatta çocuk, erkek veya kız çocuğu- saatlerce anlatmaya çalışıyorum; bu özellik nereden gelişti diyorum. Aslında bunun savaşa kör ve yaramazca yaklaşanlar yüzünden geliştiği sonucuna varıyorum. Onlar anlamadıkça, ben müthiş anlatma ihtiyacını duyuyorum. Eskisinden kırk kat fazla kendimi ayrıntıya boğuyorum. Neden? Adam keyfiyetçi; ne anlatır ve ne de anlar. Dayattıkça dayatıyor. Adına da komutanlık, emir diyor; kaçırttıkça kaçırtıyor. Ben de izah etmeye çalışıyorum. Bu bir hastalıktır, bir nevi bana da bulaşıyor.

İzah edeyim, bir insan nasıl kazanılır? Bazıları zorluyor, biz kazanmaya çalışıyoruz. Bir halk, bir parti nasıl kazanılır? Bu benim görevimdir, bundan vazgeçemem.

Bütün bunlar taktiğe açıklık getirmek içindir. Hangi alanı, hangi kişiyi ele alalım? Neresini düzeltelim? Kendini terbiye etmeyen, kural kaide dışında tutan bir insandan her şey beklenebilir. Özellikle bir savaş ortamında en tehlikelisi olur. Ben rahat yaşamayın demiyorum. Benim söylediklerim farklı anlamdadır. Yemenin-içmenin bir yöntemi, sevmenin-sevilmenin bir biçimi, eğlenmenin de bir yeri var. Bunları biraz anlayalım. Nerede ne alınabilir, nerede ne söylenebilir, nerede nasıl oturulabilir, nerede nasıl konuşulabilir; bunları biraz öğrenelim diyorum.

Şimdi ben ilkokul çocuklarına mı ders veriyorum, yoksa savaş kurmaylarına mı? Karıştırmışız, buna ben mi yol açıyorum? Geçenlerde yaptığım konuşmaları gözden geçirdim. 1977'de bir Kürdistan turunda yaptığım konuşmalara bakıyorum, sorunlar mükemmel ortaya konulmuştur. 1978'e bakıyorum, Manifesto (Kürdistan Devriminin Yolu) var. 1979'a bakıyorum, ideolojik-politik hat, örgüt olayı üzerine özlü bir çalışma vardır. 1980'e bakıyorum, bitmez tükenmez çabalarla derinleştirilmiş pratik, eğitim çalışmaları var. Yine yurt dışına çıkış hazırlıkları var. 1981'e bakıyorum, I. Konferans için Politik Rapor var. Sorunlar kusursuz ortaya konulmuştur. 1982'ye bakıyorum, Kürdistan'da Zorun Rolü ve Örgütlenme Üzerine kitaplar var. Buna benzer çok değerli çalışmalar, eğitimler, hazırlıklar, pratik olanaklar var. 1983'e bakıyorum, daha da derinleştirilmiş sorunlar ve görevler, yanlışlar ve doğrular mükemmel konulmuştur. 1983'ün Sorunlar ve Devrimci Görevlerimiz üzerine olan broşürü, sorunları belki bugünkünden daha detaylı ele almıştır. 1984'ün Ocak ayında yaptığımız bir PKK-MK toplantısı vardır. Durumlar en ince ayrıntılarına kadar değerlendirilmiştir. 1985'e bakıyorum, pratik üzerine gittikçe açılım sağlıyoruz. Bu yılda Kasım Talimatları var. 1986'ya bakıyorum, III. Kongre'de derinleştirilmiş çözümlemeler var. Aydınlatılmadık bir gün bırakılmamıştır. Yanlışları ve doğrularıyla açığa çıkan gerçekler var. 1987'den itibaren zaten her yıl dört sefer; Ocak-Şubat, Mart-Nisan, Mayıs zaten eylem ayı, Haziran, Temmuz, Ağustos zaten atılım yıldönümü, Eylül-Ekim konuşmaları ve ardından Kasım-Aralık yıl sonu değerlendirmeleri yapılmıştır.

Hemen her yıla dört-beş kapsamlı çözümleme kitabıyla cevap verilmiştir. Yine en az bunun kadar pratik eğitim gruplarıyla her alana -yurt içine ve yurt dışına- müdahale üstüne müdahale edilmiştir. Bu konuda kusur nerede? Öte yandan biz bu çabaları ne denli harcamışsak, bazıları da o denli bunu bozmaya çalışmışlardır. Olanakları kemir, doğruyu yanlışa çevir, disiplin yerine kargaşayı geliştir, netlik yerine muğlaklığı yay, kafa netliği yerine kafayı karıştır! Bu kabul edilemez. Anladık, bazıları yetkileriyle, yaramazlıklarıyla bunu yaparlar ama bu kadar tecrübe, birikime sahip olanlar, bağlı olanlar çıkıp "bu iş böyle olmaz, yolu-yöntemi vardır" demiyorlar. Böyle birilerinin çıkmasına hasret kaldık.

Çok iyi hatırlıyorum; özellikle 1989-90 yılbaşından itibaren 1-15 Ocak veya 1-25 Ocak'ta taktiğe en ince ayrıntılarına kadar açıklık getiren değerlendirmeler yaptık. 1991-92, görülmemiş derinlikte imkanlarla karşılanıyor. Yine eskinin o taktik dışılığına, yetmezliğine bir daha asla düşmezler ve mutlaka bazı akıllılar çıkar dedim. Şimdi geldik 1993 yılına. Bakıyorum, acaba sen ne söylersin, gerçeklerin dili nedir! Önderlik böyle söyler, gerçeklik kendisini nasıl konuşturur? Bahsettiğim gibi taktiğin başına ne getirilir?

yine bizi 1993 yılının birinci gündem maddesi olmaktan nasıl çıkaracaklarını söylüyor. Yarın Hakkari'ye gidecek ve orada da aynısını söyleyecektir. Başbakandır, bu şekilde 1993'ü karşılıyor.

Yine Özal bugün Taksim meydanında "Bosna... Bosna" derken, sözleri nasıl insanlık dışı, sözleri nasıl yalana dayalı... Bosna ne oluyor, TC faşizmi ne oluyor? Ama şunu düşünüyor: Özellikle gerçekleri biraz görmeye çalışan Türkiye halkını şovenizm dalgasıyla baştan çıkarmak için böyle yapıyor. Sormak gerekiyor: Sen Kürdistan'ı Bosna'dan kırk kat daha fazla feci et, bunun özel savaş koordinatörlüğünü yap, yine yavuz hırsız misali hem Kürdistan'ı talan et, bundan da kötü yak yık, Şırnak'ı özel emirlerle kalbura çevir, ondan sonra da kalk bilmem Bosna-Hersek davasını savun, bilmem nasıl yıkılıyor ve nasıl insanlık dışı uygulamalara tanık oluyor de! "Bosna-Hersek'te kadınlara tecavüz ediliyor" de, ama öbür taraftan da günde bin defa Kürdistan'ın ırzına geç! Bunları görmezlikten gel, ondan sonra da aslan kesil! Bu yetmiyormuş gibi utanmadan insanlık

"...Evet, sıfırdan devraldık, büyüttük, koruduk ve hepinizin emrine sunduk. Peki şimdi sıra kimde? Hala, 'taktiğe doğru yaklaşamayız, olanakları çarçur ederiz' demek ne anlama gelir? Bu değerler uğruna savaşım böyle yürütülecek, ama siz her türlü taktik dışılıkla boşa çıkarmanın nedenleri olacaksınız! Bu olmaz. Sizin taktiğe kolay yatma gibi bir göreviniz vardır. Taktik takat, taktik güç olacaksınız, yoksa taktik takatsiz ve güçsüz duruma düşürülemez; taktiğe böyle gelinmez..."

Direneceksin, koparacaksın, alacaksın

1993'e büyük olanaklar temelinde giriyoruz. Nitekim bazı olanakları sabırla geliştirdik. Bunlar kullanılacak mı, yoksa çarçur mu edilecek? Günlerdir, son birkaç aydır o Güney savaşındaki taktik dışılığın verdiği acı kayıpları ve yine ortaya çıkardığı zorlukları aşmak, hem hain güçleri hem TC güçlerini biraz beklentilerinin gerisine düşürmek ve parti güçlerimizin bizi içine düşürdükleri darlığı aşarak tekrar bir hamle gücünü kazandırmak için sabırla, inatla ve tam bir çalışma temposuyla hazırlamaya çalışıyoruz.

Uzun bir hazırlıktan sonra arkadaşlar rol oynamaya çalışıyorlar. Neredeyse bütün birimlerimizi kayıplar verme pahasına da olsa yeni hamle yılına hazırlamaya çalışıyoruz. Bu tıkayan durumları, tüm açıklığıyla anlatmaya çalıştım. Bu anlatımlar kış boyunca ülkedeki güçlerimize ulaştırılmaya çalışıldı. Yine de tam emin olmadığımız için bugün de böyle konuşmaya çalışıyoruz.

Düşman yine eski düşmandır. "Bu ülke, bu halk benimdir, istediğim gibi kullanırım ve düşürürüm" diyor. Bu iddiasından asla vazgeçmiş değildir. Özel savaşını, hayvanlara bile uygulanamayacak tarzda uyguladıkça uyguladı.

Bunları hiç tartışmak bile istemiyorum. Bilmem Demirel-İnönü hükümeti ne yapıyor; Türk özel savaş birlikleri nasıl gelişiyor; Hizbullah nedir; işbirlikçi hain güçler kimlerdir ve nasıl çalışıyorlar; emperyalizm TC'yi nasıl destekliyor vb. gibi konuları anlatmaya gerek yok. Nitekim yüzlerce defa anlatılmıştır.

Daha dün Demirel, tıpkı Maraş katliamında uygulanan özel savaşa benzer biçimlerle PKK öncülüğüne karşı nasıl durulması gerektiğini,

adına yemin içiyor. Yemini aynen şöyle: *"İnsanlık adına, bütün müslümanlar adına ve Türkiye adına Cumhurbaşkanı olarak and içiyorum ki bu insanlık dışı uygulamalara karşı duracağım!"* Bu, büyük bir çarpıtmadır. Yani "ben and içiyorum ki, Kürdistan'ın bebesinden tutalım anasına, gencinden tutalım ihtiyarına kadar hepsini şimdiye kadar ne hale getirdim ve bundan sonra ne hale getireceğim" demektir bu.

Sözümona usta taktikçi geçiniyor. Bosna-Hersek'i işlerken, Kürdistan'ı bastırıyor. Taktiktir, yapar. Bosna-Hersek'i ve Karabağ'ı çok düşünüyorlarsa, Kürdistan'da konumlandırdıkları birliklerin kırkta birini oralara götürsünler yeter! Eğer sahtekarlık, taktik yapmıyorlarsa ve şovenizmi körüklemek istemiyorlarsa... Belli ki düşman, halk kitleleri üzerindeki denetiminin giderek zayıflamasını gidermek istiyor. Şovenizmle tekrar doldurușa getirip, Kürdistan'daki 1993 hamlesi için zayıflayan gücünü, moral durumunu ve ideolojik gücünü takviye etmek istiyor.

Uğur Mumcu'nun öldürülmesi olayı da böyledir. Kemalistleri ayağa kaldırmak için kendileri vurdu. Sağcılığı da solculuğu da, Kürdistan gerçeğine karşı ikiyüzlüce ve kemalist tarzda bir arada tutmak için çeşitli yöntemlere başvuruyorlar. Kısaca, işin gerçeği budur. Hizbullah da, Uğur Mumcu da bu gerçeğin bi parçasıdır. Bunun için Bosna-Hersek ve Karabağ! Bunun için hain güçlerle ve emperyalist güçlerle ittifak! Bunun için Demirel Irak'la ilişki geliştirir; bunun için Özal Saddam'ı amansız devirmeye çalışır. Bunun için İran ve Suriye ile ilişkiler...

Bunların hepsi birer taktiktir. Özünde hepsi kontr-gerilla tarafından, Kürdistan'daki savaşa bağlı olarak geliştirilir. Daha da fazla açma gereğini duymuyorum. Hepsi çokça işlenen hususlardır.

Kürdistan'daki halkın durumuna ilişkin de fazla değerlendirmeye gerek yok. Ekonomik, sosyal ve kültürel yaşam demek için bin şahit ister. Hayvanları otlatma düzeni bile bırakılmamıştır. Otla geçinen hayvanlar bile rahat bir yaşama imkanına sahiptirler, ama insanlarımızın bu imkanı da kalmamıştır. 5 bin, 10 bin yıl önce bu topraklara ilk yerleşen insanların ekonomik imkanları bile elimizde yoktur. O dönem, insanlar nüfusça azdılar. Doğa ana büyük imkanlar sunuyordu. Ve çok güzelim bir uygarlığın temeli atılıyordu Kürdistan topraklarında. İnsanlık uygarlığa yerleşiyordu. Kürdistan insanlığın beşiğiydi. Ya şimdi? Ne yurtlaşma ve ne de kültürleşme mümkün. İnsanlık beşiği olması şurada kalsın, yaşam kızgın ateş üzerinde kalbura çevrilmiştir. Bütün insanları adeta bir hapishaneye, hatta bir tımarhaneye doldurmuşlar. Bakırköy'deki tımarhane gibi bir durum yaratmışlar. Bazen kapıları açıyorlar "hurraa..." Böylece de dünyanın her tarafına kaçırtıyorlar. Ancak deliler böyle boşaltılır. Ama bizim insanlarımız bu duruma getirilmiştir. Bu açıdan ekonomik, sosyal ve kültürel yaşam bizim için yoktur.

Dayattıkları, bir özel savaştır. Bu nerede görülmüştür? Açık ve gizli örgütleriyle her gün sokak ortalarında insanların enselerine kurşun sıkıyorlar. Her köye ekonomik ambargo uygulanıyor. Sadece genel değil, herkes özel ambargoya alınmıştır. Ekonomiden bahsedilemez bile. Sosyal yaşam ise cehenneme çevrilmiştir. Her şey başa beladır. Gerisi tufan!

Böyle bir durum yaşanıyor bu ülkede. Ben çocukluğumdan beri bunu bir tımarhaneye benzetmiştim. Kaçıyordum Ankara'ya. Sonra kaçışın pek hayra alamet olmadığını gördüm ve başka yola yöneldim. O gün bu gündür savaşla bu ülkeyi kazanmaya çalışıyorum. Bu insanları tekrar savaşla, insanımızdır biçiminde sevmeye çalışıyorum. Başka türlü ne sevilir, ne de yaşanılır.

Bunun için savaş dayatıldı; bunun için PKK adına yola çıkıldı. Yine bunun için bildiğimiz PKK tarihi için her şey ortaya konuldu. PKK öncülüğü nedir; bunu size anlatmayacağım. Bu çok iyi konulmuştur. Nitekim her yıl değerlendirmeler vardır. Cilt cilt kitaplarla anlatmışım. 1970'lerde bu işe nasıl başladık; 1975, 1980 başı, 1985, 1990'da her şey çok mükemmel konulmuştur. PKK, Kürdistan'ın tersyüz edilmiş tarihinin yeniden dirilişidir. PKK, Kürdistan halkının son yaşam umududur. Bu, kanıtlarıyla birlikte ortaya konulmuştur.

Bununla da yetinilmedi: Kürdistan halkı nasıl yeniden yaratılıyor? Kürt tipi çözümlemesi bu yıllarda yapıldıkça yapıldı. Bir insanın nasıl olması gerektiği konusunda çok yönlü cevaplar verildi. Öyle bir duruma gelindi ki, nasıl iyi bir kadın ve iyi bir erkek olunur sorununa da el atıldı. Nasıl iki kelime konuşulur, nasıl bir merhaba denilir konusunda kadar gelindi.

Savaş gerçeğine el attık. Bir yandan bir fişek nasıl temin edilir, diğer yandan ise bir asker nasıl yaratılır sorununa cevap verdik. Yine inancı ve cesareti ele almaktan tutalım, onun komutanı kimdir, nasıl gelişir sorununa kadar çabalar içine girdik. Hemen her gün değerlendirme üstüne değerlendirme, talimat üstüne talimat sunduk. Bununla da yetinmedik. Üslendirmeyi, hareket tarzını en ince ayrıntılarına kadar buradan belirlemeyi, iki keçi güdemeyecek adamı komutan haline getirmeyi, destek üstüne destek sunmayı görev bildik. Yürüt ha yürüt! Kürttür, öyle yapmak gerekir, yap! Sabırla, inatla...

Şimdi bütün bunlar niçindir? Bu ülkenin devrimci savaş gerçeğine anlam vermek, niçin olduğunu göstermek ve aynı zamanda bunun yaşamla bağlantısını kurmak, yeniden namuslu ve özgür yaşamak içindir. Yalnız artan başarı imkanlarını ortaya koymuyoruz, mükemmel felsefi moralden tutalım hiç kimsenin aklına bile gelmeyecek taktik özelliklere kadar hepsi geliştirildi. Niçin? Savaş denilen yaman olayda yitirilip yok olmamak için.

Tamam, anladık; sizi yetiştiren olmadığı için biz de bunu üstlendik ve bir yerlere ulaştıralım dedik. Şimdi bütün bunlar, benim sorumluluğumun elverdiği işlerdir diyelim. Yalnız PKK ve onun gerillası için değil, halk için de yaptık. Hiçbir zaman halkı unutmadık, bütün bunları halk için yaptık. Cesaret verdik, serihildan yaptırdık. Şimdi bunların çoğu arkadaşlarımızdan daha iyi yürüyor, anlıyor.

Ne anlama gelir bütün bunlar? Düşmanın yıllardır sürdürdüğü sömürge savaşına karşı ayakta kalmak için cevap vermek... Bu savaşı sınırlandırmak ve boşa çıkarmak... Başka türlü Kürt, Kürdistan ve insanlık için yaşam yolu yoktur. Kaçmak çare değil ki. Tamam, belki siz imkansızlıklardan dolayı kaçtınız, ama biz kaçamazdık. Belki şimdi de gerçeklerden kaçıyorsunuz. Zaten söylenenlerin bir anlamı da budur. Aklın, mantığın ve insanlığın yolundan kaçıyorsunuz. Yoksa yaptığınıza başka ne ad verilebilir? Gerillada da bu böyle, hemen her sahada da böyle. Evet, ben kaçamazdım. Kaçsam bile kaç para eder? Ağlasam bile neye yarar, kime ne? Daha da kötü vururlar adamı. Dilenemezsin; dilensen elindekini de alırlar. Bunun yerine, taktik denilen olaya ben nasıl yaklaşım gösterdim? Kaçmayacaksın, ağlamayacaksın, dilenmeyeceksin... Peki ne yapacaksın? Direneceksin, koparacaksın, alacaksın!

Taktik tutum, işte budur. Tektim, böyle yaptım; şimdi halkla, PKK'yle böyle yapıyorum. Bu bir taktik tutumdur. Sevdikçe severler, bağışladıkça bağışlarlar, fedaileştikçe fedaileşirler. İşte taktik önderlik tutumu. Önce bunun teorisini yaptık, sonra stratejisini belirledik ve yıllardır da taktik ifadesi olmaya çalışıyoruz. Sizden daha fazla ilk silahları ben elde ettim, ilk cesaretli insanları ben çağırıp ikna ettim. Yine hiç düşünmediğiniz zamanlarda ve yerlerde çıkışlar yaptırdım ve yaşattım. Bu, tümüyle taktik önderlik oluyor. Biraraya gelmez Kürtleri bir araya getirdik, hiç güvenilmeyecekleri güvenilir duruma getirdik, uyumsuz olanları uyumlu hale getirdik. İşte böylece bir yığın taktik imkanları, belki hiçbirinizin ruhunun duyamayacağı bir biçimde oluşturduk, aktardık ve bugün bir orduya yaraşır düzeyde taşırmış olduk.

Tabii incelemesini de bilmiyorsunuz. Sanıyorsunuz ki bunlar kendiliğinden, yukarıdan geliyor. Halbuki bunlar tırnakla kazılır gibi kazanılmıştır. Ve her yıl birkaç kez kayıplara götürebilecek iç dayatmalara rağmen, kazanımlar ayakta tutularak geliştirilmiştir.

Hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar taktik olanaklar birikmiştir

Ben bütün bunlara dayanarak adam böyle olunur dedim. Yaşamın yolu böyle açılır. Biz buna, artan taktik olanaklar diyoruz. Nedir bu taktik olanaklar? En başta insana doğru yaklaşımdır. Yükselen savaşa artan sayıda insanın önderlik etmesidir. İstenildiği kadar silah bulma imkanıdır. İstenildiği yerde ve zamanda eğitim yapma imkanıdır. Eylemdir; istenildiği kadar birlikle vurmadır. Örgütlemedir; halkın tümünün buna hazır duruma gelmesidir. Düşmanın yıpranmasıdır; her sahada içine düştüğü çıkmazdır, bunalımdır. Nefes borularının genişlemesidir, her sahaya açılmasıdır. Paradır, maliyedir; istenildiği kadar vardır. Moraldir, cesarettir, istenildiği düzeyde vardır.

Biz bunları, büyük bir sorumlulukla nefes nefese buraya kadar getirdik. Bu olanaklar olmadan ne ayakta kalınabilir, ne de savunma yapılabilir. Çünkü düşman çoktur. Nefes nefese peşinde koşmazsan, bir günde elindekileri alır.

Evet, sıfırdan devraldık, büyüttük, koruduk ve hepinizin emrine sunduk. Peki şimdi sıra kimde? Hala, "taktiğe doğru yaklaşamayız, olanakları çarçur ederiz" demek ne anlama gelir? Bu değerler uğruna savaşım böyle yürütülecek, ama siz her türlü taktik dışılıkla boşa çıkarmanın nedenleri olacaksınız! Bu olmaz. Sizin taktiğe kolay yatma gibi bir göreviniz vardır. Taktik takat, taktik güç olacaksınız, yoksa taktik takatsiz ve güçsüz duruma düşürülemez; taktiğe böyle gelinmez.

Şimdi bütün bunlar gerekli açıklığı veriyor. Tümden taktik dışılığa düştünüz de demiyorum. PKK tarihinde taktik çok iyi konulmuştur. Taktik nedir? En genel anlamıyla günlük mücadeleye var olmadır. Karar ve cesaret öğesinden tutalım lojistiğine kadar, günlük olarak mücadeleye var mısın? Böyle olursa sen taktik sahibisin. Doğru taktik nedir? Gün gün savaşı geliştirmektir. Bu demektir ki, taktiği geliştiriyorsun. Bu nasıl mümkün olabilir? Tekrar vurguluyorum: Önce doğru teoriden ve stratejiden kaynaklanan taktik karar ve plan... Bundan sonra bu planın insanı, onun da donanımı, erzağından tutalım silahına kadar... Yine gerillada üslenme, serîhildanda örgütlenme, milis düzenini bulma vb. hepsi taktik sahaya giriyor. Örgütlemeyi yapmak, gerillayı oturtmak, milisi oluşturmak taktik için gereklidir.

Yine bir dağ nasıl ele alınır, en iyi yeri nasıl tutulur, iyi incelersen rahat anlarsın. Neresinde nasıl üslenilir, neresi savunmaya müsaittir, neresi pusuya uygundur; bunlar zor değil. Buradan ben mi tespit edeyim! Bir körü bile dağa götürsen, neresinden nasıl geçilir, bilir. Biz bir körden daha mı kötüyüz? Bu kadar muğlaklığa gerek var mı? Dağa bakıp neresinde barınılabilir, yarım saat içerisinde halledebilirsin. Bir şehre indiğinde içinde nasıl ve ne kadar kalınabilir, yirmi dört saat içinde anlarsın. En aptal insanlar bile tehlikeli yerlerde fazla kalmazlar. İnsan tehlikeli durumu sezmez olur mu? Sağda solda varsa düşman, hain oradadır. Elinde sopa varsa sopayla, silah varsa silahla, en iyi araçla vurulur. Bir vurulur, iki vurulur, imkana göre vurulur. Bir gün kalınır, iki gün kalınır, karşıya bakılır, karar verilir.

> ***"...Komutan ağavari yaklaşır, tasarrufçudur. Birlik ona, o birliğe öfkelidir. Böyle komutan ve birlik olmaz. Böyleyse dağıtmak lazım. Bu, ordu kuramına da terstir, toplum ve insanlık kuramına da terstir. Öncelikle birlikte uyum ve disiplin ister. Komutan yürektir, beyindir. Nasıl ki bu olmadan hiçbir organizma çalışmıyorsa, o şekilde komutan birliğe hükmeder, kurar, yürütür, savunur ve savaştırarak iş yaptırır. Eğer sosyalist üretim tarzından bahsediyorsak, bunu en verimli tarzda yapar. Bir saatini boş geçirmez, düşmanı en zayıf noktasından vurur ve en iyi tarzda koparır. PKK çizgisinde birliği oluşturma ve birliğe monte etme böyledir..."***

Bir rapor okudum bir karargah komutanımızın; *"10 gün sonra kendimi zafer sarhoşluğuna kaptırdığımı anladım. Aslında zafer vardı. 25'inde de talimat geldi ki öyle değil. 5 Kasım'da kafam şarz etmeye başladı kayıp verince..."* diyor. İşte bu, kendi kendini tasfiye etmedir. Bu, tüm gücüyle kazanmaya çalışan bir insanımız ise, diğerleri neler yapmamış? Taktik dışılığın bin bir türlüsü...

Taktik nerede bulunur? Taktik kafa nerede? Bu arkadaşımız yine çok savaşmış, her şeyini ortaya koymuş. Ya aylarını boş geçiren, savaşı teğet geçen, kendini sinsice koruma adı altında imhaya terk edenlere ne demeli? Ya da bunlara taktik ne sonuç verebilir ki. Bunlar nerede, taktik nerede!

Görülüyor ki, bir yandan tarihimizde görülmemiş bir biçimde taktik savaşım olanakları, diğer yandan bu olanakları boşa çıkarıcı yaklaşımlar... Şimdi tekrar tarihi açmak istemiyorum. Son Güney Savaşı'nda Xan Kûrkê'de pratik nasıldı? Yine Zap'ta, Haftanin'de ve Kuzey eyaletlerinde komuta düzeni nasıl? Bunla-

rı uzun uzun anlatabiliriz de. Kaldı ki, herkes durumları biraz biliyor. Özellikle de oradakiler daha iyi biliyorlar, durumu daha iyi ortaya koyabiliyorlar. Mesele, bizim bunu bir kez daha burada tekrarlamamız değildir.

Biz geleceği, 1993'ü nasıl kazanacağız? Yine buna geliyoruz. Ben iddia ediyorum ki, hiçbir dönemle kıyaslanmayacak kadar taktik olanaklar birikmiştir. Taktik planlamada gelişkinlik düzeyinden tutalım tecrübeye, düşmanın cesaretinin kırılmasından -gerçekten dağlarımıza, neredeyse şehir ve köylerimize istediği gibi yaklaşamıyor- tutalım denetimimizdeki muazzam coğrafyaya, istenildiği kadar savaşçı, araç-gereçleri, eğitim olanakları kadar hepsi, kendi deneyimlerime ve bilgilenmeme dayanarak söylüyorum ki, hiçbir yılla kıyaslanmayacak biçimde fazladır.

Nereden bakılırsa bakılsın, 1993 bu anlamda artan bir hareketliliğe, her zaman doğru bir taktik planla birlikte yürütmeye, savaşmaya en uygun bir dönemi teşkil eder. Sorunlar net konulmuş, cevaplar olanaklarıyla birlikte sunulmuştur. Gerisi nedir? Artık günlük planlamalara kalıyor. Bunun için toplantı yapmaktır, mevcut gücümüzü düzenlemedir. Toplantı eylemi, eğitimi planlar, yani herkese görev verilir. Herkese, nasıl yürünüleceğinin hareket çerçevesi çizilir. Varsa orada bir komutan, bir takım komutanıdır, bölge komutanıdır, eyalet komutanıdır. Nasıl genele cevap verecek tutumu mükemmel çiziyorsa, manga komutanı da der ki, "benim mangam 7 kişiliktir; morali yerindedir, eğitilmiştir." Takım komutanı der, "benim takımım 20-30 kişiliktir, eğitilmiştir, morali yerindedir, şu işi yapar ve kararı vermişim, başındayım, iyi biliyorum ki benim birliğim iş yapar, onun ruhuyum, bilinciyim." Komutan dediğin zaten budur. Birliğin ruhudur, iradesidir, bilincidir. Etle tırnak gibi iç içe geçmiştir.

Tabii komutanlarımızın hepsi böyle değildir. Birliklerin yüzde doksanı şikayetçidir. Komutan ağavari yaklaşır, tasarrufçudur. Birlik ona, o birliğe öfkelidir. Böyle komutan ve birlik olmaz. Böyleyse dağıtmak lazım. Bu, ordu kuramına da terstir, toplum ve insanlık kuramına da terstir. Öncelikle birlikte uyum ve disiplin ister. Komutan yürektir, beyindir. Nasıl ki bu olmadan hiçbir organizma çalışmıyorsa, o şekilde komutan birliğe hükmeder, kurar, yürütür, savunur ve savaştırarak iş yaptırır. Eğer sosyalist üretim tarzından bahsediyorsak, bunu en verimli tarzda yapar. Bir saatini boş geçirmez, düşmanı en zayıf noktasından vurur ve en iyi tarzda koparır. PKK çizgisinde birliği oluşturma ve birliğe monte etme böyledir.

Bunu bölük komutanı daha da kapsamlı yapar. Tabur komutanı ise ondan da fazla yapar. Bölge komutanı birkaç taburu en iyi savaştıracak, moralinden yiyecek-giyecek ihtiyacına kadar en iyi karşılayacak ve ancak böylece kendine bölge komutanıyım diyebilecektir.

Peki ben bunun neresini açıklayayım? Bu hususlar çok açıktır. Madem komutansın, eyalet düzeyinde görev almışsın, o zaman görevini böyle kavrayacaksın. Savaşçı eğitimsiz ise derhal eğiteceksin. Geçen günlerde Cudi eteğinde 4 kaybımız oldu. İncelettim ki sebep şuymuş: Mangaymış. Köylüler, "düşman ve panzerleri gelebilir" demişler. Manga sorumlusu, "bir şey olmaz" demiş. Tabii köylülerin dediği oluyor ve düşman gelip biçiyor. 4 şehit veriyoruz. Belki şehit sayısı az görülebilir. Ama sen gel bana sor; bir türlü kabullenemiyorum. O hangi komutandır ki, köylüler, "düşman gelip vuracak" diyor, o "hayır, bir şey olmaz" deyip elini sallıyor! Böyle yapan kim olursa olsun, ister savaşçı, ister komutan olsun, düşman affetse de biz affetmeyiz. Kim savaşla böyle dalga geçebilir?

Köylü daha iyi görüyor. Sen gerillasın! Sen örgütlü, bilinçli savaşçısın! Bir köylü kadar nasıl durum değerlendirmesi yapamazsın! Demek ki, bizim adamlarımız eğitimsiz, gafil... Buna müsaade eden komutan birlik savaşçısından daha fazla sorumludur. Manga komutanından fazla takım komutanı sorumludur. Varsa onun bölük komutanı veya bölge sorumlusudur. Giderek ben sorumluyum. Neden bunlar oluyor?

Size şunun için söylüyorum; eğer bir köylüden daha geriyseniz, nasıl "gerillacıyız" diyorsunuz. "Bir şey olmaz", öyle mi? Kabul edilir bir şey değil; nasıl bir şey olmaz! Sen böyle kaybedemezsin! Parti sana silahı vermiştir, parti seni oraya göndermiştir. Onun ruhuna, disiplinine uygun hareket edeceksin! Bunda anlaşılmayacak ne var? Soruyorum: Taktiği böyle mi anlayacaksınız? İstediğin kadar köyde kal, istediğin kadar yolda oyalan! Hayır, böyle yapamazsınız!

PKK bu tarzda size taktik olanakları vermiyor. Zor mu bir tehlikeyi bir köylü kadar sezmek? Hayır, değil. Neden tedbir almıyorsunuz? Düşman sizi biçmeye geliyor. Sen burada kızılca kıyamet koparmalısın. Bir dakikada kurtarılabilecek iş var, onu kurtaracaksın. Gidin bakın birliklerimize, şöyle hantal, bilmem nasıl kendilerini bağlamışlar. Bakın, en son Haftanin karargahlarına... Bir köy gibi kendilerini bağladılar. İki bine yakın kişiyle bağladılar. Bir küçük mangadan bahsettim, tasfiyeci sonucu gördük. Daha büyük olan bir karargaha bakalım; her türlü yığınak yaptık, tonlarca erzak taşıdık, savaşçı aldık. Neredeyse bir köyden daha büyük bir köy oldu. Gelen raporu okudum; "*Parti Önderliği bizi çok aydınlatmıştı, talimatı da vermişti, gerekli perspektifleri sunmuştu, maalesef biz yöntemi geliştiremedik, bu gücü kendimizde göremedik, olup biteni değiştiremedik*" deniliyor. Sonuç, biliyoruz ki imhanın eşiğine gelme oldu.

Ne anladık bu gerillacılıktan? Yaptığımız o büyük hizmet yine kendilerinin de yaşadığı o büyük çaba ve direniş ne anlama geliyor? Taktik uygulanmadığı için, özüne uygun baştan beri hazırlıklar dakik bir biçimde oturtulamadığı için yıllarca herkes gelmiş sağa-sola yatmış, bu temelde kamp yönetimleri oluşmuştur. Bu yapılanlar karşısında ben yerimde duramadım. Bakıyorsun en yaramaz biri kamp yönetimine geliyor ve işi-gücü adam kaçırtmak oluyor. Bir provokatör geliyor, bilmem ne delisi olarak her türlü kötülüğü yapıyor. Komutan diye bölük başında bulunuyor. Beş defa savaştan kaçan var, yine sorgu yapılmıyor. Yani en küçük bir husustan, en kapsamlı bir düzenlenmeye kadar her tarafta delik var, açık var, hata var, yanlış var. Tabii eğer arazi pürüzsüz kullanılmazsa kendileri de ezilir. PKK'nin direniş ruhu olmazsa, kısa sürede imha vardır. Tarihimizde isyanlar vardı, 24 saatte imha olurlardı. Ama şimdi biraz PKK direnişçiliği, ruhu ve alınan genel tedbirler var. Arkadaşlarımızı imha olmaktan kurtaran budur. Ama bu çok iyi taktikçi olunduğu için değil de, genel tedbirlilik, direniş ruhu sayesinde oluyor. Savaş alanlarından kendileri yazıyorlar. Yine burası en iyisi, en direnen yerdir. Diğer yerler daha da yürekler acısı. Peki niye taktiğe gelemiyorlar. Takım komutanı mı, tabur komutanı mı, bölük komutanı mı bunlar? Bana sorarsan, bırakalım bunların bölük ve tabur komutanları olmasını, 10 tane keçi güdecek adam bile değildirler. Belayı bir defa başımıza salmışız. Zap kıyılarından almış bölüğü Suriye'ye doğru kaçırtıyor, hiç savaşmadan. Daha sonra tabur komutanı olmuş, bilmem hangi cepheden bir-iki çatışmanın dışında hiç çatışmaya da sokmamıştır. Ferman kopuyor! Önemli yolların açık tutulması gerekirken, o kaçırtıyor. Tabii komutan böyle olursa yazık değil mi o kadar savaşçıya? Bir arkadaş raporunda, "*9 yoldaş filan tepede canla-başla savaşırken, açlıktan kıvrılırken o torbayı çıkarmış köfte yapıyor.*" diyor. Bu da komutan? Bunları bana rapor ediyorlar. Açlıktan kıvrılıyor, o orada köfte kızartması yapıyor ve kimseye de bir şey vermiyor. Biz bunu hala komutan olarak tutuyoruz.

Daha böyle yüzlerce örnek var. Ben içerdekilerin günahlarını saymıyorum. Bunlar Xan Kürkê'de kendilerine yıllardır bir yer tutmuşlar, erzak depolamışlar ve böylece daraltıkça daraltmışlar. Öyle yapmışlar ki, 24 saat içinde imha olmaları mümkündü. Örneğin, Zağros dağları tarihte hiçbir zaman doğru dürüst fethedilememiş yerdir. Orada kendilerini 5 kilometrelik bir yere sıkıştırıyorlar. Bu durumda sarılmak elbette kolay olur. Peki ilk gün oraya yerleştiğinde o dağı niye kavramadın? Ben hepsine rica ettim; o dağların takımlara yeterli yeri varsa oraya yerleştir. Erzağı bir yere değil, çok yere dağıt. Silahlarını bir depoya değil, çok yere, hem iyi saklayacak, hem de iyi savaşılacak yere koy. Şimdi ben, burada bunları görüyorum da, bu beyefendiler niye göremiyor.

İnsanoğludur, taktiğe gelmiyor, zora dayanmıyor. Olmaz böyle, taktiğe böyle yaklaşılmaz ki! Güney savaşı neyi doğruladı? Bin defa bizim burada sorunları daha iyi gördüğümüzü, yıllarca o pratik sahada onların da bunun ötesini göremediklerini veya görseler de gerekenleri yapamadıklarını göstermiştir. Yine bizim sayemizde kurtuldular.

Dediğim gibi, benim bir ölçüm vardır. Benden biraz çekiniyorlar, en azından hesabımı yapıyorlar. Bugüne biraz böyle getirdik Güney'deki güçlerimizi. Kimisine, dağda kalıp savaşmak mı istiyorsunuz, direnmek mi istiyorsunuz dedim. O zaman doğru hareket tarzını düzenle, kör gibi bir yere kurulma! Orada hareketli kal, hareketliliği sağla, planını iyi yap veya hep keşifte bulun! Düşmandır, her an üzerine gelebilir. Kuzey'de nasıl kalınıyorsa, Güney'de de en azından öyle kalmayı ayarla! "Güney'dir rahattır" diyemezsin. Güney rahat değildir. Bak, düşmandır, geliyor üzerine. "Hududtur, rahatlık ve kaçış alanıdır" şeklinde ele alamazsınız. Bu, ihanetle özdeştir. Kalma diyen, direnme diyen ve vurma diyen de yoktur. Ama bunun doğru biçimi vardır, onu esas al! Güney'de kalmak istiyorsan, böyle kalacaksın; Güney kampına gitmek istiyorsan orada da böyle kalacaksın; zindanda nasıl direnmişsek orada da öyle direneceksin! Biz oraya gittik diye, taktikten vazgeçmeyeceğiz.

Düşman düşmandır, hain haindir, işbirlikçi işbirlikçidir. Bu, PKK'nin değerlendirmesidir ve senin hatırın için de değişmez. Zindan gibi kendini direnmeye çek! Ayakta kaldıysan kaldın, kalmadıysan imha olursun. PKK taktiğidir, değiştirilemez. Bir direniş önderliği söz konusudur, bu belirleyici oluyor.

Kuzey'dekiler aynı şeyleri söyledi. Kimisi hedef bulamamış sözümona. Nasıl hedef bulunamaz? Elini sallasan her taraf hedeftir. Düşmana ait hedef bin bir türlüdür, bir sürüdür. Hiçbir şey yapmıyorsan, kendini eğit! İyi durumda değilsin, kendini akıllı insan yap, terbiyeli et! Bu da hedeftir, hatta en büyük hedeftir. Üç kişiyle yapamıyorsan, 300 kişi var. Birisi yazmış, "4. Bölge hiçbir zaman 100 kişiyi geçemedi" diyor. Tamam, 100 kişiyle belki iş yapamadın, ama yılın başında ben kendim talimat verdim; 400 kişi bulabilirdin. Yeter ki istesin. Çok fazla sayıyla eylem yapılabilir. Bu aşamada 1500 kişiyle de planlansa, üç günde eylem gücü çıkarılabilir. Hiç sayıya, silaha ve araç-gereç noksanlığına sığınma! Karda yapamıyorsan, yazın yap. Kaldı ki kışın düşman dağda hareket edemez durumdadır. Kısacası kendini biraz işe göre ayarlarsan, her taraf hedeftir. Buralarda mükemmel adam yetiştirilir. Çok sağlam savaşçı yetiştirilir.

Bütün bunlar hedeftir. Aniden bir düşman taburu kolaylıkla imha edilebilir. Yani gücümüzü ölçelim-tartalım, bakacağız ki her şey de yapabilir. Sonunda da sağımıza-solumuza bakacağız ki, her tarafımız hedeftir. Tabii, "yerim yok, yerim dardır, rol oynayamam dersen; kar Kasım'da başlar, Mayıs'a kadar sürer; ilk ay hazırlık oldu, ikinci ay bilmem engel çıktı, üçüncü ay bilmem girdik topa tutulduk" dersin. Tabii yerin dar olur, taktik rol oynayamazsın. Bir yere bağlanmıştır. Kürdistan ise genel bir savaş sahasıdır. 4. Bölge'de yapamıyorsan Garzan'a çık; Garzan sana dar geliyorsa Amed'e çık! Burayı tuttuysan şehirlere dal! Bir dağ yetmiyorsa, ikinci dağa çık! Yeter ki sen iste. Kürdistan fethedilmesi gereken bir ülke. O açıdan, "hedef yoktur, alan dardır, sayı azdır" diyemezsin. Bütün bunlar sorun olmaktan çıkarılmıştır.

Bir diğer komutanımız, "*Duygusal davrandım. Bu alanda iyi açılım yapmadık. Düşman Şırnak'ı bastı, biz cevap veremedik. Halkın morali bozuldu. Burada ufacık da olsa moral açıdan bir eylem geliştiremedik*" diyor. Peki halk bu kadar kahramanca direniyorsa, sana ne oluyor mübarek adam! Anlamsız yaklaşımlar işte. Sonra bir baktık ki, eylemler rahat oluyor. Bir-iki eylem düşmanın bütün karakollarını sökebiliyor. "Sorumlu arkadaşımız, yıllardır savaşa gelmez, taktiğe gelmez" deniliyordu. Biz taktiğe gelmesini söyledik. Anladı tabii. Taktiğe biraz dürüstçe yaklaştı. Bir baktık ki gelişme oluyor. İstediğin kadar eylem ve istediğin kadar genişleme-derinleşme oluyor. Bakın, düşman bunca aydır yönelmesine rağmen, fazla bir şey koparamadı. Daha da dikkat edilse, aslında büyük ilerlemelerin olması işten bile değil; bu ortaya çıktı. Biraz doğruya dürüstçe yaklaştı o kadar. Kıyamet mi kopar yani. İnsan biraz dürüstçe, sağduyulu bir işe yaklaşırsa, kendisini yaşatır, ordusunu geliştirir. Böylece sağlığını da, moralini de, onuru da, şerefini de bulur.

Kısacası, hangi bölgeye el atarsan at, vehameti vardır, doğrusu vardır. Geçen yıl Garzan'da neler yaşanmadı. Kollar biçiminde şehirler arasında, köylerde dolandılar. Komuta tümden kendini kaybetti. Size o köylüler ne zevk veriyor ki? Beni zincirle bağlasınlar, ben bir köylünün evinde kalmam. Fukara bir köylünün evinden ben ne istiyorum! Bin defa rica etseler bile, gidip bir yemek yemem. Buradan gidiyorlar köylünün evini karargah yapıyorlar. Örneğin, bir-iki eyaletimizde bölge yönetimi, hatta eyalet yönetimi aylardır bir köyü karargah olarak kullanmış. Bazı yerler dağ bile sayılmaz, aylardır sen nasıl karargah yaparsın orayı? Haydi bir gün gittin zorunlu olarak, peki aylarca nasıl gidersin? Hem de telsiz kuruyor. Nitekim telsiz dalga boyutuyla bir günde rahatlıkla ortaya çıkarılabilir. Telsizi yerleştirmiş, köyün etrafında tek bir nöbetçi, bir takımlık güç bile yanında yok. Ama eyaletin en üst düzeyidir. Bu ne anlama gelir? Anlaşılır bir şey değil. Ama git demeden düşman imha etti. Garzan komutanı geçen sene bu tarihlerde nasıl vuruldu? Gazete elindeyken vuruluyor, fark etmiyor. Bu nasıl komutan? Kapıda ve yine köyün etrafından bir nöbetçi yok. Tedbiri düşünmeden köyde kalıyor. Şaş komutan! Diğerleri de büyük ihtimalle köyde uykudayken vurulmuşlar; bunlar da eyalet komutanları.

Sizde böyle düşkünlük veya böyle komutanlık aşkı varsa, aman gelmeyin. İşte, savaşçıdır bir şey ol-

maz! Aman siz de zapt û rapta gelmezlik, keyfine düşkünlük varsa gelmeyin.

Uyardık, şimdi biraz tamam. Doğruda zor bela tutuyoruz; ki bu doğrular kendilerini yaşatıyor. Belki bu sene fazla kayıp vermediler. Daha çok kaybı veren kimler oldu? İşte size izah ediyorum; ısrarla "taktiğe gelemeyiz, en üst yönetiminden, en sıradan savaşçısına kadar biz böyle oynarız" diyenler. Sen böyle oynarsan, düşman da sana öyle oynar. Ah bile dedirtmeden seni bitirir. Kim kendini aldattı burada?

Şimdi bütün bunlar açıktır. Benim burada söylememe de gerek yok; sağınıza-solunuza bakarsanız anlamaz olur musunuz! Bakın köyün etrafına, düşmanı görürsünüz. Size o kadar bağlı insanlar var; iki tane nöbetçi koyun, iki tane pusu birimini yerleştirin, düşman geldi mi belki siz de fırlar kurtulursunuz. Emrinize o kadar kuvvet veriyoruz. Eskiden yoktu, ama şimdi başardık. Hiç olmazsa şimdi kıymetini bilin. İhtiyaç duyarsanız, kuvvetler daha da fazla... Kaldı ki her türlü lojistiğinizi iyi karşılayabilirsiniz, iyi hazırlayabilirsiniz. Kimse yemek yemeyin, yatak hazırlamayın demiyor. Ama bu çok önceden veya yer altında hazırlanır. Size bakacak insan da çoktur. Komutan olduğunuz için halkımız size her şeyini verir. Para vb. bol. O zaman doğru bir tarzda kullan hiç olmazsa.

Köylü işte, kendilerine göre bir tarz ezberlemişler. İşte Güney'de, Kuzey'de böyle yaparlar. Canınız yenilgi istiyor, canınız zafer istemiyor. Evet, yaptığınız bu anlama geliyor. Bu eşittir nedir? Biz adam olamayız! "Bizi şimdiye kadar hayvan tarzı sömürge olarak yönetmişler, bundan sonra da böyle yürütürler!" Bu ideolojiye, bu siyasete bağlı olma anlamına gelir. Yani bu, son tahlilde -PKK içinde de olsa- boyun eğmeciliktir, giderek teslimiyettir. Evet bu, imha ve teslimiyet biçiminde gerçekleşiyor, hiç fark etmez. Aslında sen yaşamını tesadüfe borçlusun.

Bütün bunlar çok açık gerçeklerdir. Yani taktiğe gelmezsen yaşayamazsın! Taktiğe gelmek demek; yaşamak, Kürdistan ve özgürlük demektir. Keyfine göre yaşamak ise, teslimiyet ve imhadır. Yani bu duruma müdahale etmesem, kendini parçalayacak, neredeyse varolan açık gerçek budur.

Ben sizi niye bu kadar eğitiyorum, niye yol yöntemi bu kadar açıkça belirliyorum? Yaşamak için, körükörüne gitmemek için... Doğrusu budur, güzeli budur, yakışanı budur. Var mı başka doğru tavır, var mı başka güzel yaşamı kazandıracak ve iyi savaştıracak tutum? Söyleyin! O zaman eğer bu doğruysa gelin doğruya. Çünkü benden daha çok siz buna muhtaçsınız. Savaş sahasında olan siz, halk içinde olan siz, benden daha fazla birbirinize muhtaç olan siz... Savaşım birliği ateş birliğidir. Kılpayı hata yaparsa biri, diğeri de düşer. Dolayısıyla uyum ve disiplin herkesten çok size lazım. Savaşı büyütmek, yaşamak ve özgürleşmek için size lazım. Niye bunu anlamayacaksınız, en azla yetineceksiniz. Dağı-taşı gerillaya kavuşturun, bütün köyleri isyana çekin ki özgürlüğe gidesiniz. Emniyet de buna bağlı, yaşama şansınızı da böyle artırırsınız. Bunun dışında başka yol yok. Kaya altında gizlenilmez, "savaşmam, düşman beni görmez" gibi zımni ittifaklarla kimse hiçbir şey kazanmamıştır. Tam tersine boğuluyor, bunu yapan kimse boğulmuştur.

Bütün PKK tarihine, bütün Kürdistan tarihine bakın, kendini böyle aldatanlar en feci bir biçimde ölümün en kötüsüyle karşılaşmışlardır. Ben düşünmekten bile ürküyorum. Eğer bugün ben ben isem, biraz bu feci akibetin başıma gelmemesi için tarihten ders çıkardığımdan dolayıdır. Halen kendimi bu temelde yaşatıyorum. Benden daha fazla bu ders çıkarma sizin için gereklidir. Bütün bunlar bu kadar açıksa, o zaman savaşa katılabilirsiniz. Bu açık olan gerçeklere uyum gücünüz varsa savaşa, ülkenin her sahasına yürüyün. Benim takındığım tutum tecrübenin ispatladığı zafere yürüyüş böyledir.

1993'ün üzerine devrimci savaşla yürümeliyiz

O halde 1993'ün üzerine devrimci savaşla yürümeliyiz. Nitekim savaşın taktik olanakları artmıştır; hem tecrübe, hem de planlama ve hem de kavram itibarıyla artmıştır. Doğrudur, yanlışlar da açığa çıkmıştır. Kafamızı vura vura doğruları şimdi her zamankinden daha fazla kavradık. Yanlış olan nedir, kaybettiren tutum nedir, kademe kademe, en sıradan savaşçısından komutaya kadar herkes için belirlenmiştir. Kurtaran yaşam tarzı, kurtaran coğrafya nedir hepsi açıklığa kavuşmuştur. O zaman dediğim gibi, buna doğru bir cevap vermek gerekir. Dağa, şehre, her alana, alt-üst bütün ilişkilere doğru yaklaşımlar mümkündür. Yani bu kadar aydınlatıldıktan sonra kim nereye nasıl giderse gitsin doğruyu bulur. Dürüstse biraz, bu konuşma bile ona zaferi sağlatırmak için yeterlidir. Fakat buna rağmen daha da, "anlayamadım, kavrayamadım, gereklerini yapamadım" diyorsa, benim yargılmaya ilişkin bir kararım vardır: Ben insanı çok severim, yaşatmak için de biliyorsunuz herkesten daha çok çaba harcarım. Bunun doğru değerlendirilmediğini görüyorum. Artık kuralları acımasızca uygulamak zorundayız. Ya bu işlerden el çekilir ya da yanlış tutumda ısrar edilirse gerekli olan karşı tutuma başvurulur. Yani doğru komutaya ve doğru taktiğe gelmemekte ısrar ederseniz yargılanırsınız. Kaldı ki suçlarınız idamlıktır, ama biz yaşam şansı verdik. O zaman bu şansa layık olursunuz. Fakat buna rağmen ısrar ederseniz sonuç değişir. Bunun başka seçeneği var mı şimdi? Kaçıyorsan kaç, git düşmana sığın; sana ne yaparsa yapsın! Karşımıza geç, açık savaş. Yok işte, "kontra gibi savaşacağım" diyorsan, yapma diyoruz; böyle yaparsan sonuçlarına da katlanmak zorundasın. "Bunalım çıkaracağım, komutayla oynayacağım, savaş gerçeğiyle oynayacağın, kendimi bela edeceğim" dersen, bunun karşılığını alırsın.

Size söyleyeyim: Gerillaya ve onun komutasına tam geleceksiniz. Savaş gerçeğimiz kapsamına da, biçimine de azami bir verimlilikle yaklaşım göstereceksiniz. Kısacası, hep geliştirici olacaksınız. Böyle komutan olunur, böyle savaşçı olunur. Ancak böylesini onaylarım. "Yok eskisi gibi yaparız" demek kabul edilmez. Eskiden hainlerden ve teslimiyetçilerden ne alındı ki! "Eski toplumun düşürülmüş ne hastalığı varsa onunla PKK'yi uğraştırırım" diyemezsiniz. Bakın şunu da söylüyorum: Benden ne istiyorsanız isteyin, ama savaş gerçeğimizle oynamayın. "Hem ünüme ün katarım, hem de yerime yer katarım, ama gereklerini de yapmam" diyor. Sen kabadayı mısın? Yapmak istediğin nedir? Sen buraya iyi bir yoldaş olma ve iyi savaşmak için gelmedin mi? "Evet" diyorsan o zaman bu duruş şeklin nedir? Yani bir kabadayı bile gelse, bizden bu talepte bulunamaz. Bir kabadayı gelir, belki bir şey ister, ama bu kadar tahribat veremez. Sen bir kabadayıdan daha fazla tahribat istiyorsun benden. Ben seni nasıl komutan kabul edeyim?

Köylü kurnazlığı yapıyor, ama köylü kurnazlığı ile bu iş olur mu? "Oynarız, bilmem inceltiriz kendimizi ve öylece yutturuz" diyorlar. Artık yutturulacak yer kaldı mı sizde? Doğru oturmaktan başka, hem de amansızca ne kaldı geriye? Bunca şehit kanı seni doyurmadı mı? Bunca işkenceler ve acılar daha seni ayıltmadı mı? Yine köylü kurnazlığı ve küçük-burjuva kurnazlığı, yine bilmem zır delilik, intiharvari, yüzeysel ve dar yaklaşımlar, bilmem sıkışma durumunda ne gibi tutumlar... Boşuna düşünüyorsun böyle; nasıl yakıştırıyorsun bu tutumları kendine? "Savaşa teğet geçerim, hudutun sınır noktasında kalırım, biraz sağa-sola bükerim, gerekirse kaçarım" vb... Peki bu kimin tutumudur? Sen ne cesaretle bu tutumlar içine giriyorsun? Bütün bu yaptıklarına rağmen de komutanlığı devam edecek! Nasıl devam etsin?

Bu tutumlarında ısrar edenleri son kez yargıladık, hepsi için karar da çıktı, ama bir şans daha verdik, doğruya gelsinler diye. Eğer doğruya gelirse tamamdır, göreve gitsinler fakat tutumunda ısrar ederlerse tabii gözden çıkaracağız; konumu ne olursa olsun. Açık konuşuyorum, eğer böyle olacaksınız bu savaşa yaklaşmayın. Böyle yaklaşırsanız, nereye giderseniz gidin, yine de bulup hesap sorarız. Ben bunu daha önce de söyledim: Ben saygılı ve halka bağlı yaşıyorum. Büyük çaba harcadım, çabayı boşa çıkarasınız diye almıyorum sizi PKK'ye.

Sorumluluğunuzu bu temelde üstlenmiyorum. Avutmuyorum kendimi. Biliyoruz ki, Kürdistan'da adeta esen ufacık bir rüzgar bile bizden gücünü almıştır. Kaldı ki biz sorumluluklarımızın gereğini sonuna kadar yerine getiriyoruz. Siz de birazcık yapacaksınız, hem de başarı yolunda. Bu değerlendirmeden çıkaracağınız biricik sonuç zafer yürüyüşüdür. Zafer yürüyüşü için dört dörtlük taktiğe nasıl gelinir, yani günlük savaşa, örgütlenmeye, eyleme, hazırlığa, eğitime, üslenmeye, hareket tarzına, lojistik teminine nasıl doğru gelinir? Bu değerlendirme, bunların dört dörtlük açıklanmasıdır. Sonuna kadar doğru savaşmanın açıklanmasıdır. Hiç anlaşılmayacak bir yönü yoktur. Sonra yüklenince bir de aranızda tartışın, o zaman yüz kat güçlenirsiniz. Yüz kat güçlenmek, taktiğe kat be kat fazlasıyla güçlü bir tarzda yaklaşmak demektir. Bu, sizi yaşatır. Beni değil. Güzel olanı da budur. Niye oynayacağız peki biz, niye oynattıracağız? Asla size, altından kalkamayacağınız görevleri yüklenin demiyorum. "Bir savaşçı olarak varım" diyorsanız öyle, "komutan olarak varım" diyorsanız yine öyle. Bütün bunların yolu yordamı ortaya konulmuştur. Her tarafa neyle yeterli olursanız öyle yaklaşın ve kazanın.

Bu aşamada her şey hazır ve zafer kesindir

Umarım yalnız buradakiler değil, bütün eyaletlerdeki, başta gerilla komutanlıkları, bütün savaşçılar olmak üzere, PKK'nin etkisi altındaki tüm dost ve cephe çalışanları dahil gerçekleri biraz böyle görmelidirler. Sorumluluk böyle kavratılır. Herkes doğru bildiklerini böyle uygular, uygulatır. Taviz verilmez. Böyleyseniz katılın savaşa. Onaylayacağımız yürüyüş budur. 1993'ün üzerine böyle yürüyoruz. Düşmanı böyle, ülkesihalkı böyle, önderliği böyle, savaşçısı böyledir. Bunlar açıktır. Savaşçılar çok yüreklikle yürüyen insanlardır; hedefini çok iyi bilen, tarzını çok iyi yakalayan eylemcilerdir. Çok açıktır, varsa kafa karışıklığı bu gerçekler karşısında, artık sürdürülmesi imkansızdır. Anlaşılmayan hiç bir nokta yok. Bir çırpıda, bir günlük eğitimle bile siz mükemmeli yakalayabilirsiniz. Biz bu temelde savaşçıya yürüyüş tarzı verilmesi, bu temelde komuta edilmesi gerektiğini açıkça söylüyoruz. Biz bunun için varız ve bu tutumumuzu sürdüreceğiz.

Kürdistan insanına hiç kimse benim kadar saygılı olamadı, onlar için her şeyini ortaya koymadı. Ben her şeyimi ortaya koydum; buna layık olunması için, yoksa bana habire kendini dayatmak için değil. Böyle yaparsanız hepinizin safdışı kalması da benim görevim olacak. Bir and içmişim. Bu çirkinliklerle, bu düşmana karşı savaşamayanlarla benim yaşamam imkansızdır. Başarırsam bunları ilerleterek yaşama çekerim, başaramazsam safların dışına...

Bunu böyle anlayacaksınız. Ben güçsüz insan değilim, hayatımı ortaya koymuşum, örgütlemişim kendimi, yapabilecek gücüm var. Sizi zorla savaşa sokmak istemiyorum. Zorla savaşa sokmadığım gibi tek bir yersiz sözle bile sizi kırmak istemiyorum, ama siz de, bizim savaş ve önderlik gerçeklerimize biraz saygınız varsa, başarıyı mümkün kılan bir tarzda karşılık verirsiniz.

Bütün bunları söylerken, belki "neden bu kadar acı söylüyorsun, elden geleni sergiledik" diyebilirsiniz. Ama bütün cephelerden; şehirden, yurt dışından, dağlardan gelen haberler tersini gösteriyor. Ben ne kadar açık olursam, net koyarsam, ne kadar katkı sunarsam, o da o kadar üstüne yatıyor. Üste çıkarıyorsun daha fazla yatıyor, alta sokuyorsun daha da uyuyor. Bu da olmuyor diyorum.

Tek kalabilirsiniz, bu sorumsuzluğu geliştirmek için değildir. Komutan olabilirsiniz, bu bir bölgeyi imhaya terk etmek için değildir. Bakın ben de burada tekim, Ortadoğu'dayım ve hiçbir güvencem yok. Nasıl sorumluluk duyuyorum, nasıl işleri geliştiriyorum? Kimse bana yardım vermiyor, kimse bana emir de vermiyor, kendi vicdanım yapıyor her şeyi. Sizin de vicdanınız var. Bizden korkmanıza hiç gerek yok; bize saygınıza da gerek yok, kendinize saygılı olun yeter! Kendi vicdanınıza biraz bakın, anlayın. Bu emirinizdekiler insandır, koyunlar bile böyle ölüme terk edilmez. Bu ülkedir; ahır bile olsa içinde böyle kalamazsınız, hakkını vereceksiniz.

Buna insanlık yolu diyoruz. Bunun içine yaratıcılık da girer. Buna ne lazımsa onun bulunması mümkündür. Biz ulusal kurtuluş aşamasındayız. Bu aşamada her şey hazır ve zafer kesindir. Ulusal kurtuluş, en son bize kalmış bir çözüm sorunudur. Hem tarihi açıdan, hem güncel pratik açıdan en geciken halk olarak biz, bu süreci en başarıyla aşabiliriz. Bunun teorik, pratik imkanları fazlasıyla vardır. Böylesi bir sömürgeciliği, özel savaşı dayatana, en kahramanca bir ulusal kurtuluşçu ve devrimci savaş dayatılır. Bu öncü mükemmel hazırlanmıştır. PKK öncülüğüne iyi bağlı kalınırsa, zafer artık yarın kadar bize yakındır. Mesele, böylesine bir partiyi arkasına alan, böylesine bağlı bir halkı kendisine temel teşkil eden, yine askeri kurallara, gerilla ordulaşmasına biraz anlam verebilen, onun gereklerine biraz beynini ve yüreğini çalıştırarak karşılık veren bir tutumun sahibi olmaktır. Bu da 15 günlük eğitimle - hiç eğitime de gerek yok- biraz sağduyuyla ele alınacak ve gerekeni yapılacak bir tutumdur. Ben iki kelimeyle işe başlarken böyleydim, şimdi sorunlara derya gibi yaklaşırım, yine böyleyim. Ne yaklaşımımda ne de tempomda eksilme oldu. Başarıyorum işte. Hiç kimse benim gibi ne karanlıkta el yordamıyla uğraştı ve imkansızlıklarla boğuştu, ne de hiç kimse benim kadar imkanlara kavuştu. Ama ben yine de eskisi gibi tutumumda sabitim. O halde bunu esas alacaksınız. Böyle olursa, gerisi başarıdır. Yine gerisi ölüm de olsa kabulümüzdür. Elden gelen her şey yapıldıktan sonra zafer de olsa ne mutlu bize, şahadet de olsa ne mutlu bize. Çünkü gereken yapılmıştır. Örneğin şimdi bana da 24 saat sonra bir şey olursa ne mutlu bana; çünkü gereken bin defa yapılmıştır. Kim ne söyleyebilir ki.

1993 toplu bir savaşım yılı olacaktır

Biz bu temelde 1993'ün üzerine yürümeye çalışıyoruz. Hiç şüphesiz gidilen her sahada, bulunulan her alanda daha ayrıntılı ve daha kapsamlı planlar geliştiriliyor. Ülkeye ve döneme özgü planlamalar var. Bizim de çerçevesini böyle çizdiğimiz, temel yaklaşım tutumunu böyle belirlediğimiz planlamalardır bunlar. Bunun hazırlıklarıdır, güç düzenlemesidir. En yakın dönemde de güç hareket halindedir. Daha da güçlü hareketliliğe kavuşulacaktır.

Tekrar söylüyorum: Ülkemizin güneyinde savaş değişik biçimde daha da sürdürülecektir. Botan, gerilla rolünü daha kusursuz bir temelde oynamaya devam edecektir. Orayı neredeyse denetimimize alacağız. Garzan boydan boya gerilla denetimine alınacaktır. Amed bütünüyle savaş alanına çevrilecektir. Dersim bütünüyle savaş alanına çevrilecek ve denetime alınacaktır. Yine Serhed, Mardin ve Güneybatı Tolhildan eyaletleri de benzer savaş düzeyine tanık olacaklardır. 1993 böylece toplu bir savaşım yılı olacaktır.

Gerillamız, şimdi 5-10 bin civarındaysa, eğer planlar uygun yürütülürse, eğer herkes planına bağlı kalırsa, doğru savaşım tarzıyla karşılık verirse 50 bine de fırlar. Bir Botan'a 10 bin gerilla da oturtabiliriz. Garzan ve Amed'de de 10 bin gerilla oturtabiliriz. Dersim ve Serhed'e binlerce gerilla oturtabiliriz. Öte yandan her köyü bir direniş kalesi haline getirebiliriz. Her kenti serihildanlar biçiminde kaynar hale getirebiliriz. Bütün bunlar plan hedefindedir ve yöntemleri de bellidir. En hainini amansız tepelemekten tutalım, tarafsızlaştırılması gerekeni tarafsızlaştırmaya, bir parayla kazanılabilenden tutalım bir ruh vermeyle kazanılabilene kadar herkese uygun yöntemlerle yaklaşırız. Bunlar çalışma tarzımızdır. Taktikte bir düşman taburunu imha etmekten tutalım, bir tugayını bile içinden ve dışından kuşatmaya alıp tasfiye edebiliriz. Bir şehre girer, günlerce kalıp işgal edebiliriz. İçine gireriz, dışını pusularız, denetim altına alırız. girmedik köy bırakmayız.

Bütün bunlar taktik planlarımıza dahildir. Buna göre birlikler oluşturulur; büyükten küçüğe, 3 kişiden 300, hatta 3000 kişiye kadar kuvvetle saldırılacak yerlerimiz olur. Gizli olur, açık olur, pusu olur, baskın olur, savunma olur, saldırı olur... Bunlar hepsi taktik plan dahilindedir.

Devamı 30. sayfada

PARTİ ORTAMI GÜZELLİKLER DÜNYASIDIR

Parti ortamı, halkımızın tarihinde bugüne değin yaşanılan süreçte en yüksek gelişmedir. Geçmişin bütün örgütsüzlüğünü, kendiliğindenciliğini, eskiyi, geriyi altüst ederek yaratılan yeni bir ortamdır. Bu ortam, başaşağı gidişin durdurulup halk değerlerimizin çağdaş temeller üzerinde yeniden yaratılması ve kendi benliğine kavuşturulmasıdır. Halkımızın yüzyıllarca süren köleliğin yok edici karanlığında köreltilen ufkunu ve yolunu aydınlatan bir meşaledir. Bu meşale; halkımızın sömürgeci zorba güçlerce tüm dayanaklarının yok edildiği, talan, katliam ve mecburi iskanla tarih arenasında silinmek istendiği, zifiri karanlıkların ortasında boğdurulmaya çalışıldığı bir ortamda halkımızın ulusal önderi Abdullah ÖCALAN yoldaş tarafından marksizmin-leninizmin izdüşümü olarak yakıldı. Bu meşale egemen güçlerce "öldü" diye lanse edilen halkımızın yeniden bağımsızlık ve özgürlük yolunda dirilişini ve ayağa kalkışını sağladı.

Parti ortamı ve yaşamı güzellik ortamıdır. Bu ortamda oluşan güzellik anlayışı ise toplumsal, tarihsel gerçekliğimiz üzerinde yükselen ulusal kurtuluş mücadelemizle biçimlenmiştir. Çünkü *"İnsanların güzel hakkındaki tasarımları toplumsal evrimin bütünlüğü içinde oluşur ve günlük yaşamın niteliği ile tarihsel koşullarla, toplumun sınıfsal yapısıyla, ulusal geleneklerle vb. belirlenir."*

Parti ortamı güzellik ortamıdır. Zira bu ortam en yüce değerler ve çetin mücadeleler, en karmaşık ve zor uğraşlarla bilimsel bir bilinç sonucunda yaratılmıştır. Bir ressam bir tabloyu yapmadan önce kafasında defalarca onun tasarımını yapar. Yüzlerce kez figürlerini çizer. Kafasındaki tasarı ve çizdiği figürleri tuale geçirirken binlerce fırça darbesiyle gerçekleştirir. Kalifiye bir emek, yetkin bir kabiliyet ile günlerce süren bir çalışma sonucunda tablo ortaya çıkar. Tuale vurulan her fırça tablonun yaratılmasında bir işlev görür. Yanlış yere vurulan bir fırça renk tonundaki bir uygunsuzluk veya sanatçının yaşamın gerçekliği ile doğru bağ kuramaması tablonun sanatsal değerini düşürür. Bir şair gerçekliği imgelerle dile getirir. Uygun sözcük ve imgeler bulmak için büyük bir yoğunlaşma içerisine girer. Bir müzisyen de aynı şekilde yetkin bir çalışma ile sanatsal bir yaratım meydana getirebilir ancak. Bir resam, bir şair, bir müzisyen yaşamı yeniden imgelerle yaratırlarken yaşamın gerçekliğini kuru ve salt bir şekilde veya onun sönük bir kopyasını fotografik olarak meydana getirmezler. Böyle olursa söz konusu yaratım esas olmaktan çıkar. Sanatçı sanat eserini yaratırken kendisini kattığı oranda değeri yükselir. Ama bütün bunlar ancak onların değerini bilen kişiler için bir anlam ifade eder. *"İnsanların güzelliği tanıyabilmeleri, ondan haz duyabilmeleri ve onu yaratabilmeleri için estetik duygularının ve hazırlıklarının gelişmiş olması gerekir. Müzikal bir kulağı, biçimlerin güzelliğine duyarlı bir gözü, kısaca insani hazları alabilecek duyguları' yaratan tek şey toplumsal ve tarihsel pratiktir"* diye yazar Marx. En yetkin bir tablo, en güzel bir şiir veya müzik parçası; ondan anlayamayan kişi için hiçbir şey ifade etmez. Bir tablodan zevk alarak onda bir güzellik bulmak için ondan anlamak gerekir. Ondan anlamayan bir kişi için, bir tablo gözlere yansıyan renkler dışında pek bir şey ifade etmez. O tablonun anlamını, güzelliğini ve derinliğini anlayamaz. Tablonun değerini bilmeyen biri onu korumaz, değer vermez ve imha etmekten çekinmez.

Parti ortamı ve yaşamı da böyledir. Parti ortamı binlerce şehidin kanı, yüce bir emek kahramanlığı, nice fedakarlıklar sonucunda kazanılmıştır. Her mevzi ve kazanım uğrunda büyük acılar çekilerek, diş ve tırnakla sökülerek alınmıştır. Bütün bunlar parti ortamını bir güzellik ortamı haline getirir. Ama bu, güzellikten anlayan kişi için böyledir. Bu güzellik ortamından anlamayan veya değerini bilemeyen, yani bağımsızlık ve özgürlüğün değerini ve bedelini bilmeyen biri onu korumaz. Tıpkı tablodan anlamayan birinin tabloyu imha etmesi gibi, yüce parti ortamını imhaya yönelir. Parti ortamının güzelliğini anlamak ve onu daha da geliştirip güçlendirmek için bireyin kendisini her yönüyle katmasıyla olasıdır. Parti ortamı ve parti yaşamının değerini anlamak, kolektivizm, yoldaşlık ilişkilerinin anlamını ve önemini bilmek ve bu ortamla bağımsızlık ve özgürlüğe giden ışıklı yolu görmekten geçer. Bireyin kendisini ruhen bu ortama katmasıyla olasıdır.

Her şeyden önce bireyin özgürlüğün ve özgürce yaşamanın anlam, önem ve değerini bilmesi gerekir. Bu da bireyin özgürce düşünmesini, ülke, halk, sınıf çıkarları ve insani değerlere sahiplenmesini zorunlu kılar.

Düşmandan medet uman, onun yarattığı ortamda rezilce bir yaşam sürdürmeyi kabullenen birey doğaldır ki parti ortamını korumayacaktır. Böylesi birey düşkünce bir yaşamı kabullenen isavi bir anlayışla sağ yana vurulduğunda, kölece sol yanağını düşmana uzatan teslimiyetçi bir kişiliktir. Bu köle ruhlu kişilik peşinen düşmanın yaratığı kölelik ortamını kabullendiği için özgür bir ortamda yaşamayı ve özgürleşmeyi de bir istem olarak görmez.

Ülkemizin sosyal yapısı ele alındığında bu tür kişiliklerin çokça olduğu bir gerçektir. Düşmanın yarattığı bu kölece şekillenmenin etkilerini kendisiyle birlikte parti ortamına getiren kişiler aynı şekilde parti ortamını da düşmanın yarattığı ortama benzeştirmeye çalışıyorlar. Mücadelemizin boyutu ulusallığı ve her gün saflara yoğun katılım dikkate alındığında bu tür yanlış anlayışların saflarımızda yaratacağı tahribat da daha iyi anlaşılır.

Gerek içerde, gerekse dışarıda parti ortamını bulanıklaştırıp, kölece ilişkiler girdabında yok etmeye çalışanlara, yanlış anlayış ve davranışlara karşı partili militanların yerinde ve zamanında gerekli tavrı sergilememesi bireyin, düşmanın yarattığı bu zehirli olumsuzluklardan arınmaması demektir. Yaratılan parti ortamının halkımız açısındaki tarihsel önem ve anlamını anlayamadığını ortaya koyar.

Parti ortamı ve parti yaşamı yeninin, iyinin, doğrunun, gerçekliğin, açıklığın, dürüstlüğün, sevginin, saygının, yoldaşça ilişkilerin, gelişmenin, güzelin ve emeğin temel alındığı bir ortam ve yaşam biçimidir.

Bugün partililer yakılan bu meşaleyle aydınlanan ışıklı yolda geleceğin özgür toplumunun yaratılması mücadelesini veriyorlar. Artık tarihsel ömrünü çoktan doldurmuş olan sınıf ve toplum ilişkilerinin yaşam biçimini, kültürel ve ahlaksal yapısını ortadan kaldırmak, onun yerine iyiyi ve güzeli koymak ve bunu başarmak için de tavizsiz bir inançla, kararlıca çalışmak yüce bir ideali zorunlu kılar. Bizim idealimiz özgülde bağımsız ve özgür bir Kürdistan kurmak, her türlü çirkin, çağdışı kölelik ilişkilerini ortada kaldırmak ve nihai olarak insan neslinin bugüne kadar tanık olmadığı en yüce bir yaşam biçimi olan sınıfsız toplumu öngörür. Bu, idealimizin eşsiz güzelliğini ve tarihsel olarak evrensel devrimciliğini ortaya koyar. Kuşkusuz bu güzellik nesnel yasalara dayanır. Soyut ve ütopya olan bir ideal değildir. Bu idealimizin nesnelliği bugün mücadelemizin somut gerçekliğidir. Gelecek bu nesnellik üzerinde biçimlenmektedir. Bağımsız ve özgür Kürdistan, bugünkü mücadelemizin özgülünde tomurcuklanmaktadır. Geleceğin sınıfsız toplumu ise, özgülümüzde bağımsız demokratik bir Kürdistan'da çiçeklenecektir. Uğruna binlerce şehit verip nice kahramanlık, fedakarlık ve yüce emeklerle yaratılan bugünkü değerler en büyük güzellik ortamı ve yaşam biçimidir. Uğruna mücadele yürüttüğümüz idealimizin bu güzelliği nesnel bir toplumsal gerçekliğe tekabül eder. Çünkü mücadelenin bugün toplumu yozlaştıran, işgücünü bir meta haline dönüştüren, insanı bir avuç asalak burjuvazinin çıkarları doğrultusunda biçimlendirmeye çalışan, her şeyi para-meta ikilemi içinde daha çok kar, daha çok meta zihniyetiyle insanları iliklerine kadar sömürüp makinalaşmanın birer otomatik parçası haline getiren, her türlü yoz, çirkin ve çağdışı ilişkileri kaldırıp, bunların yerine zıtlarını koymayı amaçlar. Temel amaç insandır. İnsanlığın mutluluğu ve geleceğidir. Bu amaç tarihin bugüne kadar tanıdığı en büyük idealdir. Parti militanları böylesine güzel ve yüce bir idealin ve davanın insanları olarak yaşamın her alanında buna denk adımlar atmak ve uygun bir pratik sergilemek zorundadır. Zira parti ortamı ve yaşamı güzellik ortamıdır. Bu ortam ve yaşam biçimi yüce bir emek ile yaratılmıştır. Hiç kimsenin bu güzellik ortamını kendi düşkünce çıkarları için çirkinleştirmeye ve bu ortamı kirletmeye hakkı yoktur.

Parti ortamı ve yaşamı idealimize giden yolda bir yapılanmadır. Onun esas güzelliği de buradan kaynaklanır. Yüce amacımıza hizmet etmeyen, onu ilerletmeyen ve baltalayan bir yaşam tarzı geri, yoz ve çirkincedir. Böyle bir yaşam biçimi ve eskiyi düşkünce yaşatmakta diretmek demektir. Karanlığın ortasında elyordamıyla yürümeyi kabullenmektir.

Parti yaşamı ve ortamı; halkımız açısından insan ilişkilerinin ve sosyalleşmenin en yetkin biçimi ve bilinçlisidir. Bu anlamda güzelliğin de ortamıdır. Marks, *"Hayvan bağlı olduğu türün ölçüsüne ve gereksinimlerine göre iş görür. Oysa insan her türlü ölçüsüne göre üretmesini ve her yerde kendi iç doğasını nesneye uygulamasını bilir. Demek ki, insan güzellik yasalarına uyarak iş görür"* der. Güzel olanı üretmek ve yaratmak her şeyden önce bilinçli üretim ve yaratımı zorunlu kılar. Bu noktada insan hayvandan ayrılır. Çünkü hayvan üretmez ve yaratmaz. Karıncaların çalışması, kuşların yuva yapması, arıların bal yapması ne denli güzel görünse de güzellik yasalarına uymaz. Bir karınca ancak, karınca türünün ihtiyaçlarına göre yuva yapıp yiyecek depolayabilir. Arılar ve diğer hayvanlar keza yine öyle.

Her ne kadar insanlar baldan yararlanırlarsa da arılar o balı insan türü için değil, kendi türlerinin gereksinimleri için yaparlar. Gukuk kuşu kendi türü için miras bıraktığı binlerce yıllık içgüdü ve alışkanlıkla hep yumurtasını başka kuşların yuvasına bırakarak neslini sürdürür. Yavru gukuk, yumurtadan çıkar çıkmaz aynı içgüdüyle diğer yavru kuşları yuvadan atar. Görüldüğü gibi hayvan türünün faaliyeti sadece kendi türünün ihtiyaçlarına göre düzenlenmiş bir içgüdü sonucu meydana gelir.

Oysa insan türü bunun tam tersidir. İnsan faaliyeti sürekli bir gelişim ve değişim içindedir. Basitten karmaşığa, alt olandan üst olana, az olandan çok olana doğru diyalektik bir gelişim ve değişim sürecini izler. İnsan yaşamının her alanında sürekli ileriye doğru -geçici istisnai durumlar olsa da bu böyledir- yol alır. Var olanın daha iyisini, daha mükemmelini yaratır. İnsan yalnızca kendi türünün ihtiyaçlarına göre değil, aynı zamanda her türün ihtiyacına göre de üretip yaratır. Ve bunlara kendi ruhsal yapısını, kendi iç dünyasını da katarak gerçekleştirir.

İşte kendi özgülümüzde parti ortamı ve yaşamı, genelde ise devrimlerin toplumsal olarak yarattığı ve verdiği en yüksek boyut insan türünün yaratmış olduğu ekonomik, politik, kültürel ve sosyal ilişkilerin en güzelidir. Bu güzellik farklı nedenlerden dolayı, kesintiye uğramadığı sürece sürekli daha da yetkinleşip mükemmelleşerek ileriye doğru yol alır.

Ziss, *"Yaşamda bir görüngü ne denli karmaşık ve önemli olursa o denli çok güzellik taşır kendinde. Esinli yaratım çalışmasında, insan ne denli yükselirse etkinliği de o denli güzellik yasalarıyla yönetilmiştir. Çalışmanın ürünü ne denli yetkinse o denli güzel olur"* der.

Bu belirleme, sanatsal yaratımlar için olduğu kadar, genel parti ortamı ve yaşamı için de bir o kadar geçerlidir. Parti ortamını ve yaşamını doğru devrimci bir tarzda yetkinleştirme, bu ortamda güzelliğin gelişmesiyle doğru orantılıdır. Yaptığımız devrimci çalışmaların sonuçları ve yaratımlar ne kadar çok yetkin, sağlam yapıtlar ve kalıcı ilişkiler yaratırsa, güçlü örgütlenme ve birliktelikler oluşturursa o kadar çok anlam taşır ve güzelleşir. Parti güçlendikçe, devrimi zafere doğru ilerlettikçe, milyonları kucaklayıp ayağa kaldırdıkça, eskiyi, çürüyeni, geriyi ve haksız olanı taşkın bir nehir gibi silip süpürdükçe yeni güzellikleri de bir o kadar meydana getirir. Zira yıkılan eskinin yerine, daha güzel ve daha iyisini kurar. Bu güzel ve yeni olanla insanlar daha güzel ve özgür bir yaşam tarzına doğru adım atarlar. Genelde mücadelenin bütünü, özgülde parti yaşamı ve ortamı yetkinleşip karmaşalaştıkça güzelin boyutu da derinleşir.

Bir teslimiyet ortamında parti yaşamı ve ortamı, hak ve kazanımları

sıfırlaşırken, kendisiyle birlikte her türlü çirkinliği, yozluğu, boyun eğmişliği ve kölece bir yaşamı da doğurur. Diyarbakır vahşet ortamında olduğu gibi. Zorunluluğun bilincinde olan her birey böylesi bir ortamda en ufak bir zevk ve güzellik bulamayacağı gibi, ölümle eşanlamlı olan ve tüm yaşamı pençesine alan teslimiyetin çirkin ve iğrenç yüzünü de görür. Ama buna karşı direniş ise kendisiyle birlikte, bir güzellik ortamını yaratır. Teslimiyetin çirkinliklerini bir bir yıktıkça, insanca bir ortam, özgür ve güzel bir yaşam biçimini yaratır. Bu en basitinden en karmaşık görüngülere dek böyledir. Toplumumuz açısından bağımsız, demokratik bir Kürdistan'ın yaratılması, üretim ilişkilerinin özgürleşmesi ile toplum bazında, güzel bir yaşam biçiminin de temelleri atılmış olacaktır.

Daha düne kadar halkımız; varlığı bile yadsınan, boyun eğen bir konumdayken, PKK'nin tarih sahnesine çıkmasıyla birlikte bu durum adım adım tersine dönmeye başladı. Yine kendi özgülünde Diyarbakır zindanlarındaki teslimiyetten direnişe geçiş süreci de bunun çarpıcı bir örneğidir.

Bu parti militanının mücadelesi açısından da böyledir. Tıpkı bir şairin yaşamın gerçekliğini uygun imge ve sözcüklerle şiirinde dile getirip biçimlendirdiği gibi. Şair, şiir için ne denli yaşam gerçekliğini dile getiren uygun sözcük ve imgeler bulursa ve bunları öz ve biçim birlikteliği içinde bütünleştirirse o denli şiir sanatsal bir yetkinliğe ulaşma olanağına kavuşur ve bir güzellik içerir. Bir devrimci de ne denli zaman ve mekana, toplumun gerçekliğine uygun direniş yöntemleri ve mücadele araçlarıyla mücadeleyi sürdürüp kazanımları elde ederse güzele varmada o denli başarılı olur. Hatalı ve yanlış mücadele yöntemleri tıpkı müzikteki hatalı notaların ahenk ve haz veren ses uyumunu bozup, onun sanatsal değer ve kulağa hitap eden güzelliğini bozduğu gibi, mücadeleyi doğru rotasından çıkaran anlayışın önü alınmazsa sonuçta amaçtan uzaklaştırır, bir çirkinlik bataklığına dek götürür. Bu sonuç, yani çirkinlik batağı ise, düşmanın istediği bir ortamdır. Demek ki, parti ortamı ve yaşamını korumak ve geliştirmek için tıpkı bir sanatçı ustalığı ile hareket etme ve çalışma zorunluluğu vardır. Hangi sözcüğün nereye yerleştirileceğini, hangi fırçanın tualin neresine vurulacağının bilinmesinin zorunluluğu gibi; devrimci yaşam ve mücadelede de ileriye doğru atılan her adımın, düşmana vurulan her darbenin, iç hastalıklara vurulan her neşterin bilinçli ve tasarımlı olması şarttır. Deyim yerindeyse kılı kırk yararcasına temkinli, hesaplı, duyarlı, programlı, planlı olmak ve yüksek bir sorumluluk bilinciyle hareket etmek gerekir. Mücadele ne denli yetkin ve doğru bir devrimci çalışma tarzı ile yürütülüp, güçlü, kalıcı kazanım ve mevziler elde edilirse parti yaşamı ve ortamı da o denli güzelleşir. Zira bizim mücadelemiz haklı, haklı olduğu kadar da üretim güçlerinin önünde gerici bir temelde ayak bağı olan üretim ilişkilerini çözücü ve toplumsal yapının ileriye doğru devinimini sağlamada tarihsel bir rol oynamaktadır. Parti ortamındaki güzelliğin boyutu, tarihselliği ve devrimciliği de burada ortaya çıkmaktadır. Çünkü partimiz, Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini çağımızın en bilimsel öğretisi marksizm-leninizmin ışığında yürütmektedir. Bu haklılık, bilimsellik eski ve çürüyeni çözüp toplumsal yapıyı tarihsel gelişmeye uygun olarak ileriye doğru götürmekte ve bu nesnel gerçeklik üzerinde oluşturulan yeni yaşam biçimi bu ortama büyük bir güzellik vermektedir. Güzellik bilimsellik ve gerçekliği içerir. Günümüz Kürdistan'ında, toplumsal gerçekliğimiz üzerinde oluşturulan parti ortamı ve yaşamı da böylesi bir tarihsel, toplumsal, güncel gerçeklik ve bilimsellik üzerinde filizlenip çiçeklenmektedir. Bağımsızlık ve özgürlüğün özlemi olan bu güzellik çiçekleri her türlü düşkünce kişisel çıkarlardan uzak, emekçi halkımızın ortak düşü ve onun yiğit evlatlarının kanıyla büyüyen emeğinin gerçek ürünüdürler. İşte burada yüce estetik duygular yaratılmaktadır. Çünkü "estetik duygular karşılıksızdır. Yani parasal hesaplara ve düşüncelere yabancıdır; estetik duygu kaba yararcı erekler peşinde koşmaz. Bir toplumcu, gerçekçi sanatçı, sanatını para için yapmaz. O sanatını proletarya ve tüm emekçi halk için yapar sanatını. Parasal hesap ve düşüncelere göre biçimlendirmez. Parti ortamı ve yaşamı da böyle bir estetik duyguyu zorunlu kılar. Her türlü kişisel hırs, çıkar ve "kaba erekler"i yadsır. Parti ortamında kişisel yarar sağlamaya çalışanlar, güzellik duygusundan yoksun, burjuva toplumunun kaba çıkarcı, egoist yapısından sıyrılamayan, devrimci güzellik değerlerini para ve çıkar karşılığı olarak harcayabilen birer zavallıdırlar. Bu tür insanlar basit ve yaşamın gerçek güzelliğini algılamayan, sıradan ve kaba kişiliklerdir. Parti ortamı ve yaşamı hiçbir kişisel çıkar, kariyer ve hırs gütmeden yaşamlarını veren binlerce şehit ve emek kahramanlarının çaba ve kanlarıyla biçimlenmiştir. Bu gerçeklik dikkate alındığında parti ortamı ve yaşamında hiçbir kişisel çıkar gütmeden yaşanılması gereken bir ortam olduğu daha iyi anlaşılır. Bu yaşam ve ortamı emek, birlik, kolektivizm, yardımlaşma ve yoldaşça ilişkiler üzerinde, duygu ve düşüncede, parti ruhu ve anlayışı ile yoğrulan bir kişilik doğal olarak bu eşsiz güzelliğin hazı ve bilinci ile hareket eder. Ve onu bir yaşam biçimi haline getirerek kişiliğini o doğrultuda biçimlendirir.

Estetik duygu elbette doğuştan var olan bir şey değildir. Güzellik duygusunu yaratan "toplumsal ve tarihsel pratiktir." Partinin zengin tecrübe ve deneyimlerinden nasibini alan her birey doğal olarak bu duyguya varabilir. Çünkü bu güzellikler uğruna her gün saflarımızda büyük kahramanlıklar sergilenmekte ve değerlere bağlılık uğruna fedakarlıklar gösterilmektedir.

Kuşkusuz parti ortamı ve yaşamının güzelliği, soyut ve yaşamdan kopuk bir güzellik değildir. Tersine eski, çürümüş, çirkin ve geri olana karşı yaratılan, yeni gelişen, ileri olan nesnel bir yaşam biçimidir. Bu maddi yaşam biçimi, ulusal ve sınıfsal çıkarlar temelinde şekillenmiş olup, en güzel ilişkiler yaratır. Bu maddi yaşam biçimi kendisiyle birlikte yüksek bir ahlaksal biçimlenmeyi de doğurur. Bu da diyalektik bağ gereğince, kendisine uygun ve denk düşen bir estetik duyguyu da yaratır. Çünkü "estetik politikadan" ayrılmadığı gibi "estetik duygu da politik, felsefik ve ahlaksal fikirlerden ayrılmaz." O halde bütün bunlar parti politikamız doğrultusunda ve mücadelemiz sonucunda yaratılan ve elde edilen duygular ve en üstün yaşam biçimidir.

Gorki'nin deyimiyle: *"Proletarya devrimi, halkın özgürlüğe ve güzelliğe karşı duyduğu derin özleme dayanır."* Her devrimde olduğu gibi bizde de bu böyledir. Yüzyıllardan beri halkımız sömürgeci ilişkiler içinde geri ve çirkince bir yaşama mahkum edilmiş bulunmaktadır. Bu da, onun güzel duygu ve düşüncelerinin, bu çirkince, kölece yaşam ortamında körelmesine yol açmıştır. Güzellik duygu ve düşüncesinin yeniden gelişip güçlendirilmesi mücadele ile olacaktır. Bugün halkımız parti önderliğinde bağımsızlık ve özgürlüğe varmak için başkaldırmış bulunmaktadır. Bu büyük bir güzelliğe varmanın özlemi ve başkaldırısıdır. Bu güzellik gerçeği, temel alındığında daha da bir anlamlı olmaktadır. Shekespeare'in dediği gibi *"Güzel bir kat daha güzeldir. Eşsiz hakikatı kuşanınca beline..."*

Parti yaşamı ve ortamındaki bu eşsiz güzellik, partililerin duygu ve düşüncelerini -güzellik duygusu ve düşüncelerini- birleştirir. Bizde ortak estetik duygu ve düşünceler yaratır. Partililerin ulusal kurtuluş mücadelesindeki tüm halk üzerindeki etkin ve öncü rolü dikkate alındığında, bunun öndemi ve halk üzerindeki etkisi de anlaşılır. Parti ortamı ve yaşamında oluşan bu ortak estetik duygu ve düşünce, mücadele geliştikçe genişler, ancak yeterince bir derinlik kazanmaz. Yukarıdan aşağıya, yani partiden cepheye ve tüm kitlelere yayıldıkça derinliği de azalır ve aşağıdan yukarıya doğru gittikçe derinlik ve boyutluluk kazanır. Bağımsızlığa varmayla birlikte bu güzellik duygusu ve düşüncesi genişlemesine tüm topluma yayılır. Sosyalist üretim biçiminin pratikte geliştirilip güçlendirilmesiyle bu duygu ve düşünce bu defa derinlemesine gelişip güçlenir. Gorki'nin ifadesiyle, *"Güzel, tüm toplumsal yaşama sinmiş ve halkın günlük yaşamına karışmıştır"* artık.

Parti ortamı ve yaşamı güzellik ortamıdır. Yaşamımızın ve mücadelemizin genelinde olduğu gibi, bu güzellik ortamında bazen yanlış anlayış ve davranışlar içine giren, kaba olanı, kötüyü, çirkini yapıp güzeli bozan bireyler olduğu gibi, birçok partilinin de yanlış hareket, tavır ve anlayışları bu güzellik ortamını olumsuz yönde etkiler.

Parti ortamı ve yaşamı güzellik ortamıdır. Marx, *"İnsan güzellik yasalarına göre iş görür."* der. Çünkü *"tüm insansal uğraşlar güzelliğin hoşlantısı ve çirkinliğin tiksindiriciliğiyle yönlenir, haksızlıklardan tiksinilir, özgürlüklerden hoşlanılır."* Parti ortamı ise, en büyük özgürlükler ortamıdır. Eskiyi yeniye, köleliği özgürlüğe dönüştürme sürecinde meydana gelen özgürleşme ve yenileşme süreci bir güzellik ortamı yaratır. Yaratılan bu parti ortamında kendine özgü kuralları ve bir yaşam tarzı vardır.

Parti ortamı ve yaşamı her şeyden önce kurallı yaşamayı, planlı, programlı hareket etmeyi zorunlu kılar. Bu noktada parti ortamında disiplin ortaya çıkar. Disiplin, parti, parti ortamı ve yaşamının devamı ve geliştirilip güçlenmesi için önemli bir rol oynar. Bu güzellik ortamını bozan, onunla çelişen tüm yanlış ve çirkin şeylere karşı bir koruyucu zırhtır.

Parti yaşamı ve ortamının güzelliğine erişemeyen, eski toplumun kalıntı ve anlayışı içinde bocalayan bireyler, parti disiplininden sıkılır ve ona karşı çıkarlar. Partinin proleter disiplini onlara bir angarya gibi gelir. Bundan dolayı da her fırsatta buna karşı isyan bayrağını açarlar. Çünkü proleter disiplin çerçevesinde yaratılan bu güzellik, onların küçükburjuva yaşam tarzı ile bir tezatlık oluşturur. Kuşkusuz partinin proleter disiplini, küçük-burjuva "aydın" bireylere bir "sıkıyönetim" gibi gelir. Çünkü partinin disiplinli, kurallı, planlı ve programlı güzellik ortamı onların günübirlikçi, ikircikli yaşantısıyla bağdaşmaz. Ne varki bu ortam bu tür unsurlar için böyleyken, parti kişiliğine ulaşmış militanlar için ise durum tam tersine bir güzelliktir.

> **"...Parti ortamı güzellik ortamıdır. Zira bu ortam en yüce değerler ve çetin mücadeleler, en karmaşık ve zor uğraşlarla bilimsel bir bilinç sonucunda yaratılmıştır. Bir ressam bir tabloyu yapmadan önce kafasında defalarca onun tasarımını yapar. Yüzlerce kez figürlerini çizer. Kafasındaki tasarı ve çizdiği figürleri tuale geçirirken binlerce fırça darbesiyle gerçekleştirir. Kalifiye bir emek, yetkin bir kabiliyet ile günlerce süren bir çalışma sonucunda tablo ortaya çıkar. Tuale vurulan her fırça tablonun yaratılmasında bir işlev görür. Yanlış yere vurulan bir fırça renk tonundaki bir uygunsuzluk veya sanatçının yaşamın gerçekliği ile doğru bağ kuramaması tablonun sanatsal değerini düşürür..."**

Lenin, *"Ben partide sıkıyönetim gibi belli bazı kişilere ve gruplara karşı olağanüstü hal yasaları gibi dehşetli sözlerden asla korkmam. İstikrarsız ve yalpalayan öğelere karşı bir 'sıkıyönetim' yaratabilmeliyiz, yaratmalıyız. Parti tüzüğümüzün tümü, kongre tarafından onaylanan merkeziyetçilik sisteminin tümü siyasal muğlaklığın türlü kaynağına karşı bir 'sıkıyönetim'den başka bir şey değildir. Muğlaklığa karşı gereksinilen önlemler, isterseniz olağanüstü hal yasaları deyiniz, özel yasalar kurallardır"* der. (Bir Adım İleri İki Adım Geri, sayfa 154)

Parti ortamı ve yaşamı net, berrak ve saydamdır. Her türlü ikircikliği, muğlaklık ve yalpalanmayı dıştalar. İkircikli unsurlar bu berrak, saydam ve net parti ortamında istedikleri yaşam tarzını bulamadıklarında disiplinden yakınıp dururlar. Her fırsatta parti ortamını kendi anlayışları gibi bulanıklaştırmaya çalışırlar. Çünkü onların ruhsal yapıları, yaşamları ve kişilik yapıları binbir çirkinlik ve kötülüklerle donatılmış durumdadır. Partinin güzellik ortamı ve disiplini ise çirkinliklerin kendi bağrında çıkmasına müsaade etmez.

Bir meyva bahçesine ne denli iyi bakım yapılırsa, ne kadar çok emek verilirse o denli çok meyve verir. Bahçenin zorunlu disiplin kuralları içinde düzenli, planlı, bilinçli ve iyi bakımdan sistematik olarak çapalanıp, sulanıp gübrelenmesinden ve ilaçlanmasından hiçbir zaman meyva ağaçları zarar görmez. Ancak, bundan tarladaki "yaban otları" ve zararlı kurtçukların yaşam hakkı ve ortamı kaldırılmış olur. Çünkü iyi, bilinçli ve planlı bir bakım bahçe ortamına zararlı bu "yaban otları" ve zararlı kurtçuklara yaşam hakkı tanımaz. Parti içindeki proleter dışı anlayış da tıpkı bu yabani zararlı otlar ve kurtçuklar gibi parti ortamında yaşam hakkı bulamadıkları için disipline karşı çıkarlar. Oysa bu yabani otlar ve zararlı kurtçuklara yaşam hakkı tanınırsa, birkaç yıl içinde güzelim bahçenin yıkımına neden olurlar.

Proleter çelikten disiplin, partinin bu güzellik ortamını perçinleştirip, zararlı otlar ve kurtçuklardan temizleyip devamını sağlar. Tıpkı bir mobilya takımının yapıştırıcısı gibi parçaları birbirine kenetlenmesini sağlayıp bir bütünün oluşmasında, birliğin sağlanmasında önemli bir işlev yüklenir. Disiplinsiz bir parti ortamı, yaşamı ve partinin kendisi çok kısa sürede tıpkı meyva bahçesi gibi yok olmaya mahkumdur. Disiplinsizlik, laçkalığı, başıboşluğu, bireyciliği, kendi başına ve bireysel çıkarları doğrultusunda hareket etmeyi yaratacak ve bu da partinin temelini dinamitleyecektir. Çünkü parti, birliğini disiplininden alır. Disiplinin bozulması kendisinin varlığının yok olması demektir.

Parti ortamı ve yaşamının güzelliğinin güvencesi olan disiplin "irade birliği" ve "hareket birliğinde" doğar. Ancak bu irade ve hareket birliği parti ortamında hiçbir zaman farklı düşüncelerin çatışmasını ortadan kaldırmadığı gibi, farklı düşüncelerin çatışması ve tartışılması da disiplini zedelememeli ve onu engellememelidir. Parti disiplini gönüllü bir temelde oluşmuştur. İnsanlar sınıf çıkarları temelinde irade ve hareket birliği yaparak, bu disiplini sağlamışlardır. Bu anlamda disiplin parti ortamında bireyin yaşamının ve gelişiminin vazgeçilmez bir öğesidir.

Partideki disiplin körü körüne bir itaat değildir. Bireyin iradesi dışında kabul ettiği kurallar ve zorunluluklar da değildir. Hele bu konulan ve belirlenen kurallara gözü kapalı ve robotça uyup gerekeni yerine getirme hiç değildir.

Parti disiplini, güzellik ortamının emniyet kemeridir. Güzellik ise en yüce emek, yoğun çaba ve bilinçliliği öngörür. Bundan dolayı da parti ortamının güzelliğini algılayan militan disipline de bilinçli bir temelde yaklaşır. Çünkü parti disiplini her şeyden önce engin bir bilinçliliği içerir. Parti militanı, neden, ne niçin bu disiplinin ve kuralların zorunlu olduğunun ve alınması gerektiğinin bilincindedir. Engin bir bilinçliliği içerdiği için de parti disiplini yüce bir gönüllülük üzerinde biçimlenir. Var olan kurallara uyma ve yerine getirmeyi birey isteyerek bilinçli bir temelde gerçekleştirir. Parti disiplinine uymak istemeyen ve bu anlamda aynı zamanda parti ortamında kalmak istemeyen kişileri elbette zorla tutamayız. Böyleleri partinin güzellik ortamından çıkıp, istedikleri kokuşmuş, çirkin bataklığa gitmekte özgürdürler. Disiplin irade ve hareket birliği olduğuna göre demokratiktir. Çünkü parti disiplini özgülde partililerin irade ve hareket birliğini, genelde tüm halkın ve sınıfın irade ve hareket birliği demektir. Bu da, onun özünün ne denli demokratik olduğunu ortaya koyar.

Lenin, *"Her demokratik hareketin temelinde olduğu gibi proleter*

hareketin temelinde de kişinin arkadaşlarının çoğunluğuna saygı duyması gereği yatar..." der. Bu bizim proleter özlü ulusal kurtuluş hareketimiz ve onun öncüsü partimizin disiplin anlayışı için de bir genel doğrultudur. Çünkü disiplin irade ve hareket birliği üzerinde şekillendiğinde çoğunluğu temsil eder.

Bu irade ve hareket birliğine uymak istemeyen her partili çoğunluğun iradesini çiğnemiş ve çoğunluğun haklarına tecavüz etmiş demektir. Bu noktadaki disipline uyumsuzluk bireyin çoğunluk üzerinde ve güzellik ortamına karşı sergilediği çirkin ve diktatörce bir tavırdır. Çoğunluğun iradesini tanımayan egoist kişidir.

Bundan dolayı da çelikten parti disiplini bilinçli, demokratik irade ve hareket birliği üzerinde biçimlenmiştir.

Disiplin mantığı ve disiplin olayına yaklaşım çok önemlidir. Partili yaşadığı anın koşullarında kendi mantığınca doğru ve uygun gördüğü ilkeye göre değil, partinin genel disiplinine, önceden belirli devrimin çıkarlarını ifade eden belli kurallara göre belirlenen ilkelere dayalı ve tüm partililer için uyulması zorunlu ve geçerli olan disipline uymak zorundadır.

"Proletaryanın partisinin demir disiplinini azıcıkta olsa zayıflatan kimse, gerçekte proletaryaya karşı burjuvaziye yardım eder" der Lenin.

Parti ortamı aynı zamanda binlerce yıllık halkımız tarihinde bugüne değin gerçekleşen en büyük özgürlük ortamıdır. Bireyin kendi sınıfsal ve ulusal çıkarları doğrultusunda kendi öz düşüncesini konuşturabildiği yüce bir güzellik ve özgürlük ortamıdır. Bunun için de bu özgürlük ortamı güzeli, iyiyi, gelişeni ve doğruyu temsil eder.

Halkımız yüzyıllardan beri egemen sömürgeci güçlerin boyunduruğu altında, kölece bir yaşam ve ortamda kendi düşüncelerini söyleme özgürlüğünden, sınıf ve halk çıkarlarını temsil etme yerine hep sömürgecilerin baskı ve zorba yönetimleri altında ağzı mühürlü olarak kendi düşüncelerini ve çıkarlarını konuşturabilme olanağından yoksun kalmıştır.

Bugün partimiz yüzyıllardan beri ağızlarına köleliğin mühürü vurulan insanlarımızı parti ortamına çekerek, onları ulusal ve sınıfsal çıkarları doğrultusunda konuşturup hareketе geçiriyor.

Halkımız parti ortamında ve önderliğinde zorunluluğun bilincine varmaktadır. Bağımsız ve özgür bir Kürdistan için sömürgeciliğin defedilmesinin zorunlu olduğunu öğreniyor ve bu doğrultuda ayağa kalkıyor.

Parti ortamı halkımızın kendi çıkarlarını temsil edebildiği, çıkarları doğrultusunda düşüncelerini özgürce konuşturabildiği en büyük özgürlük ortamıdır. Bu özgürlük ortamını kendi egoist çıkarları doğrultusunda kullanmaya ve bulandırmaya çalışan kişiler, sömürgeci güçlerin çıkarlarına hizmet etmiş olurlar. Parti ortamında bu özgürlüğün oluşması herkesin istediği düşünceleri söylemesi, istediği gibi hareket etmesi özgürlüğü değildir. Elbette "özgürlük bireysel değil, toplumsal bir olgu ve sorundur." Bundan dolayı da soruna parti ortamı ve tüm Kürdistan halkı açısından yaklaşmak gerekir. Özgürlüğü parti ortamında kullanırken devrimin çıkarları temel alınarak hareket etme zorunluluğu vardır. Çünkü özgürlük aynı zamanda "yabancılaşmanın aşılmasıdır"; hem de yalnız düşünsel olarak değil nesnel olarak da bu yabancılaşmayı aşmadır. Toplumumuz yüzyılların sömürgecilik ortamında büyük bir yabancılaşma içerisine sokulmuştur. Bu yabancılaşma, eşittir halkımızın kendi öz değerlerinden uzaklaşması, artı köleliktir. O halde parti ortamının yarattığı özgürlük, düşünsel ve nesnel olarak halkımızın özgürleşmesini sağlamayı temel almalıdır. Parti ortamının yarattığı özgürlük, bireysel çıkar, hırs ve kariyer doğrultusunda kullanılmasına izin verilemez.

Parti ortamında özgürlüğü tüm partililere eşit haklar ve olanaklar dahilinde tanır. Bireyin mevcut koşullarda yeteneklerini devrimin hizmetine sunması ve aynı zamanda geliştirilmesi için gerekli olanak ve koşulları yaratır. Bugün toplumumuzda militanın yeteneklerini geliştirme, devrimin hizmetine sunma ve bu temelde Kürdistan halkının kölelikten özgürlüğe kavuşturulması için gerekli araçlara, yine ancak parti ortamında kavuşabilir. Partili, partinin güzellik ortamında anlayışta ve pratikte her partiliyle kendisine eşit haklara sahip ve kendisini eşit olarak görmek zorundadır. Diğer bir ifadeyle; parti ortamındaki özgürlük, militanın devrimci pratiği içinde kendisinin bilincinde olmasıdır.

O halde parti ortamının yarattığı özgürlüğü yine halkın özgürleşmesi dışında başka amaçlarla kullanmak, bu yönlü düşünceleri parti ortamına sokmak, bağımlılık, kölelik ilişkisi ve düşüncelerinin geliştirilmesi demektir. Özgürlük zorunluluğun bilincine varma olduğu için her bireyin bu bilinç doğrultusunda hareket etme zorunluluğu da vardır. Çünkü, hem doğada, hem toplumda zorunluluk insan iradesinden bağımsız olarak var olan belli nesnel yasalar ile var olur. Bu nesnel toplumsal ve doğa yasalarının bilincine varma ve denetim altına alma veya insanlık yararına kullanılır hale getirme özgürlüğünü doğurur. Bu çiğnendiği an elde edilen özgürlük de yitirilir.

Örneğin, Kürdistan halkının ulusal ve sosyal kurtuluşu için, ulusal ve sınıfsal bilinci edinmesi, düşünsel alanda özürleşmesi demektir. Bu düşünce doğrultusunda, bağımsız bir Kürdistan'ın yaratılması ise nesnel olarak da özgürlüğü doğuracaktır. Mücadele içinde elde edilen kazanım ve her mevzi nesnel olarak bir özgürleşmeyi doğurur. Ama düşünsel olarak kemalizmin etkisi altına girildiği oranda düşünsel alandaki özgürlük de yitirilmiş olacaktır. Yine elde edilen her mevzi ve kazanımın kaybedilmesi nesnel olarak yaratılan özgürleşme hareketine vurulan bir darbe olacaktır. Eğer birey sosyalist bir toplumda özgürlük adı altında özel mülkiyet edinme özgürlüğünü savunup artı-değeri geliştirmeye çalışırsa, proletaryanın burjuvazi karşısında elde ettiği özgürlüğün temelini dinamitliyor demektir. Elbette ki ne düşünsel, ne de nesnel olarak böyle bir "özgürlüğe" müsaade edilemez. Ve buna karşı mücadele yürütmek zorunludur.

Parti ortamındaki özgürlük de böyledir. Birey parti ortamındaki özgürlüğü parti çizgisini, taktiğini, disiplinini ve güzelliğini bozmaya ve bulandırmaya yönelik olarak kullanırsa, partinin ve onun yarattığı özgürlüğü de temelinden yok etmeye çalışması demektir.

O halde daha çok özgürlük, daha çok disiplinli, güzel ve güçlü bir parti ortamı yaratmaktan geçer. Mücadele geliştikçe bu özgürlük parti ortamında tüm topluma yayılıp, genişleyecektir. Parti ortamı zayıfladığı oranda özgürlük de buna bağlı olarak daralacaktır. Bu da parti dışı anlayışlar ve küçük-burjuva öğelerin parti ortamında yaşama hakkı bulması demektir. Ama parti ortamı güçlendiği oranda parti ortamında yaratılan özgürlük bir balyoz gibi her türden parti karşıtı düşünce ve düşünce sahiplerinin başına iner. Parti ortamını özgürleştirip, güzelleştiren etmenlerden biri de üretkenliktir. Parti ortamı aynı zamanda üretkenlik ortamıdır. Parti ortamı canlı bir organizma gibidir. Kendi kendini üretip yenileyemediği zaman, kendi özgür gelişme ve güzelliğini yitirerek zayıflar. Bir kovandaki arıların yaşamı çalışmalarına bağlıdır. Bir kovanda binlerce arı durmadan çiçeklerden çiçek özü toplayarak bal yapar. Yapılan bal çiçeklerin olmadığı kış mevsiminde arıların yaşamını garantiler. Arılar bal yapmazlarsa bununla birlikte yaşamlarını da yitirirler. Aynı şekilde parti ideolojik, politik ve pratik olarak sürekli canlı bir organizma gibi kendi kendisini üretip yenileyemezse mücadeleyi ilerletemez, tıkanıp kalır. Eni-sonu tıpkı kara kışın ortasında çiçek özünden yoksun arılar gibi ölmekten kurtulamaz.

Aynı durum her partili için de geçerlidir. Birey parti ortamında kendi kendini yenileyemediği zaman, gelişen mücadeleye ayak uydurmak bir yana, onun önünde ayakbağı olmaya başlar.

Bundan dolayı da parti ortamını geliştirmek, güçlendirmek, özgürleştirmek ve güzelleştirmek isteyen her partili her şeyden önce kendinde devrim yapmak zorundadır. Kendi kişiliğini gelişen mücadelenin ihtiyaçlarına göre dönüşüme uğratıp sürekli bir gelişme gösterdiği oranda devrim karşısında görevlerini de yerine getirebilecektir. Bu da her partilinin devrimin ihtiyaçlarını temel alarak sürekli bir araştırma-inceleme ve yoğun bir üretkenlik içinde olması ile gerçekleşir. Sürekli gelişip boyutlanan mücadelenin ihtiyacına göre uygun politikalar belirlemek pratik mücadelenin önünü açıcı, döneme ve koşullara uygun taktikler geliştirmek, her türden ve her renkten burjuva ve küçük-burjuva ideolojilere karşı doğru devrimci düşünceler üretmek gerekir.

Dönemin koşullarına denk politika, teori ve taktikler geliştirip üretmeyen parti ve birey yenilginin canalıcı pençelerine düşmekten kurtulamaz. Parti ortamında durağanlığa, tembelliğe, üretken ve yaratıcı olmayana yer yoktur. Parti ortamı her yönüyle yoğun bir üretkenlik ortamıdır. Üretkenliğin olduğu her yerde sürekli bir gelişme ve gelişmeye bağlı yeni ihtiyaçlar ortaya çıkar. Ortaya çıkan bu yeni ihtiyaçlar ise yeniden çok yönlü bir üretkenliği zorunlu kılar. Ve bunun ortamını da hazırlar. Bu da mücadelenin sürekli gelişip basitten karmaşığa doğru sürekli boyutlanmasını sağlar. Bundan dolayı da parti ortamı engin bir üretkenlik ve bu üretkenliğin yarattığı güzellik ortamıdır.

Parti güzellik ortamı, yeni insan tipi ve ilişkilerinin ortamıdır. Ve evrensel olarak temel amacı da insandır.

"Her şeyin kökü ve ereği insandır" der Marx. Mücadelemizin de temelinde yatan budur. İnsanlığın bir parçası olarak Kürdistan halkı sefilce bir yaşama mahkum edilmiş bulunmaktadır. İnsanlarımız her türlü insani değer ve yaşam biçiminden yoksun bırakılarak çağdışı, çirkin bir yaşamın girdabına itilmişlerdir. Parti, Kürt halkını bu insanlık dışı ortamın girdabından çıkarıp insanca bir ortama kavuşturmaktadır. Bununla da yetinmeyerek ileriye yönelik, ona insanının erişebileceği en yüksek bir yaşam biçimi de vaat ediyor. Biz burada insanlık kavramını ulus ve bireyden ayrı olarak ele alamayız. İnsanca ve güzellikle donatılmış bir yaşama varmanın yolu Kürt halkının ulusal olarak bağımsız ve özgür bir yaşama kavuşmasından geçmektedir. Birey ise kendi halkının bir parçası olarak ulusunun özgürce bir yaşama kavuşmasıyla özgürleşip insanca bir ortama kavuşabilir. Burada ulus kurtulmadan bireyin de kurtuluşu söz konusu değildir. Nasıl ki bir halkı ezen bir halk özgür olamazsa, insanlık dışı kölece bir yaşama mahkum edilmiş insanlar olduğu sürece genel ve gerçek anlamıyla insanlığın da özgür ve insanca bir ortama kavuşması söz konusu değildir. Tersinde ise Kürdistan'da Kürt halkı özgür ve insanca bir ortama kavuşturulduğu oranda, genel anlamda insanlığın özgürleşmesine de katkıda bulunmuş olacaktır. Aynı şekilde bireyin de mensup olduğu ulus özgürleştiği oranda özgürleşecektir. Bu yönüyle parti ortamı hem genelde, hem de özgülde büyük bir özgürleşme ve insanca yaşama ortamıdır. Burada birey, ulus ve insanlık üçlüsünün özgürleşmesi iç içe ve diyalektik bir bağ içindedir.

Parti ortamı yalnız geleceği değil, geçmişteki tüm insani değerleri de gün ışığına çıkartıp özgürleştirir. Örneğin yüzyıllar boyunca, halkımızın üretimde, savaşta ve yaşamın her alanında ortak bir yaşam sonucunda yarattığı dil –veya dilin her sözcüğü ve kavramı– büyük bir insani değer taşır. Parti ortamında Kürt dilinin gerçek anlamıyla özgürleştirilmesi, bu alandaki insani değerlerin de özgürleştirilmesi demektir.

Görüldüğü gibi, partinin güzellik ortamı kölece bir ortamdan insanlık onurunu çekip yüceltmektedir. Ancak burada şunu vurgulamak gerekir ki, parti ortamındaki insanlık onuru sadece bir yücelik değildir. Elbette bu insanlık onuru güzellik anlamında veya sanatsal yönüyle bir yüceliği içerir. Bunu pratikte gerçekleştirir. Ancak parti ortamı bu yüceliğin yanında her bireye düşünce, duygu ve davranış özgürlüğünü de getirir. Parti ortamında bireysel açıdan geniş ve köklü tartışma geleneği bu alandaki geniş çaplı pratik ve bunun yarattığı soylu duygular, düşünceler bunun en somut örneğidir.

Bu anlamda evrensel olarak insanın mutluluğunu ve refahını sağlamaya yöneliktir. Ülkemiz özgülünde bugün bu evrenselliğin ilk nüveleri parti ortamında oluşmaktadır. Parti ortamında yeni bir kişilik, yeni bir insan tipi yaratılmaktadır. Mücadelemize damgasını vuran, yaratılan bu yeni insan tipi, militan parti kişiliğidir. Bu yeni kişilik yeniyle, gelişenle, bilimle kuşanmak zorundadır. Parti ortamında biçimlenen bu yeni kişilik, eskiye ait olanı altedip, yeni değerlerle kendisini yenileyebildiği oranda parti militan kişiliğine de ulaşabilecektir.

Birey bu yeni insan tipinin gelişken özelliklerini yakalayabildiği oranda, parti ortamında, mutluluk ve güzelliğe de erişebilecektir. Parti ortamı, toplumumuz açısından evrensel güzellik ve mutluluğa giden yoldur.

Bireyin bugünkü koşullarda Kürdistan toplumunda, parti ortamının dışında kişisel olarak mutluluğa erişmesi olası değildir. Birey kendisince güzellik ve mutluluk bulduğunu sansa bile bu gerçek anlamdaki, yani evrenselliğe giden güzellik olmayıp sahte, aldatıcı bir mutluluk ve güzelliktir. Birey parti ortamı dışında basit bir şeyden haz duyabilir veya kendisini mutlu hissedebilir, fakat bu tür güzellik ve mutluluk yapay, aldatıcı ve geçicidir. Nasıl ki bir halkı köle eden bir halk özgür olamazsa, bir birey de mensup olduğu sınıf veya halkı mutlu olamadığı ve güzelliğe erişmediği sürece bireysel olarak tek başına mutluluk ve güzelliğe erişemez. Esas güzellik ve mutluluğun yolu insanlığı temel amaç olarak ele alan sınıfsız, sömürüsüz topluma giden yoldur. Çünkü evrensel güzellik, mutluluk ve insanlığın kurtuluşu ancak bu yolda yürümekle olasıdır. Bu ise, toplumumuzda bugünkü koşullarda militan parti kişiliği dediğimiz yeni insan tipidir. Bu yeni insan tipi yeni ve özgür bir toplumun yaratılması yoluna kendisini adamış büyük dava adamıdır. Günlük, yapay, basit, kısır ve geçici güzellik ve mutluluklar peşinden koşmaz. Zira böyle basit bir mutluluk ve güzelliğin peşinden koşanlar, cüce kişiliklerdir. Ve böyleleri asla büyük dava insanı olamazlar.

"Emek en yüce değerdir", parti ortamı böylesine yüce bir emek ile yaratılmıştır. Hem de en yüce olan emek kahramanlığı ile... Parti ortamının yaratılmasında halkın emeği ve onun fedakar evlatları olan parti militanlarının geceli-gündüzlü devrim yolunda çalışma ve çabalarının emeği vardır. Parti ortamı ve bu ortamda biçimlenen yeni insan tipi böylesine bir yaratıcı emek ile gerçekleşir. Yaratıcı bir emek olmaksızın böylesine güzel bir ortam ve çağdaş bir kişilik yaratılamaz.

O halde bu ortamı korumak ve emek değerine sahip çıkmak her partilinin öncelikli görevlerinden biridir. Halka ve şehitlere bağlılık, yaratılan emek değerlerini sahiplenmek, parti ortamını güçlendirmek, her türlü parti karşıtı anlayış ve tavırlardan arındırmakla mümkündür. Bu aynı zamanda bireyin kendi emeğini de sahiplenmesidir. Emeğe ve emeğine saygı göstermeyen, emeğini sahiplenmeyen birey, köle ruhlu bir kişiliktir. Böylesine köle ruhlu kişi, kendi kişiliği ve pratiği ile partinin özgür ortamını köleleştirir, emeğe ve değerlere karşı sorumsuz, edilgen, duyarsız ve saygısız olur.

Parti ortamında her birey partiye ve devrime verdiği emek oranında, parti anlayışını yaşama geçirme ve yeteneklerini konuşturma ölçüsünde konumlandırmaya tabi tutulup, sevgi ve saygı görür. Diğer bir ifadeyle, emeğinin karşılığını alır. Başkalarının emeği ve yetenekleri üstünde parti ortamında barınmaya çalışan kişi, asalak kişiliktir. Ve bu kişiliğin parti militan kişiliği ile bir tezatlık içindedir. Her birey yeteneğine ve emeğine göre hak ettiği yere yükselir. Yetenek ve emeğinin üstünde hak ve kazanım sahibi olan kişi haksız bir konumu elde ediyor demektir. Kendi emeğinden ve yeteneğinden fazlasına el koyan kişi, bu güzellik ortamını çirkinleştirdiği gibi, buna karşı devrimci bir tavır sergilemeyen kişi de bu çirkinleşmenin suç ortağı sayılır. Nasıl ki, parti ortamının güzelliği insana bir haz veriyorsa, bu çirkinliği yaratanlara da tersinden insana büyük bir tiksinti verir. Her partili emeğini ve yeteneğini ayaklandırıp, bir sanatçı dehasıyla, büyük bir yaratıcılıkla sarfetmelidir. Parti ortamı ve yaşamını büyük bir sanat eseri ve kendisinin de bu büyük sanat eserinin ustalarından biri olarak algılayıp, ciddiyet ve yoğunlaşma ile devrimci çalışmaya atılabilmelidir. Bir halkın bağımsızlık ve özgürlük gibi yüce bir davası ancak böylesi bir sanatçı yaratıcılığı ve dehasıyla yaratabilir. Çünkü parti ortamındaki yaratıcı güç gelecekte bağımsız, özgür Kürdistan'daki toplumsal yaşamın temeli olacaktır. Geleceğin toplumu bugünkü parti ortamının yaratıcılığı üzerinde biçimlenecektir.

"...Parti ortamı ve yaşamı net, berrak ve saydamdır. Her türlü ikircikliği, muğlaklık ve yalpalanmayı dıştalar. İkircikli unsurlar bu berrak, saydam ve net parti ortamında istedikleri yaşam tarzını bulamadıklarında disiplinden yakınıp dururlar. Her fırsatta parti ortamını kendi anlayışları gibi bulanıklaştırmaya çalışırlar. Çünkü onların ruhsal yapıları, yaşamları ve kişilik yapıları binbir çirkinlik ve kötülüklerle donatılmış durumdadır. Partinin güzellik ortamı ve disiplini ise çirkinliklerin kendi bağrında çıkmasına müsaade etmez..."

Partili militan kişilik böylesine engin bir yaratıcılık örneği sergilediği oranda, kendi yaratıcılığının bağımsız ve özgür bir toplum yaratma yolunda belli ihtiyaçları karşıladığının bilincine vardığı ve bu bilinç doğrultusunda bir pratik sergilediği oranda kendisi de bu güzellik ortamından haz alıp mutluluğa erişebilir ve güzellik ortamını gerçek anlamda tadımlayabilir. Diğer bir deyişle "yaratıcılığın mutluluğunu aşarak, bizzat yaratıcılığın mutluluğuna..." ulaşır. Parti ortamının güzelliği, nesnel güzellikle birlikte birey, ruhunun derinliklerine dek ulaşıp, hep ikisinin birlikteliğini sağladığı oranda kişiyi güçlendirir. Parti ortamının güzelliğini nesnel ve öznel olarak diyalektik birliktelik içinde algılamayan güzelliğin de tadına varamaz. Ve parti güzellik ortamına yanlış bir yaklaşım içine girer.

Yüce bir emek üzerinde şekillenen bu güzellik ortamı her türden günübirlik çalışma, yaşam ve kendiliğindenciliğe karşıdır. Parti ortamı ve yaşamı kolektif, planlı, programlı ve örgütlü çalışmayı zorunlu kılar. Zira her türden plansızlık, programsızlık, günübirlik yaşam ve çalışma tarzı, partinin güzellik ortamını tasfiye etmede önemli bir rol oynar.

Parti ortamı halkımızın tarihten bugüne değin eriştiği en yüksek ve çağdaş örgütlülük ortamıdır. Her partili de hem parti yaşamı ve çalışma tarzında, hem de kişisel yaşamında partinin örgütlülük düzeyini yakalayıp, kendi kişiliğinde somutlaştırıp bir yaşam biçimi haline getirmek zorundadır. Elbette ki bu yalnız yetmez. Aynı zamanda her partili, partinin örgütlü, planlı, programlı ve kolektif ortamını sürekli gözbebeği gibi korumak ve daha da yetkinleştirmek sorumluluğu ve göreviyle de karşı karşıyadır. Partinin örgütlü yaşamının güvencesi bu örgütlü parti ortamıdır.

Bu anlamda parti ortamı ve yaşamı aynı zamanda sorumluluk ortamıdır. Devrime, halka, partiye, değerlere ve kendisine karşı sorumluluk duyma ortamıdır. Parti ortamı büyük bir sorumluluk anlayışı ve duygusu üzerinde şekillenmiştir.

"İnsan rastgele bir ipsiz değildir. Bir sıradan insanlar vardır, bir de gerçek insanlar vardır" der Makarenko.

Parti ortamında yaşamı sürdüren, devrimciliği meslek edinen, halkımızın bağımsızlık ve özgürlük gibi yüce bir davasının öncülüğünü ve sorumluluğunu üstlenen parti militanları gerçekten rastgele insanlar değildirler. Onlar büyük dava adamlarıdırlar. Çünkü tarih ve ülkemizin koşulları, onlara böylesine bir rol yüklemiştir. Her partili tarihin kendisine yüklediği bu büyük davanın sorumluluğuna denk düşen bir yaşamı tutturmak zorundadır. Bu davanın gerçek insanı olmak bunu zorunlu kılar. Çünkü bir yandan dava adamı olmak, diğer yandan bir sıradanlığı yaşamak büyük bir tezatlık oluşturur. Parti yaşamını ve kişiliğini yakalayamayan her birey er veya geç sonbahar rüzgarına kapılmış bir yaprak gibi, parti ortamından sürüklenip uzaklaşır. Rüzgarın esintisine göre yelken açıp, önüne gelen limana demir atıp rastgele bir yaşam sürerler. Doğaldır ki böylelerinin parti ortamında yeri yoktur. Böyleleri geleceğin ve parti ortamının müthiş güzelliklerini göremeyen, kör olmadan körlüğü yaşayan karanlık bir ortamın insanlarıdırlar. Bugün bağımsızlık ve özgürlüğe doğru atılan her adımın temelinde büyük acılar, fedakarlıklar ve emekler yatmaktadır. Ama unutmayalım ki, bütün bunlar utanılası kölece yaşamdan kurtuluşun bedelidir. Gelecekte sevinçle dolu çok güzel ve özgür bir yaşam bizi bekliyor. Yarının bağımsız ve özgür Kürdistan'ı bizim en büyük umudumuz ve yaşam kavgamızdır. Bu büyük umut ve geleceğe olan inanç, özlem, geleceği kararlıca kurma çabalarımız halkımıza ve tüm ilerici insanlığa büyük bir umut ve güven vermektedir. Ve onlar tarafından büyük dava insanları olarak görülmektedir. Parti ortamı dışındaki bir kişilik gerçek anlamda halka umut ve güven verip, kitleler etrafında bütünleşemez.

Makarenko, *"Kişinin kendi umutlarıyla özdeşleştirdiği ve geleceğin kendisine getirmesini beklediği güzellikler ne denli büyük bir insan kümesini ilgilendirirse, o kişi topluluğun gözünde o denli güzel, o denli üstün sayılacaktır"* der. Gerçekten de öyledir. Bugün partili militanların halkımız tarafından bu denli sevilmesi ve halkın onları destekleyip sahiplenmesinin nedeni kendi kurtuluşunu, özlemini ve öz davasını onların şahsında gördüğünden dolayıdır. İşte bu noktada her partili, halkın bu sevinç ve umuduna karşı büyük bir sorumluluk ile hareket etmek zorundadır. Partilinin yaşamı, yalnız partiliyi değil tüm bir halkı ilgilendirmektedir. Bu noktada halka karşı sorumluluk anlayışı ve duygusundan hareketle, sorumluluk bireyde bir yaşam biçimi haline getirildiği oranda, parti ortamındaki rolünü de yetkince oynayabilir. Sorumluluk insan türünün en büyük özelliklerinden biridir. Partilerdeki sorumluluk duygusu ve anlayışı bilinçlidir. En ufak bir sorumsuzluk parti güzellik ortamını çirkinleştirici bir etmen olarak işlev görür.

Parti ortamındaki sorumluluk, partilinin devrime, halka, şehitlere, partiye, önderliğe ve tüm yoldaşlara karşı kendisini ruhsal, pratik ve bilinç olarak sorumluluk duygusu ile donatmasıdır. Devrimci sorumluluk anlayışında büyük ve küçük sorumluluk diye bir ayrım yapılmaz, yapılmamalıdır. Küçük işlerde yeterince sorumluluk anlayışı ve duygusu ile hareket etmeyen birey büyük ve önemli işlerde de yeterli duyarlılık ve sorumluluğu gösteremez.

Parti yaşamı ve ortamı, en büyük sorumluluk ortamıdır. Partili kişi sorumlu kişidir. Halkı, partiyi, devrimi, yoldaşları ve insanlığı ilgilendiren tüm işlere ve olgulara karşı sorumlu kişidir. Parti ortamındaki tüm görevlere bu titizlik ve anlayışla yaklaşmak gerekir. Bu sorumluluk duygusunu ideolojik, politik, pratik ve psikolojik olarak, kendi kişiliğinde somutlaştıramayan partili, parti yaşamı ve ortamına ayak uyduramaz veya gereklerini yetkince yerine getiremez.

Her şeyden önce partililerin bir amacı vardır. Halkımızı kölelikten kurtarıp, bağımsız ve özgür kılıp, çağdaş halklar seviyesine yükseltmek ve sömürüsüz, zorbasız bir düzen kurmaktır. Bu amacın gerçekleşmesinin yolu ise parti ortamından geçmektedir.

Yine Makarenko, *"İnsanoğlunun yaşam yolunda, yaşamının amacı olacak sevinç verici bir şeylerin bulunması gerekir. İnsan yaşamında gerçekten de itici güç oluşturacak şey yarın gelecek olan sevinçtir. Her şeyden önce, bir sevinç kaynağı bulmak, o kaynağa can vermek, onu gerçekleştirmeyi bir olasılık haline sokmak gereklidir"* der.

Halkımız daha düne kadar böyle bir sevinç kaynağı olmadan köleliğin karanlığında çakılıp kalmıştı. Karanlıkta elyordamıyla bile yürüyemiyordu. Çünkü zincirlerle teslimiyetin göbeğine sımsıkı bağlanmıştı. Ama bugün yaratılan parti ortamı bütün bunları yerle bir edecek, halkımızı özgür yarınlara götüren partinin görkemli gücü ve ona vaad ettiği bağımsızlık ve özgürlük sevinci vardır. Bundan dolayı da milyonlarca insan partinin etrafında kenetlenmektedir. İşte bu noktada parti ortamı, yaşamı ve buradan kaynaklanan sorumluluk duygusu kendisini daha yakıcı olarak dayatmaktadır.

Parti ortamı en yüksek ahlaksal değerler ortamıdır. Bugüne kadar toplumumuzda egemen olan, sömürgeci yabancı güçlerin köhne, yozlaştırıcı, halkımızın öz benliğini yadsıyıcı bir ahlak anlayışıydı. Başta Arap-İslam kültürü ve ahlakı olmak üzere Türk, Fars egemen güçleri ve bunlarla birlikte emperyalizmin yarattığı çağdışı ahlak anlayışı çok yönlü yöntem ve araçlarla toplumumuza empoze edilmiş, edilmektedir. Bu karanlık, yoz, yabancı manevi ahlak ortamında Kürdistan bireyi kendi kişilik yapısını, öz değerlerini yitirip sömürgeci güçlerin yarattığı yabancı ahlaksal değerlerin akıntısına kapılmıştı.

Parti ortamı böylesi koşullarda insanımızın kendi öz değerlerine dönmesini sağlayan, egemen güçlerin yoz, çağdışı ahlak anlayışı yerine, halkımızın ve emekçilerin çıkarlarını temel alan ve yüksek manevi ahlaksal değerler ortamıdır.

Parti ortamında yaratılan bu yüce ahlaksal değerleri sahiplenmek, kişiliğimizle bütünleştirip bir yaşam biçimi haline dönüştürmek ve bunlara denk düşen bir pratik sergilemek, egemen güçlerin yoz ahlaksal anlayışına ve bunların içimizdeki uzantısı ve kalıntılarına karşı amansız bir mücadele yürütmek, genel mücadelemizin ayrılmaz bir parçasıdır. Bunu yakalayabildiğimiz oranda devrimci kişiliği de güçlendirebiliriz ve mücadeleye katılımımızı artırabiliriz. Parti ortamındaki manevi ahlaksal değerler emekçi halkımızın ve insanlığın çıkarları doğrultusunda biçimlenmiştir. Parti ortamında parti ahlak anlayışı ile çelişen bir pratik sergileme veya parti ahlak anlayışıyla çelişen yoz, çağdışı ahlak anlayışı ve bu yönlü pratiğe karşı tavır sergilememek özünde mücadeleyi zayıflatmak ve düşmanı içimizde yaşatmaktır. Parti ortamındaki ahlak, şehitlere, değerlere, halka, partiye, emeğe büyük bir bağlılık sevgi ve saygıyı zorunlu kılar. Parti ortamındaki bu bağlılık,sevgi ve saygı, bilimsel bir bilinç ve sarsılmaz bir inanç ile örüldüğü oranda gerçek işlevini oynayacaktır. Bağlılık, halkın bağımsızlık ve özgürlüğünü sağlayıcı ve bu yönde mücadelenin önünü açıcı ve bu yolda verilen tüm değerleri sahiplenmeyi içermelidir.

Parti güzellik ortamı aynı zamanda açıklığı ve dürüstlüğü zorunlu kılar. Yaşamını, emeğini halka ve devrime adayan militan, her şeyden önce parti ortamının gerektirdiği bir biçimde partiye ve tüm yoldaşlarına karşı açık olmalıdır. Bütün bu sorunlarıyla, eksiklik, hata ve yanlışlıklarıyla parti ortamında kendisini parti ilişkileri çerçevesinde açıkça ortaya koyabilmelidir. Kendisini mücadeleye adayan militanın özel yaşamı dahil, anlayış ve pratik olarak partiden gizli, saklı hiçbir şeyi olmamalıdır. Birey mücadele içinde, içine düştüğü açmazları, eksiklik, hata, yetmezlik ve yanlışları parti ortamında açıkça ortaya koyup dürüst ve samimi davrandığı oranda kendisini yenileyebilme, bu olumsuzluklarını aşma ve buna bağlı olarak partiden ve yoldaşlarından destek görme olanağına kavuşur.

Parti ortamı güzellik ortamıdır. Bu güzellik ortamı, açık, net ve beraktır. Birey de tüm yaşamıyla, mücadelesiyle anlayış ve pratik olarak bu açıklık, netlik ve beraklığa uygun hareket etmek zorundadır. Partilinin gizlediği veya partiye açmadığı her yanlışlık, eksiklik ve olumsuzluğu aydın, açık ve berak parti ortamını karartan, dahası kokuşmuş bir leş gibi tüm ortamı ve ortamın güzelliğini olumsuz yönden etkiler. Ve tüm partililer bundan bir rahatsızlık duyarlar, duymalıdırlar. Birey kendisini bu kapalılıktan kurtarıp, partiye açabildiği oranda kişilik çözümlemesini de gerçekleştirir. Yoksa belli olmayan bir hastalığa tedavi uygulanamaz. Hastalığın tedavisi için her şeyden önce doğru bir teşhis gereklidir. Bunun için de yara veya hastalıkların açıkça ortaya konulup muayene edilmesi gerekir. Bu olmaksızın hasta iyileştirilemez.

Lenin, *"Eğer bir siyasal parti, hastalığı doğru teşhis etmek ve tedavi çaresini aramak cesaretini gösteremiyorsa, o saygıya değer bir parti olamaz"* der.

Bu mücadelenin ve partinin geneli için geçerli ve doğru olduğu kadar, bireyin kendisini aşıp çözümlemesi açısından da bir o kadar gerekli ve zorunludur. Bu da bireyin kendi eksiklik, yanlışlık, yetmezlik ve özcesi tüm hastalıklarını her yönüyle parti ortamına açmasıyla olasıdır. Partiye karşı kapalı bir kutu ve sır küpü gibi davranan militan, açıktır ki, yeterince tüm yönleriyle parti tarafından bilinmez ve dolayısıyla kendisini çözümleyip yenilemesi için de gerekli katkıyı sağlayamaz. Partili, parti ortamında kafasındaki düşünsel muğlaklık ve çelişkileri ortaya koyduğu oranda kendisini aydınlatma, teorik ve ideolojik olarak güçlendirme olanağına kavuşup netleşir ve kafasındaki çelişkileri çözümler. Ama kafasındaki çelişkileri açmayan birey ise korkaklığın, ikirciklığın ve şüpheciliğin girdabında debeleyip durur.

Parti ortamında *"Anarşiye ve bölünmeye yol açmadığı, bütün yoldaşların ve parti üyelerinin ortak imzasıyla onaylanan sınırların içinde kurtulduğu sürece, parti içinde görüş farklılıklarının çarpışması hem kaçınılmaz bir şeydir, hem de gereklidir"* der Lenin. Hele günümüzde her türden ve her renkten revizyonist ve reformist, oportünist, küçükburjuva düşünce akımlarının marksizm adı altında cirit attıkları bir dönem ve ortamda, açıklık, tartışma ve kafalardaki çelişkilerin ortaya konulup, beyinlerin netleşmesi gerekli ve zorunludur. Bu yapılmadı mı partinin güzellik ortamını çirkinleştiren ve aydınlığı kartaran, yolu şaşırtan bir etmen olarak rol oynayacaktır. ■

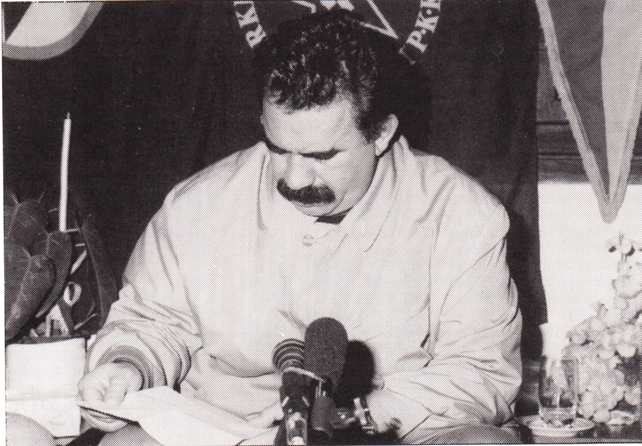
Doçent Dr. Yalçın KÜÇÜK'ün PKK Genel Sekreteri Abdullah ÖCALAN yoldaş ile yaptığı röportajdan bir bölüm:

Benim hikayem, "yeni Kürt nasıl olmalıdır"ın hikayesidir

A. ÖCALAN: Şimdi Türkiye'de her şey karmakarışık. Sadece yeni Kürt kişiliği değil, bir Türk tipi çözümlenmesine de ihtiyaç vardır. Türk de tanınmaz hale getirilmiştir. Muazzam bir Türk aşınmasının olduğu gerçeğine dikkatinizi çekiyorum. Kürt şekillenmesine geleyim; benim hikayem, bir anlamda "yeni Kürt nasıl olmalıdır"ın hikayesidir. Veya romantize edilirse, benim kişiliğim bir yerde yeni bir Kürt tipi ortaya çıkarabilir. Büyük bir savaşım içinde onbinlerce insan kan döküyor ve halen "ortaya Kürt tipi çıktı mı" diye soru soruyoruz. Bütün bunlar, hiç şüphesiz, en genel insani yaklaşım içinde "insan kimdir" sorusuna cevap vermekten tutalım, insanlığın aşiretsel, halksal, ulusal gelişim durakları, bu durakların toplumsal biçimlenişlerle bağlantılarıdır. Yani kölelik toplumu; feodal kapitalist ve sosyalist toplumlarla ne derecede güç alıp güç verir? Yani kölelik dönemleri, aşiretçilik, feodal dönemler, milliyetçilik, kapitalist dönemler, ulusalcılık, bütün bunlar çok muazzam bir çelişkiilişki içinde günümüze kadar yüzüp gelirler. Dünya tarihi zaten bu temelde yazılıdır. Askeri savaşlar, politik savaşımlar bu çelişkilerin ürünüdür. Politika ve onun devamı olan silahlı savaşım, bir yerde ulusal ve toplumsal gelişmenin, ya ileriye hamle yapılmasında, ya da geriye atılmasında birer araçtırlar. Edebiyat da, sanat da işlevini bu temelde görür. Dinlerin de ideolojik olarak az-çok yapmak istediği budur. Felsefe de buna daha evrensel bir temelde yaklaşım gösterir. Bilim bunun, daha da objektif bir ifadesi olmayı amaçlar.

Şimdi bütün bu gerçekler veya kategoriler içinde Kürt ne olabilir? Biz işe başlarken "Kürt var mıdır, yok mudur" sorusuyla başladık. Benim uzun yıllar verdiğim mücadele "Kürt vardır" mücadelesidir. Bu neye benzer? "Güneş var mıdır, yok mudur" tartışmasına veya "dünya dönüyor mu, dönmüyor mu" tartışmasına benzer. Nice yıllar zindanda yatıldı, adamlar katledildi; "Kürt vardır" gerçeği ancak belli bir aşamada kabul ettirildi. "Nasıl bir Kürttür, ulus mudur, değil midir" sorusu da uzun bir süreyi kapsadı. Halen de bir kısmı "ulustur" diye kabul ediyor, bir kısmı ise kabul etmiyor. Dikkat edin, günlük resmi dilde "etnik topluluktur, ulusal topluluk değildir" şeklinde değerlendiriliyor. "Ulusal azınlık" da diğer bir değerlendirmedir. "Etnik midir, ulusal azınlık mıdır, ulus mudur" tartışması sürüp gidiyor. Diyelim ki, ulus olduğu kabul edildi. Bu kez "kendi kaderini belirleyebilir mi, belirleyemez mi" tartışması başlıyor ve büyük bir kısmı "çok parçalı olduğu için belirleyebilmesi zordur, dolayısıyla ona otonomi yeterlidir, hatta otonomiye de gerek yok, kültürel özerklik yeterlidir" diyor. Bu biçimde tartışma sürüp gidiyor. Bunun bir parçası olarak "Kürt için parti gerekli mi, değil mi" tartışması var. Resmi düzeyde Kürt partisi yasak. Sosyalist literatürde, "ayrı örgütlenme olursa, bu marksizm-leninizm kitabına terstir" görüşü halen de savunuluyor. Bunu sosyalisti de, devleti de savunuyor. Halen İşçi Partisi'nin veya eski ismiyle Sosyalist Parti'nin görüşü, bizim örgütlenmemizin marksizm-leninizmi ihlal ettiği biçimindedir. Devlete göre zaten yasak. Acaba ikisi arasında ne kadar farklılık var; o da ayrı bir tartışma konusudur. Biz partiyi kurduk, bu kez, "bu partinin mücadelesi olacak mı, olmayacak mı? Kader belirleme için mücadele ederse, silaha sarılırsa ne olur" tartışması başlıyor. Bunlar üzerine büyük tartışmaların olduğunu biliyorsunuz.

Biz az-çok bunların hepsini, "Kürt vardır, ulustur. Parti kurabilir, parti de siyasi-askeri savaşım verebilir" diyerek göğüsledik ve de savaşım vererek, buraya kadar geldik. Kürt ne oldu? Biraz ortaya çıktı. Kürdün birçok özelliği biraz daha deşifre edildi. Aslında biraz daha farklı olarak, "Kürdü biz bulduk, ortaya çıkardık veya yarattık dersek daha mı doğru olur" diye düşünüyorum. İddiaların diğer bir kısmı da şöyleydi; örneğin Genelkurmay, "Aslında sorun yoktu,

yaratıldı" diyordu. Bu da bir görüştür. Genelkurmay'ın görüşünü yabana atmamak lazım. "Mesele yoktu, yaratıldı" demekle, aslında "Kürt yoktu, yaratıldı" demeye getiriyor, değil mi? Resmi literatür şimdi bunu söylüyor. Bu görüşü de yabana atamayız. İlkel-milliyetçi ile göre, "eskiden Kürt vardı, çok görkemliydi!" Genelkurmay'a bakarsan "Kürt yoktu, yaratıldı!" Genelkurmay kemalist görüşü savunur. Kemalist görüşe göre de, -dediğim gibi- Kürt Dersim'de yok edildi. Ağrı Dağı'nda mezara gömüldü, betonlandı. İlkel-milliyetçiliğe göre, zaten bütün tarih boyunca, Sümerlerden başlamış, yüzlerce devlet kurmuşlardır. Ve bunun da en onurlu temsilcileri kendileridir. Aşiretleri, devletten daha değerlidir. Böyle bir Kürt var. İşte Barzani, Ankara'ya gitti, puşisini bağladı, şalvarını giydi ve "ne görkemli Kürt" diye TV'ye çıktı. Bu da bir Kürt tanımı oluyor. Şimdi kimisi "Kürt yoktur", kimisi de "vardır" diyor. En değme karikatür bile var olan bu Kürt kadar iyi çizilemez. Şimdi bir de "Apo Kürdü" ortaya çıkıyor. Bu "Apo Kürdü" nedir? Genelkurmay yok sayıyor, "ciddiye almıyorum, Kürt-mürt yoktur" diyor. Barzani zır-zop gitti, kefiyeyi bağladı, şaluşapiki giydi, "Kürt böyle olur" dedi. Şimdi habire benim Kürtlüğüm tartışılıyor. Kimisi "Ermeni midir" diyor, kimisi "aslında Türktür" diyor, kimisi de "Kürtlüğü kuşkuludur" diyor. Yani hala tanımı tam yapılmamış, değil mi?

Y. KÜÇÜK: Evet, o kesin.

A. ÖCALAN: Evet, tanım tam yapılamamış. Şimdi bütün bunların bir sonucu olarak biz, Kürde nasıl bir kimlik tanıyacağız? Demin önderlik tartışmasında şunları söyledim: Benden daha müthiş Apocu da ortaya çıkıyor, "en değme Apocu benim" diyor. Her gün karşıma çıkan örnekler beni çatlatıyor. "Nasıl Kürt olduğunu ispatla" diyorum. Eylemde, örgütlenmede, çabada, hizmette yok; ama isim yapmada da üstüne yok! Önünü bıraksam hepsi beni kat be kat aştığını söyleyecek. Hepsi astığı astık kestiği kestik, "babasını asan çingene" misali. Bunlar nasıl Kürt?

Şimdi bu konuda örnekleri daha da çoğaltabilirim. Kürt tanımına çok yönlü yaklaşmak gerekiyor. Tarihi, siyasi temelde, sömürgeciliğin ve ilkel milliyetçiliğin gözüyle ve en önemlisi de PKK gerçeğinde biraz tanımayı ve yaklaşmayı bilmek gerekiyor. Bence Apocu yaklaşım veya Apo kişiliği de bu biçimde değerlendirilmelidir. Apo kişiliği farklı bir yöntem çiziyor ve büyük bir red kişiliğidir. Şimdi ben kendi yaşamımı özetlemeye çalıştım. Benim yaşamım, diyebilirim ki, basitten karmaşığa, sıradanlıktan insan yüreğinin zor dayanabileceği uçurumlu güzergahlarda yol aldırmaya, yine en basit köylü kavrayışlarından en kapsamlı felsefi yaklaşımlara kadar yaklaşım gücüne ihtiyaç gösteren olağanüstü bir gelişmedir. İşte kitaplar geliştiriliyor; o zaman olayın kendisine çok yönlü bakalım, iyi değerlendirelim diyorum. Şimdi Türke göre, "Apo Kürdü" veya PKK korkunç bir olaydır, değil mi? Şu anda piyasada en çok bu tehlike işleniyor, değil mi?

Y. KÜÇÜK: Evet, Apo ve PKK şu anda Türkiye için en büyük öcüdür!

A. ÖCALAN: Öcü! Bu, diğer sömürgeciler için de öyledir. ABD ve Avrupa için de öyledir. "Böyle Kürdü hiç kabul etmeyiz" diyorlar. "Barzani moderndir, kravat da takmış" diyorlar. Aslında 4000 sene önceki fosildir. Ama "en modernidir" diyorlar. Talabani zaten kravat takmada ustadır ve diplomasiye de sıçramıştır. "Apo'nun ne olduğu belli değil" diyorlar. Benim için daha önce, "ağası da belli değil, aşireti de yokmuş" diyorlardı.

Y. KÜÇÜK: Evet, aşiretsiz Kürt...

A. ÖCALAN: Şimdi de dediğim gibi, işte "ideolojisi nedir; komünist midir; milleyetçi midir" hususlarında bir kargaşa var. Aslında, ilkeye göre bu nerede özetleniyor? Kürt olayında, PKK ve Apo tanımında eğer tam bir netleşme sağlanıyorsa, bu biraz da gerçeğin kendisinde aranmalıdır. Biz Kürdü, öyle ne etnik, ne tam bir ulusal ve enternasyonal olarak, ne de tam bir felsefe ve dine sahip kişilik olarak değerlendirebiliriz. Şimdi bütün bu konularda Kürdün hem bir şeyler alma durumu var, hem de bunlarla yok olma durumu var. Kürt, etniklik-ulusallık içinde biraz var, biraz yok durumdadır. İdeolojik olarak biraz var, çoğunlukla yoktur. Felsefede az var veya hiç yoktur. Dinde var ama, bütün Kürtlerin şu veya bu dinde ne kadar yaşadıkları da tartışmalıdır. Adı müslüman ama, müslümanlıktan başka her şeye benzer. İmamlar, tarikatlar, gerçekleri çok karmaşıktır. Ve en önemlisi de netlik yok, muğlaklık ileri düzeydedir. İşte sınır tanımaz Kürt hiyaneti! Ben size söyleyeyim; hemen hemen Kürdün bütün olaylarında hiyaneti gözlemlemek zor değildir. Mesela bu nedenle, "kendine en çok ihanet eden halk" tabirini kullanıyorum. Kendini en çok lanetleyen, en çok tüketen kişilik diyorum. Şimdi bütün bunlar, Kürt kimliğinin nasıl ele alınmasına dair az-çok bir fikir veriyor, bir yolyöntem belirliyor. Onun için, ucuz Kürt değerlendirmelerine girmeyelim, ama yoktur da demeyelim. Kürt vardır, insanlık tarihi kadar eskidir. Bütün bu tarihin günümüze kadar gelenidir. Hatta bu anlamda Kürtlük, insanlığın önemli bir hikayesidir. Bunun neye benzediğini biliyor musunuz? Mahzendeki insan, zindandaki insan, alttaki insan, yitirilmiş insan, mezardaki insan, ama gerçek insan, ama temel insani özellikleri de yaşayan insan durumuna benzer. Anlaşılıyor mu?

Y. KÜÇÜK: Çok güzel anlaşılıyor.

A. ÖCALAN: İşte bizim Kürt, aynı zamanda böyle bir Kürttür. Ve bir anlamda Kürdü çözmek insanı çözmektir. Bir de Kürdün kurtuluşu, insanın kurtuluşudur. Kürdü tam kurtar, ben sana dünyanın kurtulduğunu söyleyeyim. Ve Kürt böyle kaldıkça, bu dünya lekelidir, kusurludur, her türlü kötülüğe mahkumdur. Kürt, bir yerde insanlığın olumsuzluklarının bir özetidir; bu anlamda ızdırabıdır, trajedisidir. Ama bir anlamda da bütün bu çirkinliklerin aynasıdır. Ancak yine de insandır. İnsandır; çünkü, bu kadar çirkinlikleri yaratan kendisi değil, başkalarıdır. Kendisi yaratan değil, yansıtan oluyor. Eğer Kürtte bu kadar çirkinlik, sömürü, baskı, yok oluş varsa, başkaları bunu dayatmıştır. Bütün bunlar çirkin olduğuna göre, aslında çirkin olan başkalarıdır. Kürt değildir. Kürt çözümlemesini bu kadar derinliğine ele alırsanız, insanın en doğru tanımına ulaşabilirsiniz. Bunu, Kürt olduğum için veya Kürt meselesiyle en çok ilgilenen biri olduğum için söylemiyorum; bir sosyolojik olay olarak ele alıyorum. Çok önemli sonuçlara varabilirsiniz. Yani Kürdü inkar etmek doğru değildir. Kürdü bilime konu ederek inceleyebilmek oldukça önemlidir diye düşünüyorum. Bir de Apo olayı, bu noktada çözüm bulma iddiasındadır. Apo olayındaki çözümü uzun süredir tartıştığıma dikkat edin. Bunu bütün sistemlerle, bütün emperyalist ülke politikalarıyla bağ içinde, yine eski Kürt tipleriyle ilişkisi içinde ele aldık. Bir de en çok bastıran veya yok etmeye çalışan Türk tipiyle, sistemiyle ilişki içinde ele aldık. Ayrıca korkunç bir savaşım içinde ele aldık. Ve bu aslında bendim. Hem söyledim, hem de yaptım. İpini kopardı ve buraya kadar geldi. Bu Kürt tipi ne olacak? Ben ne olacağım? Toplumsal bir kalıba nasıl döküleceğim? Yani kimlik sorununa cevabım ne olacak? 44 yaşındayım, halen bir çocuk heyecanıyla işin içindeyim. Acelem yok, büyük sabrım var; ama dikkat ederseniz, bir saniyem bile çok yoğunluklu geçiyor. Hayırlı bir şey ortaya çıkarmaya çalışıyoruz. Oldukça güzel, adil, eşitçi, özgür, emeğe saygılı, doğayla barışık, -çok idealize ediyorsunuz diyeceksiniz ama- yani gerçekten cennetin eşiğine kadar gelmiş bir tipi ortaya çıkarmaya çalışıyoruz.

Y. KÜÇÜK: Ama cennete girmeyecek!

A. ÖCALAN: Girmeyecekse de Arafat'ta kalır! Nitekim biz, cennete gidecek düzeyde insanı güzelleştiriyor, temiz kılıyoruz. Savaş, bunun için oluyor. Bu bir yerde insan çözümlemesidir. Dikkat edilirse, Kürdü, insan çözümlenmesi içine oturtmaya çalışıyoruz. Eğer başarılırsa iyi bir iş olur. Bunu, yüce bir uğraş olarak değerlendiriyorum ve çok insani, enternasyonal bir çabadır. Her ne kadar Kürt unutulsa da, ciddiye alınmasa da, Kürdün eyleminin çok enternasyonal olduğu kanısındayım. Ve yine insanlık tarihi kadar eski, ama insanlığın bütün geleceği kadar da yeniyi bağrında taşıyan bir kimliği temsil ediyor. Üzerinde ısrarla duruyoruz. Hemen söyleyeyim ki, Kürt kimliğinin çözümlenmesinin önemli oranda Türk kimliğinin de çözümlenmesine yardımcı olacağı kanısındayım. Dolayısıyla Türkün de kendisini doğru tanımlaması gerektiğini söylüyorum, ki birlikte işler yapabilelim. Çünkü birlik isteyen, kardeşlik isteyen çok! Onları doğru temelde, birbirlerini inkar etmeden, ama doğru çözümleyerek anlamaya davet ediyor ve bu kan fazla dökülmeden de bu işleri çözümlemek mümkündür diyorum. Bu açıdan da resmisine, gayri resmisine, işçisine, burjuvasına, gencine, kadınına, erkeğine, hemen hepsine söylüyorum: Çok zorlandığınız Kürt kimliği, Kürt uyanışı karşısında kendinizi gözden geçirin; Kürtten zarar değil -şimdiye ka-

dar tek taraflı güç aldınız, bundan sonra çift taraflı- güç alırsınız. Bu, daha doğru bir güç almadır, daha doğru güçlenmedir, insanlık içinde daha doğru bir yer tutmadır diyorum.

Y. KÜÇÜK: Evet, çok güzel söylediniz!

A. ÖCALAN: Dönüş meselesine gelince; aslında ülkeye dönüş, benim literatürümde veya uğraşlarımda çok daha kapsamlı bir anlama sahiptir. Aslında "dönüş" demek doğru olmaz. Sanki var olan bir yer vardı da, o bir yerden ayrılmış da, oraya dönsün biçiminde bir anlam ihtiva ediyor. Aslında kopuşu da, gidişi de, dönüşü de hayli karmaşık ve bilinçsizce olmuştur. Dönüş olayından ille bahsedilecekse, esas itibariyle, demin söylediğim gibi kendini tanımlama biçiminde bir dönüşe ihtiyaç vardır. "Kimim, hangi tarihten geliyorum" diye, tarihle kendine dönüş olmalıdır. Buna "kendi tarihini az-çok anlamaya dönüş" diyorum. Böyle bir dönüşe ihtiyaç vardır. Bunun için, ilk ortaya çıktığımızdan beri doğru tahlil yöntemini ısrarla savunmaya çalıştık ve güncel gerçekliği kavramaya dönüştürdük. Kürdün yaşadığı yaşam, ekonomik-siyasal düzeyde bizim için ne ifade ediyor? Bunu da güncel somut durumu anlamak, yani "kendimi tanımaya dönüştüreyim" biçiminde yapmak gerekir ki, o da azçok yapılıyor. Şimdi ilaveten daha çok sizin vurgulamak istediğiniz, yurt dışından fiziki dönüş oluyor.

Y. KÜÇÜK: Hayır, ben bunun nasıl olduğunu soruyorum. Yani bir prova mıdır, bir program mıdır?

A. ÖCALAN: Daha da önemli olan ruhta dönüş olayıdır. İnsanlarımız büyük bir yabancılaşmayı ruhta yaşıyorlar.

Y. KÜÇÜK: Değerlere dönmek diyorsunuz.

A. ÖCALAN: Büyük bir ruhi yabancılaşma var. Bu yabancılaşma çok önemlidir. Ruh olarak kendine gelmeyen insanın, düşünce olarak kendisine döneceğini sanmıyorum. Önce ruhta mı olur, düşüncede mi olur, bu mühim değildir. Ruh ve düşünsel dönüşe ihtiyaç vardır. O da nedir? Kendi gerçeğini düşünme, kendi gerçeğini duymadır. Yani ülke harabedir diye adam kaçıyor! "Arkadaş, ülken harabe değil, orada altın var, ülkene dön" diyorsun; kendisi, "ülke ve coğrafyası öcü gibidir, yılanlar vardır, ben kaçarım" diyor. "Hayır, orada senin gibi yüzlercesini besleyecek her şey var" diyorsun; adam bunu düşünmekten kaçıyor, ruhu daralıyor, habire kaçıyor! Bu açıdan onun ruhunu ülkeye taşırmak, ülkeyi ona sevdirmek çok önemli bir uğraştır. İnsanlarımızın ülkesini düşüncesiyle tanımaya, tartışmaya, değerlendirmeye, ruhuyla yaşamaya ihtiyacı vardır. Ancak bu sağlandığında ülkeye gerçek bir dönüşten bahsedilebilir. Yani Kürt beyni, ancak Türkü, Arabı düşünür veya böyle hikayeden düşünür, başkalarını düşünür, ama kendisini düşünmez. Onun için düşüncede büyük bir dönüşe ihtiyaç vardır. Düşüncede dönüş, kendi malzemesini ve materyalini değerlendirme; bu da, kendi dağı-taşından tutalım kurduna-kuşuna, hayvanına, tarihine, gölüne, ovasına, kültürüne, diline, her türlü sosyal-siyasal gerçekliğine, kendi devrimine kadar düşünceyi kurması gerektiği anlamına gelir. Kısaca, düşünce çarkını işletmesi gerekir.

En önemli dönüşümlerden bir tanesi de budur. Dediğim gibi, buna ruhi dönüş de eşlik edebilir. Kendisinden korkmaması, kendini göstermesi gerekir. Ama yabancıların dayattığı biçimde olmamalıdır. Yabancıların dayattığı gibi düşünmek, konuşmak, sevmek sadece yabancılaşmadır ve oldukça da tehlikelidir. Kürdün bu konuda dönüşe şiddetle ihtiyacı vardır. Tabii en önemlisi de Kürdün bir katliam artığı olmasıdır! Bana sorarsan Kürt, bir katliam artığıdır ve fiziki olarak da dünyanın dört bir tarafına savrulmuştur. Büyük bir kısmı Anadolu'ya, İran'ın içlerine, taa Halep'inden tutalım Avrupa'sına kadar savrulmuştur. En az Kürt, ülkedeki Kürttür. Onun üç-dört katı dışardadır. Aslında bir köle diasporası vardır. Ve kalanlar da çok ilkel, sömürgeciliğe çobanlık yapmak ve boş arazileri sürmek için bırakıldı. Yani yüzde yüz işgalcilerin çıkarında bir diaspora var ve geri kalanlar da biraz çobanlığı, biraz ziraatçılığı için bırakıldı. Kesinlikle kendisi için bırakılmadı. Dolayısıyla bu büyük diasporanın geriye çevrilmesi gerekiyor. İşte tarihte çok büyük bir Yahudi diasporası vardır. Ve şimdi 2000 yıl sonra Filistin'e dönüşlerinin ne kadar yoğun olduğunu görüyorsunuz.

Y. KÜÇÜK: Ermeniler var...

A. ÖCALAN: Evet, ayrıca bir Ermeni diasporası vardır. Onlara da biraz dönüş tutkusu düştü. Mesela, Habeşistan'daki bir Yahudi -2000 yıl önce kimbilir nereden oraya gitmiş- Filistin'e gidince, uçaktan iner inmez ilk yaptığı şey toprağa kapanmak, sarılıp öpmek oluyor. Ama Kürt halen kaçıyor. Dersim, Pazarcık, Elbistan, Bingöl, Urfa boşaltıldı. Bir Hakkari kalmıştı, şimdi orası da boşaltılıyor. Yani herkes geri dönüp bir uluslaşmayı, yurtseverleşmeyi, yurt edinmeyi yaşarken, bizim Kürt muazzam bir diasporayı yaşıyor ve bu noktada aslında PKK, Kürt diasporasını durdurma hareketidir. Eğer PKK son anda yetişmemiş olsaydı, Kürt tamamen savrulmuştu. Ve yerinde yeller esecekti! 12 Eylül darbesi, bu anlamda büyük bir Kürt diasporası hareketidir. 12 Eylül döneminde diasporaya, yani savrulmaya uğratılan Kürtler, tarih boyunca uğratılanlardan daha fazladır. Kürt köylerinin bu dönemde yarı yarıya boşaltıldığına bütün gözler tanıktır. Köylerin büyük bir kısmı bu son 12-13 yılda boşaltıldı. Şimdi çok ihtiyarlar ve bazı çocuklar kalmış! Eğer PKK müdahale etmeseydi, -gerçekten yerine bu son göçmenler geliyor, Türkleşme zaten çok hızlandırılmış- gitmişti. Kürt diasporasıyla birlikte Türk yerleşmesi, Ermeniye ve Ruma yaptığından çok daha vahşicedir. Bunu da böyle yapacak ve başaracaktı. TC'nin PKK'ye büyük öfke duyması biraz da bu nedenledir. "Sen bu büyük tarihi olayı, yani bu diasporayı nasıl durdurursun" diye üzerimize geliyorlar. Hiçbir siyasi eylem bile yokken, bu Kürt köylüsüne bu kadar korkunç işkenceler bunun için yapılıyor. Dikkat ederseniz, halen dağdaki köylüye, Şırnak-Nusaybin-Cizre'deki halka "kaçın" diye işkence yapılıyor. Bu konuda bana her gün gelen raporlarda, "Sırf köylüyü kaçırtmak için görülmemiş bombardımanlar, işkenceler yapılıyor" deniliyor. Tek neden köylüyü göç ettirmek, diasporaya uğratmaktır. Ve bu, büyük bir tehlike olarak halen devam ediyor.

Zaten bizim ülkeye dönüş hamlesine, bu temelde çok büyük bir anlam vermemizin nedeni anlaşılıyor. Eğer ülkeye dönüş hamlesini biz çok yönlü -tarihi örneklerden de oldukça ders alarak- yapmamış olsaydık, şimdi aslında bütün mücadele de, bütün Kürtlük de gitmişti. Biz müthiş bir direniş sergilemeseydik, aslında o ilkel milliyetçi hainlerle -işte demin söylediğim, Kürtlüğün tükenişinin ajanlarıyla- işi tamamlayacaklardı. Burada da yeri gelmişken büyük değerleri anayım; o 98 yaşındaki Melê Abdullah, "Aslında 1975'te bitmişti; ben son anda, bu Barzani'nin Kürt olmadığını, ajan olduğunu farkettim" demişti. Yani kesinlikle bu puşi bağlayıp şaluşapik giyenlere Kürt demeyin. Evet, ajanların da sık sık kıyafet değişikliği yaptıkları değerlendirilmelidir. Ve kısaca, Kürtlük ortadan kalkıyordu. Yani şimdi Kürt ortadan kalksaydı iyi mi olurdu?

Ben demin size, Kürt çözümlemesi bir insani çözümleme, Kürt uyanışı bir insani uyanış, Kürt dirilişi bir insani diriliş olabilir dedim ve bunun üzerine gidelim diye ekledim. Ama karşımızdaki 12 Eylül barbarlığı, genelde kemalizmin barbarlığı, Osmanlı'ya taş çıkartır bir barbarlık ve vahşetle üzerimize geliyor. Bu konuda hemen bir ayrım yapalım; Osmanlı asla halkları ortadan kaldırma hareketi değildir. Hele dillerini, milliyetlerini asla inkar etmez. Ama M. Kemal, ama TC hiç de öyle değildir; dolayısıyla bunlar daha gaddar, daha zalimdir. İslam dini, bütün fetih ve saldırılarına rağmen, hiçbir halkı, onun dilini-kültürünü bilinçli yok etmeye tabi tutmamıştır. Ama kemalist milliyetçi ideoloji, kesinlikle yok etmeyi kararlaştırmıştır. Bunun üzerinde oldukça bilimsel durmak gerekiyor. Ve Ermeni gitti, Rum gitti, azınlıklar gitti, en son Kürt kaldı. Onun da 12 Eylül'le başına ne getirilmek istendiğini biliyoruz.

Şimdi halen bunu kabul eden sahte bir Kürtçülük, bir tuzak var. Ve geriye işi bunlarla bitirme meselesi kalıyor.

İşte burada, büyük dönüş hamlesine giriştim. Gerçekten bir Kürt olduğum için değil de, bir insanlık olayına, insanlık trajedisine, büyük bir insanlık katliamına gücüm oranında karşı koyabilmek için kendi yeteneklerimi oldukça zorladım. Dünyayı durdurdum, yaşamı durdurdum ve bu büyük katliam olayını keseyim dedim. Tabii diğer biçimiyle kendi yaşam özelliklerimi 1980'lerden sonra unuttum. İnsanlığın kaybolması gereken bir parçası gidiyor! Benim için insanlık gidiyor! "Apo nasıl çalışıyor, Apo niçin politika yapıyor" hususuna bir cevap istiyorsanız, bu büyük olayı görmek zorundasınız. Bu büyük olay karşısında, eğer birazcık insanlığınız varsa, kılınız kıpırdamadan durabilir misiniz? Bunu herkese soruyorum. Bizim partililere de soruyorum: İmha sürecindesiniz, nasıl insansınız ki, kendinizi bile savunmayı bilmiyorsunuz? Nasıl insansınız ki, yeteneklerinizi kıpırdatmıyorsunuz? Bu konuda gevşek yaklaşımlarınızdan nefret ederim! Bizi hiçbir biçimde anlamadınız ve ne istediğimi bilemediniz. Bırakalım başkalarını, içimizdeki PKK'lilik de bunu pek fazla bilmiyor. Ben bilincinde olduklarını sanıyordum. Biraz kavratılmak için, çözümlemeler her yıl dört defa derinleştirildi. Tam başarılı olunamadığını, son Güney savaşı ortaya çıkarttı.

Şimdi içindeki böyle olunca, dışındakiler bu büyük olayı ne kadar kavrayabilirler? Demin size söyledim; halen "Kürt var mı, yok mu; etnik midir, azınlık mıdır, ulus mudur" tartışması yapılıyor. Ortada büyük bir insanlık dramı, büyük bir insanlık diasporası var. Ben, "gel benim savaşımımı destekle" demiyorum. Ama "bir tanım yap, böyle bir bilimsel olayı tespit et" diyorum. Bu tespiti yaparsan PKK üyesi, PKK militanı mı olursun? Tabii ki olmazsın! Ve bunun yasalara göre de suç olmaması gerekiyor. Dediğim gibi ben, bu büyük dönüş hareketini bu temel kavrayış dahilinde ele aldım. Kendimi çok zorladım. Bana bu konuda "sen nasılsın" diyebilirsiniz. Kendime olağanüstü yüklendim. Bu esnekliği gösterdim. Gerçeği ortaya çıkarmak için, kendi kendime "temel ihtiyaçtır, uykudur, dinlenmedir, özgür yaşamdır; tüm bunları durdur ve açıl, dayan, işin özüne bağlı olarak tehlikeyi gör ve ona göre kendini ayarla!" dedim. Mali politikadan tutalım örgüt politikasına, kadro tipinden tutalım savaş biçimine kadar hepsini, büyük tehlikeleri göz önüne getirerek kazandım. Bilirsiniz, tehlikenin durumu ordunun durumunu belirler. Ordunun durumu, onun hazırlık düzeyini belirler ve o da askeri durumunu belirler. Bütün bunlar, bu yeni dönüşe -veya dönüş de diyemeyiz-, bu büyük diasporayı durdurmaya yol açtı. Veya durdurma gereğini ortaya koydu. Birçokları halen yaşadıkları diasporanın -buna yerin dibine batırma hareketi de diyebiliriz- farkında değiller. Benim gece-gündüz bağırmam, çağırmam, eylemim, savaşımım, "biraz anlayın, duyun; size bir şeyler oluyor, bu bir gerçektir, anlamaya çalışacaksınız" diye hissettirmek içindir.

Y. KÜÇÜK: Evet öyledir.

A. ÖCALAN: Apo bağlılığı da bence bu çağrıya orantılı olarak ortaya çıkıyor. Bu büyük bir bağlılıktır. Sanırım biraz iyi hissettirdim, biraz kavrattım. Bence artık tehlikenin büyüklüğünü hissediyorlar.

Y. KÜÇÜK: Kürdistan'da ayaklandıktan sonra Apo bağlılığı ortaya çıktı, değil mi?

A. ÖCALAN: Tabii. Önceden bana kimse merhaba bile demiyordu. Yani önceki Apo, "ipini koparmış, herkesi yoldan çıkaran Apo" idi. Bu tehlikeyi biraz hissettirdikçe "vay Apo, sen bize bu kadar lazımsın, sana müthiş bağlıyız, militanınız, seni şu kadar severiz" demeye başladılar. Tabii bunlar benim için sorun değildir. Benim için sorun, onlara tehlikeyi hissettirmek ve onları bu tehlikenin karşısında, ona karşı koyucu bir güç haline getirmektir. Şimdi buna yönelinmiştir. Dönüş iyi bir dönüştür; coşkulu oluyor. Ölümü de çokça göze alıyorlar. Ve sanıyorum büyüyecektir.

Ben burada tekrar Kürt ahmaklarına söylüyorum: Bu büyük dönüş hamlesini siz durduramazsınız! Ben bunun mekanizmasını kurdum ve sihrini keşfettim. Bu öyle herhangi bir ulusal kurtuluş savaşı da değildir. Herhangi bir askeri yöntemle ne anlaşılır, ne de karşı koyulabilir. Bu ruhsal bir olaydır, bir insanlık olayıdır; bir devrim, bir ruh hareketidir. Bu beyinde olup biten bir harekettir. Öyle kılıçla, silahla fazla üstesinden gelinecek bir hareket değildir. Gelin doğrusunu anlayın. "Anladık, kabul ettik" diye dillerine getiriyorlar. Hayır, mesele bu kadarlık değildir. Sonuna kadar doğru anlamaya çalışalım. Eğer insanlıktan, o temel yaşam biçimlerinden birazcık nasibini almak istiyorsanız -ki bizi her gün vahşi, terörist ilan ediyorlar- ben savaşı bir günde durdurabilirim; siz durdurun, ben de durdururum. Siz konuşun ben de konuşayım. Sonuna kadar beni dövmesinler, dilimi kesmesinler yeterlidir. İsterse dünyayı jüri yapalım. Tartışmanın sonucunda ne karar verilirse razıyım. Herkesi yargıç yerine koyalım, onlar karar versin. Yeter ki ben savunmamı özgürce yapayım.

Türk bundan gocunmamalı, bu temelde masaya gelme cesaretini göstermelidir. Niye bundan ısrarla kaçıyorlar? Onun için, "teröristtir, bir şey anlamıyorlar" demesinler. Devlete, o büyük başa söylüyorum; "eğer sizde zırnık kadar merhamet varsa, insanlıktan iğne ucu kadar anlıyorsanız, gelin karşılıklı oturalım ve konuşalım" diyorum. Ama Türkiye'de öyle adam yok!

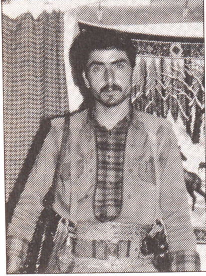
Y. KÜÇÜK: Evet, çok güzel!

A. ÖCALAN: Bizi dilsiz bıraktılar ama, ben konuşmaya başladım. Mademki onların dili uzundur, gelsinler konuşalım.

Y. KÜÇÜK: Evet, bu söyledikleriniz yükselecek ve o zaman konuşacak adam çıkacak.

PKK-MK ÜYESİ KAZIM KULU YOLDAŞ, BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZDE ÖNCÜLÜK ROLÜNÜ HEP OYNAYACAKTIR!

Adı, soyadı: **Kazım KULU**
Kod adı: **Şiyar**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, Tülük köyü-Pırtarla mezrası, 1962**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992, Cizre**

1977-78 yıllarında Kürdistan'a taşırılan ulusal kurtuluş düşüncesi ile tanışan **Kazım KULU (Şiyar)** yoldaş, 12 Eylül darbesine kadar çeşitli düzeylerde faaliyetler yürüttü. 12 Eylül faşizminin estirdiği terör ortamında ulusal kurtuluşa olan inancını yitirmeden, yurtdışına çıkıncaya kadar kararlı ve azimli bir çabanın sahibi oldu.

Şiyar yoldaş, 1981 yılında partinin Lübnan'daki eğitim kamplarındaydı. Bu dönemde kadrolar yoğun bir çalışmanın içindeydiler. Buralarda pek çok eğitim kampları vardı. Kendi içinde özerk olmakla birlikte Filistinli örgütlere ait kamplarda kalınıyordu. Temmuz 1981 yılında 1. Parti Konferansı bu sahada yapılmıştı.

Çalışmalar düzenli yürüyordu. En çok ilgiyi ülkeye gidecekler ve ülkeden gelenler topluyordu. Çalışmalar daha sonra **Mahsum Korkmaz Akademisi** adını alan Helve kampında yoğunlaşmıştı. Ülkeden yeni gelenler bu kampta eğitim görüyordu. Ülkeye gidecek olan kadrolar da son hazırlıklarını bu kampta yapıyorlardı. Helve kampına yakın iki büyük kampımız daha vardı. Bunlardan Cephe Nidal'a ait olan kampta Dersim'den gelen kadrolar toplanmıştı.

12 Eylül darbesiyle birlikte Dersim bölgesiyle partinin ilişki bağları kopmuştu. Bölge kadroları uzun bir dönem ilişkisiz kalmışlardı. Bölgede sorumluluk üstlenen Sağır Cuma, bu durumu kullanarak doğru dürüst eğitim ve deneyimleri olmayan kadrolar üzerinde oynamış, bozgunculuk yapmış ve birçok kadronun imha olmasına yol açmıştı. Partinin 1981 yazında bu alana yaptığı müdahale kısmen sonuç vermişti. Gidenler dinlenilmemiş, yakalatılmış, parti talimatlarının gerekleri yerine getirilmemişti. Partinin alana el atmasının kaçınılmazlığını gören Sağır Cuma, kadroları kaderiyle başbaşa bırakarak Almanya'ya kaçmıştı. Zorluk, kayıplar, eğitimsizlik ve yönetici kademede yer alan bazılarının bilinçli bozgunculuğu dağda bekleyen onlarca kadro arasında anlamsız iç çekişmeler yaratmıştı. Nihayet bütün tehlikeler göze alınarak Lübnan'dan Dersim'e kadar kurulan köprüyle, Dersim kadrolarının Lübnan'daki kamplara aktarılması sağlanmıştı.

Nidar kampına gelenler arasında Şiyar yoldaş da vardı. Sadece O değil, **Vahap ÇOLAK (Mazlum Hoca), Ali Haydar ALTUN (Kara Ömer)** ve daha pekçok kadro vardı. Şiyar o zaman henüz 18 yaşındaydı. Alımlı ve boyluydu. Başta biraz ürkekti, bu doğaldı da. Uzun yıllar partiden uzak kalmışlardı. Aynı ürkeklik yeni gelenlerin çoğunda vardı.

Şiyar yoldaş gelişmeye açıktı. Kısa sürede büyük atılım kaydetti, teorik gelişmesi çok hızlı oldu. Askeri konulara yatkındı. Bu özellikleri hemen göze çarpardı. Ye'el özellikleri en hızlı aşan kadrolardandı. O dönem gözünü Avrupa'ya dikenler çoktu. Hatta bu tasfiyeci anlayış o dönem Semir vb. bazı kişiler tarafından gizliden geliştiriliyordu. Özellikle Dersim'den gelen kadrolara bu yönlü vaadler verilmişti. Şiyar yoldaşın, ailesi Almanya'da olduğu halde hiçbir zaman bu yönlü bir talebi olmadı. O, yönünü Kürdistan'a çevirmişti, kampta elde ettiği olanakları bu yönlü hızla değerlendiriyordu.

Yıl 1982 idi. Filistinli örgütlere ait tüm kamplarda kadrolarımız vardı. Filistinli güçler fırsatçı davranıyor, parti kadrolarını ısrarla İsrail güçlerine yakın güney cephesinde tutmak istiyorlardı. Halbuki savaşın ayak sesleri giderek yaklaşmıştı. İsrail, saldırı hazırlıklarını gizleme gereğini bile duymuyordu. Partimiz ise aceleci davranıyor, kadroları Helve kampında toplamaya çalışıyordu. **Mehmet KARASUNGUR** yoldaş salt bu iş için Güney Lübnan'a gitmişti. Ancak çalışmaları başka arkadaşlara devrederek Doğu Kürdistan'a geçmek zorunda kalmıştı. Beyrut'ta bu çalışmalar yürütülüyordu. Şiyar yoldaş, Güney Lübnan kamplarındaydı. 1982'nin baharıydı, Almanya'dan abisi ziyaretine gelmişti. Mayıs ayının sonuna doğru nihayet İsrail'in beklenen saldırısı başladı.

Direniş cephesinde Şiyar bir kahramandı

Kahraman er meydanında belli olur diye bir söz vardır. İsrail'in imha edici saldırıları karşısında da yaşanan bu olmuştu. Filistin örgütlerinde tam bir bozgun yaşanıyordu. Bürokratik örgütlenme, salt dışa dayanarak savaşma, enternasyonalizmin faydacı ve dar milliyetçi yorumu bozguna yol açmıştı, tam bir kaçış vardı. Burada savaş er olanla olmayanı meydana çıkarmıştı.

Partinin 70 kadrosu savaş cephesinde kalmıştı, İsrail'in işgal ettiği bölgenin içindeydiler. Göğüs göğüse yer yer çatışmalar devam ediyordu. Savaş cephesi içinde kalan yoldaşların kurtuluşu çok önemliydi. Filistinli komutanlar savaş cephesini terketmiş, Suriye sınırına yığılmışlardı. Yoldaşlarımızın akibeti kendilerinden sorulduğunda "Kahramanca savaştılar, şehit oldular" cevabını veriyorlardı. Böylesine büyük bir kayıp parti için çok büyüktü. Filistinli komutanların savaş cephesini neden terkettikleri genelde bütün parti kadrolarının kafasında soru işaretleri yaratıyordu.

Evet, yoldaşlarımız kahramanca savaşmışlardı. **Hasan (Emin YAŞAR)** yoldaş, cephane yüklü kamyonu ölümü pahasına Sayda'ya sokmayı becermişti. Köprüyü geçmiş, hemen arkasından köprü, İsrail uçakları tarafından havaya uçurulmuştu. Hasan yoldaş, Sayda barikatlarında çatışarak şehit düşmüştü. **Halil ve Rahmi** yoldaşları, Filistinliler uykuda terketmişlerdi. İki arkadaşımız kaçanların da silahını kuşanmış, dağ yerine savaşı, kuşatılan Beyrut'u hedeflemiş, Beyrut barikatlarında şehit düşmüşlerdi. Beş yoldaşımız da Güney Lübnan'da Selahaddini Eyyubi kalesinde şehit olmuşlardı. Bir grubumuz geri çekilirken yine Filistinliler kendilerini terketmiş, **Mustafa MARANGOZ** yoldaş yiğitliğiyle gruba klavuzluk ederken şehit olmuştu. İşte Şiyar yoldaş da bu gruptaydı. On arkadaşımız İsrail ordusuna, bir yoldaşımız da Lübnan ordusunun eline esir düşmüştü. Bu savaşta toplam on yoldaşımız şehit olmuştu.

Şiyar ve **Muhammed KARA** yoldaşlar yanlız kalmışlardı. Kaçan Filistinli askerlerin de silahlarından alabildiklerini almış, yönlerini dağa çevirmişlerdi. Lübnan'ın ortasından yükselen ve kuzeyden güneye uzanan dağlar çok yüksek, karlı ve etekleri sık ormanlıktı. Geri çekilenleri soğuk, vahşi hayvanların ve İsrail askerlerinin yanısıra tehdit eden bir tehlike daha vardı. Savaşta tarafsız kalan Dürzilerin, köylerine uğrayan savaşçıları yakalayıp İsrail güçlerine teslim ettiği çok oluyordu. Zaten ölüm denilen olay çok ucuzlaşmıştı. Bu ortamda zevk için bile insan vurmak işten bile değildi. Şiyar ve Muhammed yoldaşların şehit olduğu haberi gelmişti. Bu intiba giderek yer ediyordu. Çünkü bir aydan fazla zaman geçmişti. Bu sürede partiye ulaşmayanların ya şehit ya da esir olma ihtimalleri çok fazlaydı.

Şiyar ve Muhammed yoldaşlar bir aydan fazla yürümüşlerdi. Görünmemek için geceleri yürümüş, köylere girmemiş, en sarp yolları tercih etmiş, geri çekilirken yollarını kaybetmiş, aç kalmışlardı. Şiyar yoldaş, yaşının küçüklüğüne rağmen büyük bir inisiyatif sergilemiş, yoldaşına da öncülük etmişti. Dinlenmek ve yatmak için uçurumları tercih etmiş, düşmesinler diye ayaklarını ağacın gövdesine dollayıp bağlamışlardı. Nihayet bir aydan fazla süren tehlikeli yürüyüşten sonra Suriye askerlerinin bulunduğu alana ulaşmışlardı.

Evet Şiyar yoldaş, Ştura kentinde partiyle yeniden kucaklaşmıştı. Komutanları onları terketmiş, daha doğrusu kaçmıştı. Şiyar yoldaşlarıyla birlikte Nidal kampına geldiğinde, komutanı O'nu görünce benzi atmış, ağlamaya başlamıştı. Evet, savaşta korkağa ancak ağlamak düşerdi.

Şiyar yoldaş, Haftanin'in güzelliklerine güzellik kattı

1983 yılının yaz ayıydı. Parti güçlerimiz Kuzey-Güney Kürdistan sınırına iyice yerleşmeye başlamışlardı. 1982 yılının yaz ayında gerçekleşen partinin 2. Kongresi sonrasında ülkeye gidişler seri bir biçimde başlamıştı. Parti taktiği gereği daha çok sınır alanına yerleşiliyordu. KDP ile partimiz arasında gerçekleşen bir ittifak vardı. Bu ilişkiye rağmen partimiz çalışmalarını öz örgüt gücüne dayanarak yürütüyordu. Bu yerleşim döneminde, işbirlikçi-ihanetçi ve sosyal-şoven güçlerden kaynaklanan komplolar sonucu 30 civarında değerli yoldaşımız şehit düştü. Bu dönemde zorluklar çok fazla, dönem çok önemliydi. Süreci omuzlamaktan çekinenlerden kaçanlar da oluyordu. Her şeye rağmen sınıra yerleşilmişti. Ülkenin çeşitli alanlarına silahlı propagandaya hazırlık çekirdekleri yerleşmişti. Güçlerimiz daha çok Uludere (Haftanin), Çukurca (Kara-Büyük Zap), Yüksekova (Çeme Cuva), Şemdinli (Hayate) sınırlarına yakın bölgelerde üslenmişti. Ana kampımız Kuzey-Güney-Doğu Kürdistan üçgenindeki Lolan bölgesindeydi.

Sömürgeci Türk devleti, güçlerimizin güneye yerleşmesini ve ülkeye yayılmasını önleyebilmek için 1983 Mayıs'ında sınırda büyük bir harekata girişmişti. Bunun üzerine Habur'daki kamp Haftanin'e kaydırılmıştı. Haftanin, sınırdan başlayarak güneye doğru akan ve Habur'a kavuşan derin bir vadinin en kuzey ucuydu. Burada dört-beş yan dere birleşiyordu. Vadinin etekleri çok sık ormanlıktı. Adım başı kaynak vardır. Vadi meyvece zengindir. Lübnan'dan gelen gruplarımızın ilk vardıkları yerdi. Burada dinleniyor, yüklerin bir kısmını bırakıyor, yollarına devam ediyorlardı. Ya da Botan'a ve oradan daha iç bölgelere geçecek olanlar Haftanin'den giriş yapıyorlardı. Giden her grubumuz Haftanin'in güzelliklerine hayran kalıyordu. Tümü kamplarda beklemekten kurtulmanın ve ülkeye dönmenin sevincini yaşıyor, çocuklar gibi sevinçlerini dile getiriyorlardı.

Şiyar ve ülkeye giden yoldaşlar aynı grupta gelmişlerdi. Yol tehlikeli ve uzundu. Uzun bir bekleyişten sonra günlerce yürümek kolay değildi. Üstelik herkes mermi ve yayından oluşan en az 15 kilo yükü de taşımak durumundaydı. Dönemin olumsuzlukları da vardı. Semir provokasyonu yeni çıkmıştı. Semir bölgesel zaaflara hitap ediyordu. Az olmakla birlikte kulak verenler vardı. Ayrıca gruplardan kaçanlar da oluyordu. Bunlar grupları tehlikeler altına sokuyor, zorluklarla boğuşan kadroların moralini bozmayı amaçlıyorlardı. Şiyar yoldaş Haftanin'e varır varmaz Semir provokasyonunu, tahribatlarını ve alınması gereken önlemleri aktarmıştı. Dinçti, ülkeye giriş yapmaktan son derece mutluydu. Yerinde duramıyor, vadinin güzellikleriyle oynuyor, yaptırılan binaların inşasına katılıyordu.

Lolan, Sesinur denen Kürdistan'ın üç parçasının kesim alanında bulunuyordu. Oldukça stratejik bir yerdi. Coğrafyası mükemmeldi. Bölge Bradost aşiretinin denetimindeydi. Ancak kocaman vadide birkaç köy kalmıştı. Lolan'da ana yönetim kampımız bulunuyordu. Buradaki güçlerimizin sayısı yüzün altına düşmüyordu. Peşmerge dergisinin basımı da burada yürütülüyordu. Lolan'da kış çok serttir. Karların yağdığı dönemlerde çevreyle olan ilişkiler kesilir. Kışın çok şiddetli geçmesi sonucu Lolan yolunda kar ve soğuktan ayaklarını kaybedenler ve ölenler oluyordu.

Lolan'da en büyük sorun erzaktı. Erzak yaz aylarından başlayarak biriktirilirdi. Pirinç, gaz, şeker, tütün, yağ ve un temel gereksinimlerdi. Sabah, öğle, akşam pirinç lapası yeniliyordu. Şeker çok gitmesin diye çaylar kırtlama içilirdi. Una yüzde 40-50 oranında palamut katılıyordu. Erzak sıkıntısı nedeniyle zaaflılar sürekli sorun çıkarıyordu. Bizim güçlerimize göre KDP güçleri oldukça bolluk içerisinde yaşıyorlardı. Bu durumu fırsat bilen bozguncu tipler de vardı ve bunlar ortalığı karıştırmaya çalışıyorlardı.

Kampta 1983 yılı deneyimine dayanarak silahlı propaganda hazırlıkları hızla yürütülüyordu. Hayate, Zap ve Haftanin'de çok sayıda kadro birikmişti. Gruplar bölgeler temelinde hazırlanıyor ve planlamalar üzerinde çalışıyorlardı. Dersim grubunda bir şans daha verilen Sağır Cuma, grupta problem yaratıyordu. Şiyar yoldaş da başta bu grupta yer aldı. Gelişmesi hızlı bir tempo izleyince daha sonra Botan hattındaki çalışmalara katıldı. **Süleyman ARSLAN (Hüseyin)** yoldaş, sağır Cuma'yı frenleme ve denetleme görevini de yürütüyordu.

Büyük fedakarlıkların sergilendiği bir kış süreci daha aşılmıştı. Kış süreci gerçekten çok ağırdı. Gaz bitince karanlıkta kalınıyordu, et yemek lükstü. Palamutun siyahlaştırdığı ekmeği ve sapı kırık kaşıklarla her gün bir tas pirinç lapası yemek gerekiyordu. Bir de bozguncular ortamı bulandırma çabasını sürdürüyordu. **Hamit AVCI** yoldaş, Doğu-Kürdistan'da kampa peşmerge dergisi için kağıt taşıyordu. Bunları ortaya koymamızın amacı, direnişin hangi koşullarda geliştirildiğinin anlaşılması ve kavranması içindir. Çünkü inancını koruyarak koşullara dayanmak bile büyük bir direnişti. Şiyar yoldaştan ve içinde yer aldığı gruptan büyük çıkışlar yapması bekleniyordu. Grupta yer alan altı kişi, içine girdikleri durumlarla partiyi yanıltmışlardı. Şiyar yoldaş hem uyumlu, hem de devrimci disiplini gevşeten anlayışlara düşmandı. Şiyar ve onun gibi kadrolar pratikte devleşirken, zaaflı olanlar cüceleştiler ve ihanete saptılar.

Eruh Baskını komutanlarındandı

1984 yılı bahar aylarında Şiyar yoldaş bir grupla birlikte Botan bölgesine gitti. **Agit** yoldaşın yanındaydı. Agit yoldaşın bulunduğu her yerde mutlaka eylem vardı. 22 Temmuz 1984 tarihinde ülke içi MK toplantısında atılım kararı alınmıştı. Karar doğrultusunda planlamalar ve talimatlar hazırlanmıştı. **HRK (Hêzên Rizgariya Kurdistan-Kürdistan Kurtuluş Birliği)** adıyla silahlı propaganda çalışmaları başlatılacaktı. Plan gereği Eruh, Şemdinli ve Çatak ilçelerine baskın eylemleri gerçekleşecekti.

Ağustos ayı başlarında Pervari'nin Omyanus köyü ormanında karar Agit yoldaşa ulaştırıldığında, Şiyar yoldaş da yanındaydı ve yüzlerini sevinç kaplamıştı. Agit yoldaş Şiyar yoldaşa oldukça güvenirdi. Bu nedenle pratikte yanından ayırmazdı. 12 Ağustos günü Eruh'a bağlı Aval (Tünekpınar) köyünün üstünde Çırav dağında Agit yoldaşın komutasındaki birlik toplanmıştı. Çırav engin bir dağdı. Bölgeye egemendi. Eruh'a kadar uzanıyordu. Agit yoldaşın birliği, hazırlıklar yetersiz olmasına rağmen kararlıydı, ne pahasına olursa olsun baskın gerçekleştirilecek, parti kararı yerine getirilecek, Kürdistan halkının kaderini değiştiren atılım gerçekleştirilecekti. Agit yoldaşın yanında üç grubun komutanları **Mustafa YÖNDEM (Erdal), Mehmet SEVGAT (Bedran)** ve **Kazım KULU (Şiyar)** yoldaşlar vardı.

Karar sloganlarla karşılanmıştı.

Hem heyecan ve hem de aşırı sevinç vardı. Askeri tören yapıldı. Bu silahlı propaganda birliğinin ilk merasimydi. Eruh ve Şemdinli eylemleri başarıyla ve kayıp verilmeden gerçekleşmişti. Hazırlıklar yetmediğinden Çatak basılmamıştı.

Eruh baskını mükemmel olmuştu. Bölüğün kapısındaki nöbetçi vurulmuş, koğuşlardaki tüm askerler esir alınmıştı. Bu sırada dışarıda olan subay ateş etmiş, bir gerillayı elinden yaralamıştı. Şiyar ve yanındaki birkaç gerilla ateşin geldiği tarafı kurşun yağmuruna tutmuşlardı. Sabah olduğunda sömürgeciler subaylarının delik deşik olan cesediyle karşılaşmışlardı. İlçe uzun bir süre silahlı propaganda birliğinin denetiminde kalmıştı. Birlik el koyduğu silah ve cephaneyle birlikte binlerce askerden oluşan düşman operasyon birliklerinin kuşatmasını yarmıştı.

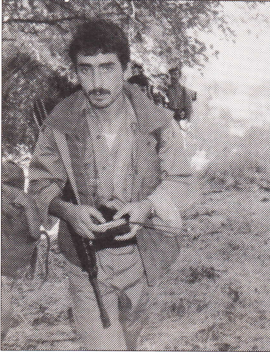
15 Ağustos'ta tarih yaratılmıştı. Kuşkusuz PKK ve güçlü önderliği bu atılıma damgasını vurmuştu. Ama bizzat baskını gerçekleştirenlerin büyük cesaretlerinin tarihi paylarının rolü de çok önemlidir. Bu tarihi baskın eylemini gerçekleştiren **Agit, Erdal, Bedran, Çetin AKKURT** ve **Ferhan** yoldaşlar şehit oldular, bazıları esir düştü, bazıları da daha sonraları bu mücadeleyi yürütemediler. Bu tarihi atılımın kalan son iki mirasçısından biri Şiyar yoldaşlardır. Şiyar yoldaş artık Botanlı olmuştu. Kürtçeyi çok iyi öğrenmiş, bölge halkının gelenekleri içinde erimişti. Bölge savaşçıları O'nu çok seviyorlardı. Bu sevgiyi her zaman farketmek mümkündü. Eruh baskınından sonra Botan'da sömürgeci güçlere karşı bir dizi eylem yapılmıştı. **Çetin AKKURT** yoldaşın şehit düştüğü Gundike Melle (Milli) karakol baskını, Beytüşşebap'ta 1 yüzbaşı ve 3 askerin ölümüyle sonuçlanan pusu eylemi, Uludere, Eruh, Cizre ve Şırnak'ta birçok eylem daha örnek olarak belirtilebilir. Bu başarılı eylemlerin çoğunda Şiyar yoldaş yer aldığı gibi, bir kısım eylemde de doğrudan örgütçü ve komutandı. Buna hemen hemen her gün sömürgeci askeri güçlerle karşılaşma ve şu ya da bu şekilde çatışmaları eklemek gerekir. Her gün yaşanan eylemli ve çatışmalı deney gerillayı büyük tecrübe sahibi yapıyordu. Ama her şeyden önce inanç olarak güçlü, uyumlu ve fedakar olmak gerekiyordu. Bunların tümü Şiyar yoldaşta mevcuttu.

Mardin Bölgesi askeri komutanıydı

1984 yılının Aralık ayında yapılan ülke içi MK toplantısında, 15 Ağustos Atılımı'nın kazanımları değerlendirilmiş, ERNK'nin kuruluşu ve silahlı propagandanın yaygınlaştırılması silahlı birimler büyütülerek ve çoğaltılarak karar altına alınmış, 1984 pratiğinde üstün başarı gösterenler terfilendirilmişti. Terfi alanlardan biri de Şiyar yoldaştı. Mardin bölgesi askeri komutanı yardımcılığına atanmıştı.

1985 kışı, gerilla birliklerimizi kötü yakalamıştı. Düşman operasyonlarının ardı arkası kesilmiyordu. Türk sömürgeciliği koruculuğu örgütlemeye başlamıştı. Ayrıca pişmanlık yasası çıkarmış, ihanete davetiye vermişti. Yoğun kar yağışı adım atamaz duruma sokmuştu birliklerimizi. Toplantı kararları ve takviyeler birimlere kavuşturulamıyordu. Birdenbire kayıplar da artmıştı. Sason, Şirvan, Eruh, Diyarbakır, Bingöl ve Adıyaman'da gruplarımız darbe yemiş ve çok değerli kadrolar şehit olmuştu. Aslında MK yedeklerinin hemen hemen tümü şehit düşmüşlerdi. İhanetin bu sonuçta büyük bir rolü olmuştu. Sason'da Ali Ozansoy, Botan'da Mustafa Çimen, Çatak'ta Müslüm'ün ihaneti büyük tahribatlara yol açmıştı. Kadrolar, düşman askerleriyle, ihanetle ve karla boğuşuyorlardı. Şiyar, Erdal, Bedran vd. birçok kadro bu zorluklara karşı eşsiz bir bağlılık ve direnç sergilemişlerdi.

Şiyar yoldaşı Mardin'de şanssızlık bekliyordu. Daha göreve başlamanın ilk günlerinde Midyat alanındayken, geniş düşman operasyonuyla karşılaşmışlardı. Mehmet (Hüseyin..) yoldaş, düşman subayını öne fırlayarak karşılamış, attığı ilk kurşunla yere sermişti. Ancak Mehmet yoldaşın vücudu da düşman kurşunlarına hedef olmuştu. Mehmet yoldaşın şahadeti geçici bir duraksama yaratmıştı. Elinde BKC olan Şiyar yoldaş, silahın namlusunu düşman askerlerine yöneltmiş, onları kurşun yağmuruna tutmuştu. Düşman çok sayıda kayıp vermiş ve operasyon boşa çıkarılmıştı.

Şiyar yoldaşın sorumluluğu büyümüştü; komutanı şehit düşmüş, onun yerine komutayı ele almıştı. Şiyar yoldaş zor anlarda, asıl karar verilmesi gereken anlarda asla duraksama göstermiyordu. Nitekim Mehmet yoldaş şehit düştüğünde de tavrı böyle olmuştu, 150 mermilik şeridi düşman askerlerinin üzerine boşaltmada tereddüt etmemişti. Komutanların yerinde tavrı ve yönetim şekli, cesaretli savaşçıları bir arada tutmayı sağlayan, cesur kılan en önemli koşullardan biriydi. Şiyar yoldaşın askeri sorumluluk yaptığı Mardin bölgesi, 1985 yılı yazı ve sonbaharı boyunca ülke genelinde yönetimde yaşanan daralmayı yaşamadı. Mardin'de hem eylem oluyor, hem halk kitlesel olarak mücadelenin içine çekiliyor, hem de gerilla saflarına katılım çok oluyordu.

1986 yılı başlarında kongre hazırlıkları için kadrolar Lübnan'a çekiliyordu. Gelen kadroların büyük çoğunluğu mayınlı sınırlara vurarak ve zaman zaman çatışarak geçmişlerdi.

Agit yoldaş, geçiş süresinde ortaya çıkan yetersizliklerin aşılması için Botan'da bekleyip, birimleri düzenlemek ve eylem örgütlemek zorunda kalmıştı. Bu görevleri yerine getirirken Agit yoldaş şehit düşmüştü. Bu kayıp bütün kadroları etkilemişti. Bu etki şöyle yansıyordu: Daha çok güçlenmek, daha çok eylem yapmak ve Agit yoldaşı daha iyi temsil etmek gerekirdi.

1986 yılının Ocak ayıydı. Lübnan'a gelenlerin ev sahipliğini yapmayı, sığınaklarda sağlıklı barındırmayı ve sınırlarda güvenlikli geçişlerini sağlamayı Mardin bölgesi üstlenmişti. Bu görevlerini tamamladıktan sonra Şiyar yoldaş, **Abdullah AVCI (Saleh), Hamit DAĞTEKİN (Hasan)** ve **Veli YAŞAR (Delil)** yoldaşlarla birlikte sınırı çatışarak geçmişlerdi.

Ülkeden gelen kadrolar 15 Ağustos deneyiminden geliyorlardı. Lübnan'daki Helve kampı savaşçı dolmuştu. Avrupa, Libya, Lübnan, Güney Kürdistan ile Kuzey Kürdistan'ın sınır bölgelerinden gelenlerin ardı arkası kesilmiyordu. PKK halkı kazanmıştı. Ülkeden gelen kadrolara çok büyük görevler düşüyordu. Hem deneylerini irdelemek, hem de mücadeleye yeni katılanlara 1982-86 derslerini anlatmaları gerekiyordu. Koruculuk, özel savaş, baskın, pusu, sığınak yapımları vb. tüm konular pratik deneyler ışığında anlatılmalıydı.

Şiyar yoldaş kamp yönetim birimindeydi. Askeri eğitimde **Veli YAŞAR, Hamit DAĞTEKİN, Gani ERKAN, Mustafa ÖMÜRCAN (Sarı Ömer), Abdullah EKİNCİ, Abdullah AVCI** yoldaşlarının yanısıra Şiyar yoldaş da ders veriyor, askeri taktikleri öğretiyordu. Kamp ortamı öylesine canlanmıştı ki bunun ifade edilmesi bile oldukça güçtür. Diğer yandan hızla bölge raporları ve broşürler hazırlanıyordu. Yapı olağanüstü bir üretkenlik, kadrolaşma ve kitleselleşme evresine girmişti.

Bu çalışmalar yürütülürken bütün kadroları etkileyen bir olay yaşandı. Şemdinli baskını komutanı **Gözlüklü Ali (Abdullah EKİNCİ)** intihar etmişti. Ali arkadaş kafasına kurşun sıkarken bitişikteki kapısız odada Şiyar yoldaş kitap okuyordu. Mermi kapı aralığından duvarı sıyırarak Şiyar yoldaşın üstünden geçmiş, duvara saplanmıştı. Bu intihar olayı Şiyar yoldaşı çok etkilemişti. Bizde ölümler hep çatışma ortamlarında oluyordu. Bir devrimcinin bu tarzda ölümü yadsınıyor, kabul görülmüyordu. Şiyar yoldaş büyük bir heyecan içinde koşarak "Ali kendini vurdu" demişti. Belli ki bir savaşçının, sevdiği bir arkadaşının bu şekilde arkadaşlarını terketmesini kabul etmiyordu.

Şiyar yoldaş kongre hazırlıklarına aktif bir şekilde katıldı. Büyük bir sorumlulukla çalışıyordu. Nihayet hazırlıklar tamamlanmış, kongreyi başarıyla gerçekleştirmeye işler gelip dayanmıştı. Kongre Kürdistan tarihinin en yetkin toplantılarından biri oluyordu. Kongre sadece Helve kampında yapılmıyordu; Lolan, Avrupa ve ülke birimleri bölgesel konferanslar, tartışmalar ve raporlarla kongreye katkı sunuyorlardı.

Kongrenin en yetkin evreleri ya da gereklerinden biri eleştiri-özeleştiri platformlarıydı. Mutlaka her kadro bu sınavdan geçmeliydi. Eleştiri-özeleştiri platformları eksikliklerden arınma ve yetkinleşme uygulamasıydı. Şiyar yoldaş da bu sınavdan geçmiş, alnının akıyla güçlenerek sınavı başarıyla vermişti.

1986 yılının sonlarına doğru giderken kongre bitmişti. Kampta hummalı bir çalışma devam ediyordu. Kongre kararları doğrultusunda broşürler, bölge planları hazırlanıyordu. Kadrolar artık ülkeye doğru yol almaya başlamışlardı. Şiyar yoldaş aktif olarak bu çalışmalara katıldı, birçok broşüre damgasını vurdu, özellikle Botan'ı fetih planının hazırlanmasında büyük katkısı oldu. 1987 baharı kadroların ardı arkası kesilmeyen gruplar halinde ülkeye aktarıldığı dönem oluyordu. Şiyar yoldaş da sırasını bekliyordu. Ülkeye tekrar dönmenin sevinci ve heyecanı vardı. Bu arada eksiklikler de oluyor, kayıplar da ortaya çıkıyordu. Çünkü düşman da tüm gücünü harcayarak yeni atılımları başarısız kılmak istiyordu. Sarı Ömer komutasındaki Adıyaman biriminin ülkeye girişinin ilk günlerinde şehit olması, atılımın başında karşılaşılan en büyük şanssızlıklardan biriydi. Ancak müdahale ve ülkeye giriş başarılı olmuştu. 1987 yazında düşman felç edilmişti. Kürdistan'da kitle kabarmaları ortaya çıkmıştı. Çetecilik tıkanmıştı. Kıran kırana bir savaş sürüyordu.

Kürdistan'da ölümler bir kaza gibi olmuştu artık. Mücadele geliştikçe şahadetler de fazlalaşıyordu. Bu Kürdistan'da neredeyse bir yasa olmuştu. Düşmanımız çok barbar. Halkımızın ise ciddi örgütlenme ve savaş sorunları vardı. Kadrolar, savaşçılar her an gelebilecek şahadetlerle yavuklu olduklarını çok iyi biliyorlardı. 1987 yaz atılımında da birçok değerli militan görkemli direnişlerle şehit düştü.

Şiyar yoldaş da 1987 yılının yaz ortalarında ülkeye giriş yaptı. Botan alanında 1987-90 tarihleri arasındaki gelişmelere damgasını vurdu. Cudi alanında komutanlık yaptı. Cudi, Cizre, Mişare'ye kadar uzanan hat üzerinde sayısız eylemlere komutan düzeyinde katıldı, savaşçıları eğitti, örgütledi, halkla bütünleşti ve topyekün bir halk direnişinin geliştirilmesinin temelini attı. Cudi de yetiştirdiği çok sayıda kadro ve savaşçıyı mücadelenin ihtiyaç duyulan alanlarına aktardı. Botan hattında bir komutandı. Bu nedenle sorumluluğu büyüktü. Edindiği deneyimler ve yıllarca birlikte savaştığı yoldaşlarının şehit olması yaşının küçüklüğüne rağmen sorumluluğunu arttırmıştı. Onları temsil etmek zorundaydı. Komutan Şiyar, Agit yoldaşın yattığı Botan'da savaşıyor, düşmana aman vermiyordu. Onca çatışma ve binlerce askerle yürütülen operasyonlara rağmen yaşaması büyük bir cesaretin, deneyimin sonucuydu. Şiyar yoldaş artık yaşayan bir direniş tarihi olmuştu.

Helve'yle son kucaklaşma, Botan'dan Dersim'e, Dersim'den Botan'a yolculuk

Şiyar yoldaş 1990 yılının ilk aylarında tekrardan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne, yani Helve kampına gitti. Akademi her zamanki canlılığını yaşıyordu. Kürdistan'ın Güney, Doğu ve Kuzey'inden gelen kadro ve kadro adaylarının yanısıra Avrupa'dan, Libya'dan ve daha birçok ülkeden gelen kadrolarla dolmuştu. Eğitimler yoğundu. Aynı zamanda 4. Kongre hazırlıkları da sürdürülüyordu. Şiyar yoldaş askeri ve siyasi eğitimlerde en faal biçimde yerini aldı, kongre çalışmalarına katıldı, ülke pratiğini, savaş sorunlarını değerlendirdi, irdelediği sorunları ortaya koydu.

1990 yılının yaz süreciydi. Kongre ülkede gerçekleşeceğinden dolayı hazırlıklarının çok daha güçlü ve sağlıklı yürütülmesi, güvenlikli gerçekleştirilmesi gerekiyordu. Bu çalışmalarda yer alması gerekenlerden biri de Şiyar yoldaştı. Çünkü uzun yıllara dayanan savaş tecrübesi ve pratiği vardı. Bu amaçla Güney Kürdistan'a doğru uzun ve zorlu bir yolculuk gerçekleştirildi.

Güney Kürdistan kamplarında yaşam her zamankinden daha çok hareketliydi. Uzun bir süreçten sonra kongre hazırlıkları tamamlanmış, ülkenin hemen hemen bütün bölgelerinden gelen delegeler katılmıştı. Kongre başarıyla tamamlandı. Ancak oldukça çekişmeli de geçti. Yıllardır zindanlarda partinin canına okuyan tasfiyeci tip, altan alta partiyi, direnişi ve gerillayı tasfiye etmenin çalışmalarını sürdürmüş, gerillanın tasfiyesi için dayattığı anlayış net bir biçimde ortaya çıkmıştı. Provokasyon partiyi ele geçiririz mantığıyla gerçeğini erkenden ele vermişti. Kongre dönemi ve sonrası süreç, tasfiyeciliğe karşı mücadelenin verildiği ve etkisizleştirildiği süreç olmuştu.

Kongrede Şiyar yoldaş MK üyeliğine seçildi. O dişiyle, tırnağıyla on yıllık savaşın çatışmalarla dolu geçen pratiği içinde çelikleşerek bu göreve varmış ve layık görülmüştü. O, Agitlerin, Erdalların, Bedranların mirasçısıydı.

Kongre sonrası süreçte, kongreden alınan kararların uygulanması için yapılan görevlendirmede Şiyar yoldaş Dersim Eyalet sorumluluğunu üstlenmişti. Bu temelde Dersim'e kadar yine zorluk ve çatışmalarla geçen bir yolculuk süreci yaşandıktan sonra on yıldır göremediği Dersim dağlarına kavuşmuş oldu. Şiyar yoldaş, bir buçuk yıldan fazla bir süre Dersim'de kaldı. 1991 ve 92 sürecinde Dersim'de yaygın eylemselliğin yaşanması, eyaletin yeniden canlanmasın ve olumsuzlukların bertaraf edilmesinde önemli rolü vardı. Dersim'de de başı dik, gururlu ve kendinden emindi. Heybetli duruşu bile düşmana meydan okumanın ifadesiydi. Buna hakkı da vardı. Agit'in hem öğrencisi hem de yoldaşıydı. Nice çatışmada düşmana gereken dersi vermiş, nice baskın eylemini yönetmiş, nice düşman operasyonunu boşa çıkarmıştı. Eruh baskınının en son kalan iki yiğit militanından biriydi. Dersim dağlarında yoldaşlarıyla omuz omuza savaştı. Ama görev gereği birbirlerinden ayrılmak zorunda kaldılar. Ama ulusal bağımsızlık ve kurtuluş için yürütülen savaşımda ayrılıklar görev ve sorumluluklar gereği kaçınılmazdır. 1992'nin yaz aylarında ayrıldı. Bu kez Dersim'den Botan'a doğru bir yolculuk başladı. Şiyar ve beraberindeki yoldaşlar grubu Botan'ın güzellikleriyle buluşmanın mutluluğunu, sevincini yaşadılar.

Şiyar yoldaşın şahadetinden sonra bazı yoldaşlar Seyit Rıza'nın torunu, Dersim aslanı tanımını kullandılar Şiyar için. Bu tanım bizce yetersiz. Evet Şiyar yoldaş Seyit Rıza'nın torunuydu, ama aynı zamanda tüm Kürdistan'ın evladıydı. Şiyar yoldaş sadece Dersimli değildi. O Güney Kürdistan'da, Botan'da, Mardin'de büyümüştü, buralarda olgunlaşmış, özelliklerini buralarda biçimlendirmişti. Buralardaki halkı ile kaynaşmıştı, suyu, dili, geleneği, kültürü ve yemeğiyle, onların kopmaz bir parçası olmuştu.

Dersim, Filistin, Haftanin, Lolan, Botan, Mardin, Lübnan, tekrar Mardin, Botan ve Dersim, en son olarak da Botan. Tam on iki yıl sıcak savaş, yüzlerce yoldaşın şahadetine tanık olmak, ihanetle yapışık yaşayarak onu altetmek, 18 yaşından başlayarak hep savaşmak... Evet Şiyar yoldaş on iki yıllık kavgaydı, olgunlaşan bir tarihti, militanlaşmaydı, hep eylemdi. O'nunla tabii ki gururlanmalı; O'nu doğuran annesi, O'nu büyüten partisi, O'nu besleyen cefakar halkı O'nunla gururlanacaktır.

Tüm Kürdistan halkı, özellikle de Kürdistan gençliği, Şiyar yoldaşın yaşam ve mücadelesini iyi bilmelidir. Her şeyden önce Şiyar yoldaşı iyi tanınmalıdır. Çocukluktan büyüyen savaşçılığı, bilinci, kavgası iyice bilinmelidir. O'nun yavuklusu, inancı, evi, ekmeği hep halkı, partisi ve ülkesi Kürdistan oldu.

Şiyar yoldaş, hep okunması, yolunda yürünmesi gereken bir ders, yiğit bir insandı. O'nu iyi anlamak, O'nun yolunda yürümek, O'na layık olmanın yegane yoludur.

Gazetemizin Dersim'de 1991 yılı ortalarında Kazım KULU yoldaş ile yaptığı bir röportaj:

Partimizin öncülüğünde yürüyen bu savaşımın bizi zafere götüreceği kesindir

-Siz 4. Ulusal Kongre'ye katıldınız ve kongre kararlarını taşırmakla görevlendirilerek bir müdahale grubu ile Dersim alanına geldiniz. Biraz bu süreci değerlendirebilir misiniz?

Tabii, kısaca şunu belirtelim: Özellikle önemli siyasal gelişmelerin yaşandığı bir ortamda 4. Ulusal Kongre süreci yaşanıyordu. Bu gelişmeler çok çeşitli yönleriyle kongre çözümlemelerinde ortaya konulduğu için bunları fazla ayrıntılarıyla değerlendirme gereğini görmüyoruz. Fakat şu gerçeği her yönüyle yakalayabiliyorduk: Özellikle Parti Önderliği'nin çözümlemeleri bu konuda bizi aydınlatıyordu. Mücadelemiz açısından önemli tarihsel fırsatlar doğmuştu. Bir yandan 2. Ulusal Konferans'ta ülke içinde mücadelenin yaşadığı sorunlara önemli çözümlemeler getirilmiş, bu sorunlar aydınlatılmış, gerçek anlamda engellerin aşılması yönünde yöntem netleşmiş, öte yandan halkımızın büyük serihildanlarla sürece etkin olarak girmesi durumu yaşanıyordu. Diğer bir etken olarak da Körfez bunalımının ortaya çıkmasıyla birlikte, özellikle Güney Kürdistan'da ve yine ülke içerisinde önemli gelişmelerin yaşanması gerçeği vardı. Bütün bunlar önemli durumlardı.

Burada ciddi bir engel olarak şu ortaya çıkıyordu: Öncü, mevcut siyasal gelişmelere hazır duruma getirilmeliydi. Bunun için 2. Ulusal Konferans çalışmaları bizzat Parti Önderliği'nin denetiminde yürütüldü ve bunlar önemli bir seviyeye ulaşmıştı. Dolayısıyla 4. Kongre ile birlikte bunları somutlaştırmak, özellikle öncü düzeyinde nitelikli sonuçlar almak; bunun için sağ savunma, pasif, feodal komplocu, burjuva liberal eğilimin önünü almak, bu anlamda merkezi düzeyden başlayarak yeniden bir düzenlemeyi yaşamak kesin bir gereklilik olarak ortaya çıkıyordu. Çünkü şöyle bir duruma parmak basmak gerekir: İlkel milliyetçilik ve küçük-burjuva reformizmi sürece cevap verecek durumda değildi. 1975 ve 1988 yenilgisi, Kürdistan toplumu içerisinde bu önderliğe karşı büyük bir güvensizliği yaratmıştı. İkinci bir durum ise Irak'ın Kuveyt'e müdahalesi ile birlikte Kuzey Kürdistan'da bir boşluk doğmasıydı. Yine aynı şekilde serihildanların gelişmesi ve gerillada yaşanan tıkanıklığın ortadan kaldırılması için kongrenin önemli bir dönüm noktası olarak mutlaka rolünü oynaması gerekiyordu. Ki bu süreçte 4. Kongre çalışmaları, bu tarihsel fırsatlardan ve boşluklardan da faydalanarak, bir tarafta 2. Konferans belgeleri ve çözümlemeleri aktarılıyor ve önemli bir müdahale gücü ülkeye aktarılıyor, diğer taraftan ülke içerisindeki önemli yönetici güçler bu alanda toparlanıyor, böylelikle yeni dönemde atılım sağlayabilecek önemli bir potansiyel birleşiyordu. Ortada önemli bir fırsat vardı. Bunlar tarihsel önemdeki fırsatlardı.

Parti Önderliği'nin bizzat fiili yönlendiriciliğiyle bu sürece bu şekilde etkin bir müdahale yapıldı. 4. Kongre çalışmaları bu fırsattan faydalanılarak yapıldı. Diğer tarafta özellikle tarihsel atılımlarla karşı karşıya getiren fırsatları yakalama, değerlendirme durumu vardı. Yine içteki engelleri ortadan kaldırarak bu gelişmelere başta kendi parçamızda, daha sonra diğer parçalarda önemli oranda öncülük yapabilecek bir duruma gelecektik. Nitekim bunlar başarıldı. Bu sürecin nasıl geliştiği ayrıntılarıyla beraber biliniyor. Dolayısıyla kongre platformunda dört yıllık pratik, yani 3. Kongre sonrası dönemin pratiği iyi bir irdelenmeye tabi tutularak, bu konuda gelişmenin önünde engel olan feodal komplocu eğilim, ikincisi olarak burjuva liberal eğilim, üçüncüsü olarak da arada kalan ve büyük bir kesimi içerisine alan ortayolcu eğilimin etkilerine karşı etkin bir savaş yürütülerek önemli oranda öncü örgüt netleştirilmiş, savaşa öncülük yapan militan kadrolar savaşa hazır hale getirilmiş ve içine girilen düzenlemelerle dengeli bir şekilde atılımı hazırlayacak bir konuma gelinmiştir. Bu bizim tarafımızdan yakalanmıştır. 4. Kongre ile beraber bu eğilim sahipleri mahkum edildi. Gerek feodal komplocu eğilim, gerekse burjuva liberal eğilim bu şekilde mahkum edilerek, çalışmaları önemli oranda parti öncülüğüne kavuşturma işi sağlama alınmış oldu. Bütün bu gelişmelerle birlikte bu süreç tam kapanmadı. Daha değişik biçimlerde savaşım devam edecekti.

Bu dönemde Parti Önderliği'nin talimatıyla Dersim Eyaleti'ne müdahale edecek birlik oluşturuldu ve eyalete hareket edecek birim olarak hazırlandık. Parti Önderliği'nin talimatıyla kış mevsimi başlarında harekete geçmemiz gerekiyordu. Nitekim bu talimata uygun olarak güçlerimizi hazırlayıp, belli bir bilgilenmeden sonra talimatı zamanında yerine getirebilmek için hızla harekete geçtik. İlk hareketimiz Şubat ortalarında başladı. Aynı zamanda ülke içine kongre belgelerini taşırmakla görevli olan birimdik. Çünkü ülkeye ilk giren bizlerdik. Dolayısıyla kongre belgelerini tüm eyalet güçlerine aktarma, bir anlamda bizim omuzlarımıza yüklenmişti. 35 kişilik bir sayıyla ülkeye giriş yaptık. Daha sonra ülke içinde bulunan birim üyelerini de toplayarak Mart başlarında Botan alanından ayrıldık. 22 Mart'ta Diyarbakır Eyalet güçleri ile birleşerek 45 kişilik sayımızdan 20 kişilik donanımlı bir takımı eyalete bıraktık ve 25 kişilik güçle harekete geçtik. Nisan'ın başlarında Dersim alanına giriş yaptık.

Nisan'ın ilk haftasında Bingöl sınırından başlayıp Dersim-Nazimiye sınırında biten çatışmalarda iki yoldaşımızı şehit vererek ve düşmana da önemli kayıplar verdirerek, eyalete 23 kişilik bir sayıyla başarılı bir giriş yaptık. Eyalet birimleriyle görüşmemiz ise Mayıs başlarına rastlar. Eyalet güçleriyle birleştikten sonra, eyaletin çalışmalarını düzenleme, 4. Kongre kararlarını aktarma, eyaleti kongre kararları doğrultusunda hazır hale getirme, güçlerimizi örgütleyip işbölümüne tabi kılma temelinde bir dizi görevlerimizi yerine getirmek için arkadaşlarla çalışmalarımıza başladık. Tarih Mayıs'ın ilk haftasıdır. Kısaca bu biçimde belirtebilirim. İşte, ülkenin en uzak eyaletine bu şekilde ulaşmakla aslında dönemin en önemli görevlerinin ilk adımı başarılmış oldu. Çünkü önemli oranda kayıpsız olarak alana ulaşmıştık. Belgeler sağlam taşınılmış, güçlerimiz önemli bir kayıp vermeden alana başarılı bir giriş yapmıştı. Yine üç gün üst üste yaşanan çatışmalarla beraber kongrenin ilk esintileri eyalet üzerinde bu şekilde estirildi. Ve eyalet üzerinde de hemen hemen tüm güçleri harekete geçiren, halkı ve tüm arkadaş yapısını harekete geçiren bir rol oynadı.

-Eyalete ulaştığınızda yoğun çatışmalı bir durumu yaşadığınızı belirttiniz. Bunları biraz daha somutlaştırarak anlatabilir misiniz?

Birliğin bu tarzda ülkeye girişi ve ülkeyi baştan başa katetmesi başlıbaşına tarihsel bir olay bize göre. Her şeyden önce ilk defa böylesine

Ali Güneş ve Kazım Kulu yoldaşlar

büyük birliklerle, o iklim koşullarında ülke baştan başa geziliyordu. Elbette görevin büyüklüğü, görevin yerine getirilmesi gereğine inanmamız ve Parti Önderliği'nin emrini mutlaka yerine getirme bilincimizden dolayı bunun önemini iyi idrak ediyorduk. Dolayısıyla Botan'dan çıkışla beraber birçok tehlikelerle karşı karşıya geldik. Fakat bunların hepsini başarıyla atlatmasını biraz bildik. Şunu belirtebilirim: Asıl olarak eyalete ilk girdiğimizde Bingöl-Karakoçan sınırında hareket tarzında bazı eksiklikler olmakla beraber, asıl olarak bir ihbar sonucu yerimiz keşfedildi. Gündüz, düşman tarafından kuşatmaya alınmak istendik. Helikopterin havada dolaşmasıyla anladık, daha sonra etrafımıza çember atmak istendiğini gördük. Ve hemen gündüz manevra yapmaya başladık. Saat 12.00 civarında 25 kişi ile ovada manevra yapmaya biraz mecburduk. Çünkü taktik şuydu: Çatışmayı ne kadar geciktirirsek o kadar doğrudur, ne kadar az zamanda az mermi harcarsak o kadar doğrudur, çünkü ihtiyatlı olmak zorundaydık. Eyalet güçleri ile herhangi bir bağlantı umudumuz yoktu. Dolayısıyla çatışmayı ne kadar geciktirirsek o kadar önemliydi. Bunun için manevra yaptık, gündüz saat 12.00 sıralarında. Fakat düşman, hava yağmurlu olduğundan dolayı izlerimizi biliyordu. 25 kişi olduğumuzu farketmişti. Bundan dolayı çatışmayı dört saat kadar geciktirdik. Bu önemli bir durumdu. Dört saat süreyle çatışmaya girmemiştik. Daha sonra, hemen Karakoçan'ın arka tarafındaki tepelik bir noktaya mevzilendik. Mevzilenmemizle beraber düşman hala izlerimizi takip ederek üzerimize gelmeye çalışıyordu. Tam bu sırada helikopterin üzerimize geldiğini gördük. Burada helikopteri BKC ile vurduk. Ve helikopter Karakoçan merkezine düştü. Bundan sonra düşman yerimizi keşfetmişti ve çevre sahamızın tutulacağını çok iyi biliyorduk. Böyle bir durumda kuşatma fırsatı vermemeliydik. Bunun için düşmanı boş mevzilerin etrafında çember atmasını sağlatarak gizlice hile yapıp oradan uzaklaşmamız gerekiyordu. Öyle yaptık, çekildik. Onlar da boş mevziler etrafında çember atmaya başladılar. Biz de öylece çekilerek alandan uzaklaştık. Alandan uzaklaştığımızı farketmişlerdi. Dolayısıyla hiç tahmin etmedikleri sahalarda gizlice, biraz da iç disiplin kurallarımızı sıkı uygulayarak geçtik. Fakat sorun Peri Suyu'nu geçmekti. Tüm köprülerin tutulacağını biliyorduk. Düşman yönümüzün Dersim'e doğru olduğunu çok iyi biliyordu. Böylelikle Kiğı, Nazimiye hattının ve köprülerinin tutulacağını çok iyi biliyorduk.

Böylece önümüzde üç yol vardı: Ya kelek yapıp sudan karşıya geçmek, ya bir keşif yapıp düşmanın bir gafletini yakalayıp köprüden geçmek, ya da Peri Suyu'nu takip ederek ta çıkış noktası olan dağların zirvesine kadar uzanmak, oradan da Dersim'e gitmekti. Bir tesadüf sonucu bulduğumuz bir dostu keşfe gönderer bir şantiye köprüsünün boş olduğunu öğrendik. Hemen bunu değerlendirdik. Fakat yine de inanmıyorduk. Yani mutlaka orası da tutulmuş diyorduk. Buna rağmen denemek zorundaydık. Çünkü o sahada beklemek, düşmanla çatışmak aleyhimizdeydi. Alan ovalıktı ve 25 kişiyi koruyamazdık. Dolayısıyla bu sahada daha fazla kalmak intihardı. Eğer kendimizi dağlık kesime atsaydık hem kendimizi koruyabilir, hem düşmana kayıp verdirebilir, hem de manevra yapabilirdik. Fakat Karakoçan'da bunu yapmanın imkanları yoktu, bunun için acele etmek zorundaydık. Onun için hızla harekete geçtik. Köprüden geçmiştik, ortada bir gaflet durumu vardı. Düşman komutanı kesinlikle gafil davranmıştı. Yağmurdan ve soğuktan dolayı köşedeki bir köye ya da eve sığınmışlardı. Bu gaflet durumu bizim işimize yaradı. Köprüden geçiş yaptıktan sonra gafletlerini farkettiler ve hemen harekete geçtiler. Harekete geçtiklerinde üzerimize geldiklerini farkettik. Köprüyü geçtikten sonra küçük bir mola vemiştik. Tam bu molada düşman askerlerinin üzerimize geldiğini gördük. Ani bir pusuyla öndeki 6-9 kişiyi tarayarak düşürdük. Herhangi bir müdahale yapamadılar. Biz de hızla geriye çekilirken, düşman 9 dolayında kayıp verdi. Öndeki 3 kişi kesinlikle imha edildi, ardındaki 6 kişi de yere düştü. Bu biçimde vuruldular. Daha sonra dağlık alana doğru önümüzdeki birliklerin, karakolların çember atacağını iyi tahmin ediyorduk. Bunun için yapacağımız şey şuydu: Kendimizi gaflete kaptırıp vadilerde, köşelerde, bucaklarda saklanmayacaktık. Çünkü düşman yağmurlu havada çamurda iz sürmekle üzerimize gelmeyi rahat becerecekti. Dolayısıyla bizim yapacağımız en sivri noktalara, hakim tepelere uzanmak, orada hem hakimiyeti elimizde tutmak, hem de savunma tedbirlerimizi güçlü geliştirerek düşmanla çatışmayı göze almak ve böylelikle kendimizi korumaya almaktı.

Hakim tepelere doğru harekete geçtik. Sabahın şafağıyla beraber harekete geçtiğimizde düşmanın köyleri tuttuğunu gördük. Düşman hemen arkamızda bir koldan üstümüze çember çıkarmıştı. Böylelikle bizi kuşatmaya almak istiyorlardı. Bu durumda yapacağımız bir şey vardı. Düşmandan önce tepeye varmak. Düşman koşarak tepeye yaklaşıyor, biz koşarak tepeye yaklaşıyoruz. Fakat onların avantajı vardı. Bir yorgun değillerdi, iki aç değillerdi, üç uykusuz değillerdi. Biz ise bu üç dezavantaja sahiptik; uykusuzduk, açtık, çok yorgunduk. Bu durumda arkadaşların iradesine muazzam yüklendik ve zorlandık; mutlaka önce biz tepeyi ele geçirmeliydik. Harekete geçtik. Bizi yürüten iki parça şeker, biraz da yeni çıkan qulik diye bir ottu. Bu otu yiyip yola devam ediyorduk. Fakat arkadaşlar yine de arkada kalıyorlardı, yürüme takati kalmamıştı. Tepeye yaklaştığımızda düşmanın tepeyi aldığını gördük. Bu arada yapacağımız bir şey vardı. Karnas uzun namlulu silahla onları sağ koldan uğraştırmak, sol koldan beklenmedik şekilde hücum edip tepeyi ele geçirmekti. Sağ kol üzeri karnasımız onları uğraştırınca, onlar karnasa doğru hücuma veya savunmaya geçtiler. Bu arada arkadaşlarımız arkadan sol kol üzerinden gizlice hücuma geçip el bombasıyla saldırıp tepeyi ele geçirdiler. Böylelikle hakim tepeyi ele geçirdik. Artık düşmanın elinden inisiyatifi almıştık, inisiyatif bizim elimizdeydi. Çünkü saldırıyı biz başlattık. Durumu fark etmeyen, yorgun olarak en geride kalan iki arkadaşımız vardı; Welat ve Sertaç arkadaşlar. Bunlar aşağıdan, çatışmadan habersizce geliyorlardı. Tepeden püskürtülen düşman vadiye sığınarak saklanmıştı. Dolayısıyla vadiye sığınan düşmanı fark etmeyen her iki arkadaşımız en arkada kalmıştı. Her iki arkadaşımız o dikkatsizliklerinden dolayı vuruldular. Yani açlıktan gözleri kararak, takatları kesilerek olumsuz durumdaydılar. Vadiye sıkışan düşman, arkadaşları tepeden farkedince, arkadaşların açık davranmalarından da yararlanarak ateş etti ve arkadaşlarımızı orada vurdu. Daha sonra ani bir bararla o vadide saklanan 4 askerin etrafı sarıldı ve imha edildi. İmha edildikten sonra ellerindeki silahlar da alındı. Böylelikle ele geçirdiğimiz silah sayısı 1 MG-3 orta otomatik silah ile üzerindeki tüm teçhizattı. Sanırım 500 mermi vardı. 5 G-3, 1 roket, 2 elbombası, bu silahlara ait raht, şarjör, mermi, bunun yanında 10 çanta ele geçirildi. Böylelikle düşmanın toplam kaybı 15 civarındaydı, yaralıları hesab katmıyoruz. Bu durumda çatışmayı fazla uzatmanın anlamı yoktu. Güçlerimizi hızla çekerek yukarı doğru çekildik. Yukarı doğru çekilince düşman, sisli ve karlı havadan bizim üzerimize gelme cesaretini gösteremedi. Hele hele helikopterler hiç yanaşmadı.

Daha sonra erzağımız yoktu, fakat vurduğumuz askerlerin çantalarındaki erzak bize yardımcı oldu. Ve yürüdük, Sümbül Dağı'nın -bu dağ Kiğı ile Nazimiye arasında en yüksek

dağdır- karlı kesimini de aşarak ova kesmine indik. Burada düşman birlikleri önümüze çember kurmuştu. Çatışma kayıplarından çok ürken düşman askeri üzerimize gelmedi. İki sefer 10 metre, 20 metre yaklaşmamıza, bizi fark etmelerine rağmen üzerimize gelmedi. İlk defa Amerikan Apaçi helikopterlerinin orada kullanıldığını gördük. Sanırım Türkiye'de 4 tanedir. 2 tanesini orada kullandılar ve çok çılgın şekilde hareket ediyorlardı. Sanırım onbinlerce asker yığmışlardı. Bingöl, Karakoçan, Dersim alanından getirilen askerler beraber hareket ediyorlardı. Bu arada o saha üzerinde yöre halkını tanımamadan dolayı erzak konusunda sıkıntı çektik. Fakat bazen devrim adına el koyarak bu sıkıntımızı gidermeye çalıştık. Bu şekilde 3 gün üst üste aralıklı süren bu çatışmalardan sonra 2 kayıpla, düşmana bu kadar kayıp verdirerek, bu kadar malzemeye de el koyarak alana ulaştık. Daha sonraki durumda ise düşmanla çatışmayı esas almak yerine daha çok eyalet birliğine ulaşma temelinde gizli bir hareket tarzıyla eyaletin içlerine doğru ilerledik. Yaşanan süreç kısaca böyleydi.

Süleyman ARSLAN ve Kazım KULU yoldaşlar

-Biraz da alandaki birimlerle görüştükten sonraki sürece değinir misiniz?

Şimdi şunu belirteyim: Bu olayı düşman yansıtmadı. Fakat bu çatışmaların alan üzerinde, her şeyden önce halk üzerinde muazzam bir etkisi vardı. Yayladere'deki şehitlerin intikamı alındı deniliyordu. Tam aynı yerde olmuştu olay. Yine aynı şekilde 4. Kongre'den geliyorlar diye halk içinde kendiliğinden bir propaganda gelişti. Dolayısıyla halkı bu şekilde hareketlendiren olaylar eyalet gücünü de harekete geçirdi. Şimdi bu süreçte düşman da boş durmadı. Sanırım bir aylık zaman, yani 11 Nisan da başlayan çatışmalar sonucunda, Mayıs'ın ilk haftasında eyaletin diğer ucunda, yani eyaletin batı ucundaki birimle görüştük. Her görüştüğümüz birimle çalışmalarımızı, kongre sonuçlarını, eyalet hakkındaki düşünceleri, yine merkezi düzenlemeleri aktararak arkadaşlarla uygun bir tartışma yürütülüyordu. Kongre çizgisini aktarma çalışmalarımızı bu şekilde yürüttük. Alandaki birimler oldukça birbirinden kopuk durumu yaşıyorlardı. Bir buçuk yıllık bir sürede birbirlerinden habersizdiler. Yine bir daralma, gerileme, kendiliğindenci durumu yaşama vardı. Daha çok da dışarıdan müdahaleyi bekler konumdaydılar. Böyle bir durumda eyalet birimleriyle birleşerek kısa bir durum değerlendirmesi yaptık. Şöyle bir ihtiyaç ortaya çıktı: Her şeyden önce bir toparlanmaya ihtiyaç vardı. Ve toparlanmayla beraber uygun bir düzenlemeye ihtiyaç vardı. Geçici bir düzenlemeyle ihtiyaçları karşılamak için yapılacak şey şuydu: Toplantı hazırlıklarını yürütecek bir birim, eyalet güçlerini bir araya getirecek bir birim oluşturulacak, yine düşmanın dikkatlerini çekecek, toplantı noktasından uzaklaştıracak, kısa hazırlıklar temelinde bazı eylemler, toplantılar yaparak düşmanın dikkatini dışarı sahaya çekecektik. Bu zamana kadar eyaletin diğer üye birimleri çağrılacak, toplantının hazırlık çalışmalarından sonra toplantı yapılacaktı. Düşmanın da dikkatleri çevrede olduğundan dolayı toplantımızı yapıp dağılacaktık. Böylesine taktiksel geçici bir düzenlemeyle birimleri dağıttık. Çünkü düşman şunu fark etmişti: Birim o tarafa doğru çekilince ve ihbarlar da gelişince şüphelenmeye başladılar. Halk bizim PKK'li olduğumuza inanmıyordu. Ya da hareket tarzımız, yabancı oluşumuz halka özel timler gibi yansıyordu. Bir de devlet bizim sayıya denk bir sayıyla beraber bizim elbisemizi giyen bir birliği ortalığa sürmüştü. Bu birlik de bizimle aynı tarzda kitle ile konuşuyordu. Hem Kurmanci konuşuyor, hem de "biz Botan'dan yeni geldik, işte arkadaşları arıyoruz, arkadaşları tanıyor musunuz? Yerlerini biliyor musunuz?" diye bizim adımıza hareket ediyordu. Bir de düşman, birimin alana girdiğini farkettiği için ihbarımızın alındığı yerde jetleri kaldırıyordu. Uyanık olmak zorundaydık. Yani fazla gücü bir arada tutmak doğru değildi. Toplantı için dikkatleri çevre tarafa toplamak gerekiyordu.

Randevulu davrandık. Toplantı vs. yapacağımız tarzında çevre tarafından biraz ses çıktı. Eyaletin diğer birimleri de yanımıza gelince, kısaca kongre çizgisinin aktarımını yaptıktan sonra genel toplantımıza başladık. 4. Kongre dört yıllık faaliyetleri bir çözüme bağlamıştı, bizim onları yeniden ele alma gibi bir durumumuz yoktu. Daha çok son durum nedir? Bunu kısaca değerlendirmek; ne yapabileceğiz, ne yapamayacağız? Bir yıllık kongre kararlarını nasıl hayata geçireceğiz, nasıl bir çalışma tarzıyla, nasıl bir bileşimle, nasıl bir düzenlemeyle, nasıl bir güç mevzilendirmesiyle bu işi yapacağız? Bunları tartışacaktık. Arkadaşlarla toplandıktan sonra genişletilmiş Dersim merkezi eyalet toplantısını yaptık. Birinci eyalet toplantısına böyle bir resmiyetle başladık. Çalışmalarımızı belirli bir taslak doğrultusunda, belli bir işleyiş ve gündemle sürdürdük. Çalışmalarımızı Haziran'ın ilk haftasında sonuçlandırdık. Ve seçilen yeni eyalet yönetimiyle birlikte yeni planlama ve güçlerin mevzilendirilmesi temelinde güçlerimizi beş bölgeye göre örgütlendirerek alanlarına hareket ettirdik. Bu süreç böylelikle kayıpsız derlenmiş, toparlanmış, belli bir örgütlülüğe kavuşturulmuş, düzenlenmiş bir şekilde dağılımı yaptırılmıştır ve eyalet açısından ilk örgütsel adım da böylece tamamlanmış oldu. Kısaca bu süreç de böyledi.

-Eyalet birimlerinin toplantılarından sonra bazı düzenlemelerden bahsettiniz. Eyalet genelinde bu düzenlemeleri gerçekleştirdiniz ve birimler alanlarına ulaştı. Bundan sonraki süreçten günümüze kadarki süreci örgütsel ve pratik açıdan değerlendirir misiniz?

Her şeyden önce şunu belirtmek gerekiyor: Alanda ulusal kurtuluş mücadelemizin yaşadığı gelişmenin oldukça uzağında kalma gibi bir durum var. Cizre, Lice ve Diyarbakır'daki gelişmeler, buradaki kitlenin durumu göz önüne alındığında öncüden büyük oranda kaynaklanan önemli bir gerilliği yaşama gerçekliği var. Bunu görmemiz gerekiyor. Diğer taraftan alanda önemli bir potansiyel bulunmasına rağmen, bu potansiyel her açıdan değerlendirilmemiştir. Halkın serihildanlar temelinde örgütlendirilmediği açıktır. Tabii bunun geçmişte yaşanan süreçlerle bağlantıları var. Bunu burada fazla açmaya gerek yoktur. Her şeyden önce çalışmalara belli bir plan doğrultusunda yaklaşmayı, bir yıllık planlama yaparak ve sağlam adımlar atarak ilerlemeyi önümüze hedef koymuş bulunuyorduk. Bunun için güçlerimizi en akılcı şekilde mevzilendirmek ve gücümüzü yetebileceği şekilde konumlandırmak en doğru yaklaşımdı. Ne hadsiz-hesapsız bir güç dağılımı ne de öyle dar birim hareketine girişecektik. Bu ikisinin ortasında alana özgü hareket tarzı tutturacaktık. Çünkü alanın donanım, lojistik sorunları bakımından oldukça zorlu bir durumu yaşama gerçeği vardı. Bunun için hareket tarzımızdan tutalım diğer konulara kadar özgün bir durumu hesaba katarak bir çalışma tarzını tutturmamız gerekiyordu. Özellikle altyapı hazırlıklarına önem vermemiz şarttı. Diğer taraftan altyapı hazırlıklarını belli bir sonuca bağlarken, eylemsel ve örgütsel faaliyetleri belli bir düzen içinde yürüten ve kendisini aktifleştiren bir seyri izlemeyi de esas alıyorduk. Çünkü belli bir altyapı düzenlemesine dayanmayan bir hareketin kısa sürede önemli engellerle, ciddi sorunlarla karşılaşacağını iyi biliyorduk. Belki genel yaşanan sürece aynı oranda cevap veremeyecektik, ama en azından kendimizi bu konuma getirecek adımlar atacaktık. Ki gerçekçi olan yaklaşım da buydu.

Böylelikle birimler alanlarına sağlamca ulaştırıldı. Bu süreçte yaklaşımımız, gerek örgütsel faaliyeti, yani köy toplantılarını, yeni milis yapıyı, cephe çalışmalarını geliştirmek, gerekse de eylemsel faaliyetle bunu desteklemek biçimindeydi. Bu faaliyet normal bir tarzdan dönemin istediği düzeye ulaşmasa da normal bir şekilde sürdürülmeye çalışıldı. Fakat bu konuda hala geri olduğumuzu belirtmek gerekiyor. Bu süreçte kitlelerle tanışma, onlara yeni durumları aktarma, bazı temel ilişkileri yakalama, bağlantı kanalları oluşturma, bu temelde eylemsel faaliyetleri tırmandırma biçiminde bir çalışmamız oldu. Bu konuda belli denemelere girişmek ve doğru tarzı yakalamak konusunda bir süreç yaşayacaktık. Bu bize en doğru tarzı verecekti. Mevcut durumda bazı sonuçları almakla beraber, bunları çok yetersiz görüyoruz ve bu deneyim bizi en azından şu anda çalışma tarzı, temposu konusunda belirgin olarak doğru, yetkin, mutlaka sonuç alıcı olan tarza hemen hemen ulaştırmış durumdadır.

Düşman özel savaşla belli bir sonuç almış, belli bir mesafe katetmiştir. Halk, düşmanla gerçek çelişkisini yaşamıyor, kendi içinde kendine karşıt hale getirmiştir. Yani pasifikasyon, sindirme oldukça mesafe almıştır. Bu durumda altyapı çalışmalarının belli bir düzeye getirilmesinden sonra, mutlaka düşmana yönelerek halkı gerçek çelişkisini yaşayacak duruma getirmek görevi vardı. Eylemsel faaliyete ağırlık kazandırmadan halkın içerisindeki sorunları çözmek, örgütlülüğü geliştirmek mümkün olmayacaktı. Dolayısıyla az sayıda olan birimlerimizi harekete geçirerek belli bir düzey tutturulmaya çalışıldı. Bu süreçte, -ki Haziran sonuna kadar diyelim- Mercan Karakolu basıldı. Mercan Karakolu'nun basılmasıyla beraber devam eden çatışmada iki arkadaşımız şehit düştü. Bunun yanında düşmana ise önemli oranda maddi hasar ve kayıp verdirildi. Eylemin sonucunu tam bilemiyoruz. Bunun yanında düşmana işbirlikçilik yapan, hizmet eden iki unsur -şehir merkezinde işyerleri bombalandı; 4 arkadaşımızın şehit olmasına neden olmuşlardı- cezalandırıldı. Bunun yanında düşmanın alana eskiden beri yerleştirdiği ve çeteleşen bir Türk köyü basıldı, 2 kayıp ve 5-6 civarında yaralı ve:dirildi. Eylemde 1 G-1 silahına el konuldu. Akabinde devam eden operasyonlarda düşmanın üs sahalarımızı bombalaması sonucu bir arkadaşımız yaralandı, bir arkadaşımızı da kaybettik. Daha sonra Dereova Karakolu'na baskın düzenlendi. Ve bu baskında karakol roketlenerek ateş altına alındı. Düşmanın kayıpları konusunda kesin bilgimiz olmasa da, kayıp verdirildi. Kırmızı Köprü odun deposu baskını ve yol kesme eyleminde kitleye propagandayanında, bu yol kesme eyleminde düşman aracının konvoya katılmasıyla beraber çıkan çatışmada düşmana kayıp verdirildi. Sayı konusunda kesin bir şey bilmiyoruz. Fakat bir arkadaşımız hafif yaralandı bu çatışmada. Bunun yanında yine bir operasyon birliğiyle çatışmaya giren birliğimiz, çatışma sonucunda düşmana 6 civarında kayıp verdirdi.

Bu arkadaşlarımız herhangi bir kayıp vermeden geri çekildiler. Bu biçimde süren bir eylemsellik durumu vardı. Bunun yanında örgütsel çalışmalar ve diğer siyasal eylemlilik konusunda çabalar devam ediyor. Şimdi bir bütün olarak duruma bakıldığında, bunların diğer alanlardaki gelişmelerle kıyaslaması yapıldığında elbette tamamen eyaletin rolünü oynadığını belirtmek gerçekçi olmaz. Ancak bu konuda çabalar ve çalışmalar sürdürülmektedir.

-Şehirlere baktığımızda genel anlamıyla bir pasifikasyon ortamı yaşanıyor. Bunu kırma yönünde siyasal olarak çalışmalarınız mevcut mu? Sön dönemde bunun örnekleri de görülüyor, bunları biraz açıklar mısınız?

Elbette! Partimizin savaş üslubu, gerilla savaşı politik-askeri savaştır. Yani siyasal eylemlilik mutlaka dengeli bir tarzda savaşı geliştirmeyi gerekli kılan bir tarz oluyor. Bu ikisi birbirinden ayrılmaz, mutlaka birbirini tamamlaması gerekiyor. Daha önce de eyaletin durumuna biraz değindik. Bu durumda, bu pasifikasyon ortamında bazı adımlar attırmak elbette mümkün. Bu elbette dağdaki gerillanın biraz da becerisine bağlı ve onunla orantılı olarak gelişecek bir durumdur. Dolayısıyla hem onu ortaya çıkaracak, hem de ondan güç alacaktır. Bu konuda gerek kazalarda, gerekse de şehirlerde belli çabalar içerisine giriyoruz. Bu çabalarımızın son bir örneğini verirsek: Dersim şehir merkezinde özellikle kitlede buna cesaret etme eğiliminin geliştiğini görüyoruz. Son açlık grevi buna biraz da örnek verilebilir. Açlık grevi kitlenin büyük ilgisiyle beraber devam ediyor. Açlık grevi bu anti-terör yasasına karşı, asıl olarak PKK'ye karşı geliştirilen ve içeriği oldukça geniş olan saldırıya karşı kitlenin eliyle cevap verme biçimindeki bir tarz oluyor. Elbette bu yeterli olmaktan çok uzaktır. Fakat bunu geliştirme yönünde de, gerillayı geliştirmeye denk düşen çalışmaların daha da gelişeceğini belirtebiliriz.

-Son dönemlerde PKK'ye dayatılan bazı komplolar mevcut. Gerek TC'nin anti-terör yasasıyla geliştirdiği, gerek ABD'nin KDP eliyle Kürdistan'da geliştirmek istediği komplolar ve gerekse de son dönemlerde parti içerisinde iki unsur şahsında kedisini gösteren reformist-liberal anlayışlar vardır. Bu konuda düşüncelerinizi alabilir miyiz?

Başta şunu belirteyim: Çok önemli bir noktaya parmak basılıyor. Bu konudaki bazı spekülasyonların önüne geçmek için belirtmekte yarar var. Ki asıl olarak partiye yönelen bu genel komplonun iç yüzü parti tarafından açığa çıkarılmış, teşhir edilmiş ve halkımız buna yabancı durumda değildir. Bu komplo elbette Amerika, KDP ve Türk sömürgeciliği eliyle geliştirilen, içimizde de belli bir kesime hitap etmeye çalışan bir eğilimdir. Bunun geniş bir yelpaze ve oldukça sistemli bir saldırı olduğu gerçeği vardır. Her şeyden önce şunu belirtelim: PKK için silahlı savaşımın anlamı nedir? Ya da Kürdistan halkı için silahlı savaşımın anlamı nedir? Aslında bu Kürt halkı tarafından, hepimiz tarafından oldukça iyi bilinen ve her gün, her saat içinde yaşadığımız bir gerçektir.

PKK'yi PKK yapan onun doğru siyasal stratejisini ve şiddet anlayışını doğru tarzda geliştirmesidir. PKK'nin gelişmesi silahlı savaşıma gerçek değeri vermesiyle bağlantılıdır. Gerilla savaşı bizim için birçok halktan daha büyük bir öneme haiz olan bir savaştır. Silahlı savaşım çizgisine dayanmayan, onun yenileştirici, ilerletici, aştırıcı, güçlendirici özünü yakalamayan hiçbir gelişme, hiçbir iddia gerçekten ne halkımıza, ne partimize, ne de mücadelemize hizmet edebilir. Ortada olan değerler kesinlikle silahlı savaşım sonucu elde edilmiştir. Bu elbette Parti Önderliği başta olmak üzere, partimizin doğru siyasal stratejisi ve öncülüğü, bu öncülük altında yürütülen silahlı savaşımın damgasını taşır. Bağımsızlık çizgisini boşa çıkarmak ve işbirlikçi bir kesimle sorunu çözüme kavuşturmak istemesi düşman açısından doğal ve anlaşılır bir durumdur. Bunu yapmak isteyecektir. Fakat bunu özellikle bağımsızlık çizgimize karşı bazı içteki unsurların eliyle yapması ve böyle bir telikenin ortaya çıkması elbette ciddi üzerinde durulması gereken ve mutlaka boşa çıkarılması gereken bir çabadır.

Her ne kadar PKK'ye karşı girişilen beyhude bir çaba olsa da, yine de etkilerini küçümsememek ve mutlaka bunu boşa çıkarmak büyük önem arzediyor. Burada eyalet özgülünde de düşman açıkça şu propagadayı yapıyor: "Silahlarınızı bırakın, isterseniz komünist partisi kurun, ne istiyorsanız tartışalım, dil de veririz, kaset de çıkarabilirsiniz, her şey serbest, fakat silaha başvurmayın." Yine aynı şekilde ABD'nin eliyle geliştirilen ve giderek anti-terör yasasıyla, silahlı olan her şeye karşı en sert tedbirleri geliştirme, bunun yanında ise küçük bazı kırıntılarla en kötü tarzda bir reformist-

leştirme ile partiyi özünden boşaltma çabalarına tanık oluyoruz. Bu bir saldırı cephesidir ve oldukça işbirlikçi bir kesimi kapsıyor. Nitekim bu iki unsur, yani Sarı Baran ile Mehmet Şener eliyle geliştirilmek istenen veya sözümona bunların "PKK Diriliş Kanadı"nı kurduk" biçiminde ortaya attıkları çok ilginç bir tarzın, ABD ve TC'nin Kürdistan üzerindeki planlarının somutlaştığı bir sürece denk gelmesi gerçekten düşündürücüdür. Gerçekten "Diriliş Kanadı" değil, PKK'nin aslında çürümüş ve içinden atması gereken kırıntılarının toplamından kurdukları bir "diriliş" birliğidir. Ve bunun gerçekten "diriliş"çi ve yaşamı kurtarıcı veya mücadeleyi ilerletici hiçbir yanı yoktur. Bu ölü bir durumdur. Bunlar bu ölü kırıntılar üzerine bina yapmaya çalışıyorlar. Ki bu beyhude bir çabadır. Bin bir yanıltma ve sahtekarlıkla yürüttükleri çalışmaları bu şekilde noktalamaları bunların gerçek niyetlerini ve durumlarını açıkça ortaya çıkarıyor. Doğru bir durum değil ve sahipleri açısından gerçekten talihsiz bir durumdur. Ki devrimci demokratik sürecin gelişmesine en iyi katkının sunulması gereken bir dönemde bu şekilde bir tutum takınmaları kendileri açısından talihsiz ve affedilmemesi gereken bir durumdur. Yani basına yansıtılan "ayrıldılar" biçimindeki imaj bile doğru bir imaj, doğru bir yansıtma değildir, gerçekçi değildir. Ve şiddetle karşı çıkılması gereken bir durumdur. 2000'e Doğru dergisinde çıkan durum biraz böyle değerlendirilmesi gereken bir durumdur.

Dolayısıyla bu reformistleştirmek isteme çalışmalarına kongrede de, Parti Önderliği başta olmak üzere, bütün kongre delegeleri dikkat çekmişti. O zaman basına da yansıdı bu durum. Özellikle "kırla kent arasında bir fark kalmamış", yine aynı şekilde "Botan önemini yitirmiş" biçiminde olan iddiaları vardı. Bu iddialar öne sürülüyordu bu unsurlar tarafından. Bu durumda elbette kongrenin buna tepkisi muazzam oldu. Bu durumda kendi çabalarının sonuç veremeyeceğini anladıkları anda bu şekilde bir kaçışı ve ihaneti dayatarak, dolayısıyla bu önemli süreçte Amerika'nın politikası temelinde TC ile işbirliği halinde PKK'ye karşı geliştirilmek istenen "PKK'yi yumuşatma, ılımlılaştırma, işbirlikçi çizginin egemenlik sahasına sokma" çabalarına

denk düşecek bir çalışma içerisine girerek eşlik ediyorlardı. PKK içerisinde sonuç alamayacaklarını bildikleri noktada çeşitli komplolara yönelmeleri onların gerçek niteliklerini ortaya koyması açısından önemlidir. Kendileri için böyle bir sonu hazırlayan bu unsurların bırakalım şu veya bu şekilde etkili olmaları, ancak PKK'de diri olmayan, çürümüş veya partileşmeyen kişilikler üzerinde şu ya bu şekilde etkisi olabilir. Bunun dışında gerçekten PKK'nin temsil ettiği militan yapı ve militanlaşan halk yapısı üzerinde herhangi bir etkisinin olacağı düşünülemez, mümkün de değildir. Asıl olarak burada da kitle içerisinde yarattığı etki herhangi bir şekilde ciddi olmamakla birlikte, daha çok bizler tarafından kitleye bunların durumu izah ediliyor. Kaldı ki bunlar PKK tarihinde özellikle kritik anlarda, böylesi önemli dönemlerde çokça yaşanan olaylar olduğu için bunları teşhis etmek, bunları anlamak ve bunlara karşı tavır geliştirmek öyle zor olan bir olay değildir.

Şu bir gerçektir: Kendimizin de içinde yaşadığı silahlı savaşımın, gerillanın ne anlama geldiğini çok iyi biliyoruz. Özellikle biraz insan olabiliyorsak, ya da biraz insanız diyebiliyorsak, demokratikleşme ve devrimcileşme yolunda bazı adımlar atıyorsak bunun her şeyden önce bu silahlı savaşıma veya gerillanın kendisi ile büyük bir bağlantı, bunla doğrudan bir etkileme içerisinde olduğunu ortaya koymamız gerekiyor. Şunu belirtmek gerekiyor: Özellikle PKK içerisinde örgütsel laçkalığı, liberal eğilimi, yine içi boşaltılmış hümanizm biçimindeki duygusal, oldukça yanıltıcı tarzla bunları denemek istediler. Bunlar daha başından beri işleri bozmaya çalışmışlardı. Bu düşmanca faaliyet sahiplerine karşı partimizin müdahalesi gündeme geldi. Zaten bu unsurlar görevden alınmışlardı ve herhangi bir görevleri de yoktu. Yani basına yansıttıkları işte "ARGK komutanı", "Politbüro sekreteri", "Özel güvenlik birimi sorumlusu" vb. hepsi bir yanıltmaca ve kandırmacadır. Gerçekle herhangi bir alakası yoktur.

Bunun yanında şöyle bir gerçek var: Bunları teşhis etmek, bunların eğiliminin sonuçlarını veya nedenlerini anlamak ve bunlara karşı oldukça tedbirli olmak bizler açısından çıkarılması gereken önemli sonuçlardır. Elbette bu eğilim, emperyalizm, sömürgecilik ve yine önemli bir gerici cephe tarafından desteklenen, onaylanan bir eğilimdir. Fakat bu eğilimin PKK içerisinde yaşaması söz konusu değildir. Çünkü PKK'de yaşam tarzı, PKK'de gelişme gerçeği başkadır. Ve bu Parti Önderliği'nin çözümlemelerinde, talimatlarında, yürütülen silahlı savaşımda da en net biçimde kendisini ortaya koymuştur. Şimdiye kadar bizi devrimcileştiren, geliştiren, güçlendiren ve bu seviyeye getiren, partimizin siyasal çizgisinin egemenliğinde yürüyen silahlı savaşımdır. Bu temele dayanmayan, bunu esas almayan hiçbir çalışma ve çaba gerçekte sonuç alamayacaktır. Bu gerçeğin bizi yüceltttiği, eğer biraz ileri bir gelişmeden bahsedecek bunu kesinlikle buna borçlu olduğumuzu belirtmek istiyorum. Yine aynı şekilde bizi ve mücadeleyi bu seviyeye götüren bir araca ihanet edemeyiz. Bu bir gerçektir. İhanet etmek bir yana, buna en sıradan olumsuz bir yaklaşıma bile tahammülümüz yoktur. Bu konuda eksiklikleri hızla eleştiri-özeleştiri süzgecinden geçirerek büyük dersler çıkarmak, mutlaka en sağlam şekilde bunun takipçisi olmak bizim görevimizdir. Bundan sonraki yaşam üslubumuzda, ilkemizde de buna en sadık bir şekilde hareket etmektir. Bu tarzda yol almak ve şimdiye kadar gelişmeleri yaratan bu gerçeğin, bundan sonra da yaratılacak gelişmelerin de temel gerçeği olduğunu unutmadan hareket edeceğiz. Gerçek budur. Bunun dışındaki çabalar beyhudedir. Bütün bu çabaları deşifre etmek, teşhir etmek ve bunların tüm belirtilerine karşı savaşım yürütmek de her şeyden önce temel görevlerimizden oluyor. Ve bu görevlerimize daha iyi sarılarak, bu konuda genel cephede ve özellikle içte potansiyel biçiminde bulunan hastalıklara karşı mücadelede bunların bu gerçeğimizi sekteye uğratmasını, zarar vermesini engellemek için kendimizi daha iyi silahlandırmak, daha tedbirli olmak ve silahlı savaşımın gelişmesine daha büyük bir şekilde öncülük etmek temelinde görevlerimize bağlı kalarak hareket edeceğiz. Ve bunların bu çabalarının da sonuç alamayacağını, büyük bir gaflet ve ihanet içinde bulunduklarını haykıracağız.

Sizler de, bir silahı temin etmek, bir mermiyi ve bir imkanı yaratmak için nasıl büyük zorluklara katlandığımızı görüyorsunuz. Dolayısıyla silahlı savaşıma bağlılığımız, sadakatimiz kesindir. Partimizin öncülüğünde yürüyen bu savaşımın bizi zafere götüreceği kesindir. On yıllara sığan yaşamımız boyunca bunun için yaşadık, piştik, gördük, tanıdık ve bizi gerçek anlamda özgürleştirecek şeyin de bu olduğunu çok iyi biliyoruz. Dolayısıyla bunun dışına düşen unsurların da hiçbir şekilde bırakalım saygı ve iyi bir yaklaşım göstermeyi, büyük bir nefretle karşıladığımızı belirtmek istiyoruz.

-Son olarak belirteceğiniz bir şeyler var mı?

Her şeyden önce böyle bir fırsatı verdiğiniz için hem sizlere, hem de gazetemizin çalışanlarına teşekkürlerimizi, saygı ve selamlarımızı iletmenizi istiyoruz. Bunun yanında halkımıza söyleyeceğimiz şudur: Yakalanan tarihsel fırsatı en iyi şekilde değerlendirmek, Parti Önderliği'miz ve parti gerçeğimizin etrafında bütünleşerek, daha sıkı kenetlenerek, onu her tür tehlikeye karşı koruyarak kendi payımıza düşen sorumluluk çerçevesinde hareket edeceğiz. Gerek silahlı ve gerekse siyasal ve örgütsel savaşımı geliştirmede kendimize daha çok yüklenerek parti ve halkın takdirini kazanmak ve bu hizmeti en saygı duyulur biz düzeye getirebilmek için çabalarımızı yoğunlaştıracağımızı belirtir, bundan sonraki çalışma sürecinde de bu görev bilinciyle hareket edeceğimizi özenle vurgular ve saygılarımızı sunarız.

-Biz de teşekkür ediyor ve başarılar diliyoruz.

CİZRE'NİN YETİŞTİRDİĞİ BİR MİLİTAN:

BARAN YOLDAŞ

Adı, soyadı: **Abdurrahman NAİM**
Kod adı: **Baran**
Doğum yeri ve tarihi: **Hoser köyü-Cizre, 1963**
Mücadeleye katılış tarihi: **1989**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992, Cizre**

1963 yılında Cizre'nin Hoser köyünde dünyaya gelen **Baran** yoldaş, orta halli yurtsever bir ailenin yedi çocuğundan en büyüğüdür. İlkokulu kendi köyünde bitirdi. Okumayı çok istediği halde, ailesinin maddi durumu nedeniyle okula devam edemedi.

Orta halli bir aile ortamında büyümesine rağmen, zaman zaman ortaya çıkan ekonomik sorunlar vardı. Ailesinin ekonomik ihtiyaçlarını karşılamak için daha küçük yaşlardan itibaren bir emekçi olarak çalıştı. Bu çalışma O'nu giderek daha farklı alanlara çalışmaya yöneltti. Yaşı küçük olmasına rağmen Orta Anadolu'nun birçok yerinde inşaatlarda sıvacı olarak çalıştı. Olgun ve çalışkan özellikleriyle gittiği her yerde insanlarla sıcak ilişkiler geliştirdi, dostluklar edindi, her yerde kendisini sevdirmesini bildi.

Kendi köyünde de saygın bir yere sahip olan Baran yoldaş, 1983 yılında TC'nin askerliğine gitti. Kıbrıs adasında askerliğini bitirdi. Kürt olduğu için askerlik yaşamı boyunca haksızlıklara uğradı. Askerliğini bitirdiğinde memleketine döndü. Bırakıp gittiği ve geldiğinde karşılaştığı Botan çok farklıydı. 15 Ağustos Atılımı genelde Kürdistan'ı, özelde de Botan'ı oldukça etkisi altına almıştı. 15 Ağustos Atılımı'yla başlayan yeni süreç Baran yoldaşın ailesini de etkiledi. Yurtsever bir aile olduğundan, gelişen mücadeleye sempati duydu, destek vermeye çalıştı. 1987 yılında köyleri tümüyle korucu olmuştu. Ancak Baran yoldaşın ailesi silah almamış ve aileleri koruculuktan vazgeçirmek için çaba sarfetmiş, koruculuğun düşmana hizmet ettiğini kavratmaya çalışmıştı.

Cizre-Silopi arasında bulunan bir lokantada çalışmaya başlayan Baran yoldaş, gelişen gerilla savaşından daha çok etkilenerek bu tarihten itibaren milislik görevine başladı. Gücü oranında gerillanın her türlü ihtiyaçlarını karşıladı, çevresindeki insanları örgütlemeye ve mücadeleye kanalize etmeye çalıştı. 1989 yılına kadar milislik görevini büyük bir sorumluluk anlayışı içinde sürdürdü. Yurtsever, özlü, sade ve olgun özellikleriyle çevresi tarafından sevildi. Artık profesyonel olarak mücadeleye katılmak istiyordu. Bu nedenle partiye yazdığı raporda gerilla savaşına katılmak istediğini, gelişen mücadele karşısında sınırlı bir çabayla yetinmenin kabul edilemeyeceğini ortaya koydu, talebini ısrarla dayattı. Bunun üzerine talebi kabul edildi ve Ekim 1989'da fiili olarak gerilla savaşına katıldı. Gerillaya katıldığı günden şehit düştüğü güne kadar Botan'da savaştı, savaş içerisinde yetkinleşerek gelişti. Geliştirilen birçok eylemde hem örgütçü ve hem de bir komutan olarak yer aldı. Gücü oranında yoldaşlarının eğitimine ortak oldu.

En son görev yürüttüğü Cizre'de yoldaşlarıyla birlikte bir eylem gerçekleştirdi. Düşmana ağır darbe vuracak olan saldırı grubunda aktif bir militan olarak yer aldı. Ardından düşmanın geliştirdiği operasyonda, yoldaşlarıyla birlikte çatışmaya girdi. **Kazım KULU** yoldaşın komutasında da süren çatışmada yiğitçe direndi ve şahadete ulaştı. Baran yoldaş şehit düştükten sonra, cenazesi ailesi tarafından alındı.

Köyüne getirilen cenaze üç gün boyunca düzenlenen törenlerle uğurlandı. Cenaze toprağa verildiği güne kadar binlerce insan Hoser köyüne akın etti. Geceleri Kuran'dan ayetler okunarak sabahlara kadar naaş başında nöbetler tutuldu ve en son yapılan gösterili bir törenle, görkemli bir katılımla toprağa verildi. Evli ve beş çocuk babası olan Baran yoldaşı son anına kadar da halkı yalnız bırakmadı.

Baran yoldaşın direnişi ve anısı, bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde hep yaşatılacaktır.

BAĞIMSIZLIK VE ÖZGÜRLÜK MÜCADELEMİZİN YİĞİT BİR KOMUTANI:

Ali BOTAN

Adı, soyadı: **Ali GÜNEŞ**
Kod adı: **Ali Botan**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, ...**
Mücadeleye katılış tarihi: **1979-1980**
Şahadet tarihi ve yeri: **Ekim 1992, Cizre**

Ali Botan yoldaş Dersim'de doğup büyüdü ve burada okudu. Daha sonraları çalışma amacıyla Avrupa'ya gitti. Hollanda'da devrimci mücadeleye profesyonel devrimci olarak katılıncaya kadar işçilik yaptı, çeşitli işlerde çalıştı.

Avrupa'da kaldığı sürece hiçbir zaman ülke gerçeğinden kopmadı, ulusal, kültürel özünü koruyup toplumsal gelenek ve göreneklerine göre özlü bir yaşam sürdürdü. Doğup büyüdüğü köyünü, kazasını ve memleketini seviyordu. Kaldığı süre boyunca hep özlem duydu; toprağını, köyünü ve oradaki yaşamı anımsadı, düşündü, yaşattı. Gençti, hareketliydi, ataktı. O koşullarda bu özellikte olan gençlerin çoğunluğu bambaşka dünyalar içinde yaşar, Avrupa yaşamının bitirici ve tüketici etkisine kendilerini rahatlıkla kaptırır, yok olup giderken, kendi kendilerine yabancılaşır ve geçmiş yaşamlarının acı ve ızdıraplarını çok erkenden unuturken, O buna girmedi, bütün bunların emaresine bile yanaşmadı. Yaşamı hep özlü ve sade oldu.

1978-79 yıllarında Kürdistan'da devrimci mücadele gelişiyordu. Ulusal kurtuluş düşüncesi bütün zorluklara rağmen gelişiyor, Kürdistan gençliğini, bütün ulusu sarıyordu. Sömürgeci Türk rejimine karşı gelişen eylemlerin isabetli gelişi bir uyanışı, giderek alttan alta bir kıpırdanışı beraberinde getiriyordu. Hele feodal işbirlikçi-ajan öğelere karşı gelişen ve giderek Kürdistan köylülüğünün bir umuduna dönüşen eylemlerin yoğun bir etkisi vardı. Faşist öğelere karşı yoğunlaştırılan ve ardı ardına indirilen darbelerle direnişin kıvılcımları yayılıyordu. Sosyal-şovenizme ve reformist işbirlikçiliğe karşı ideolojik ve giderek politik alanda kızışan bir mücadele vardı. Bu mücadelelere damgasını vuran ve haklı temelde bir gelişim sağlayan devrimci hareket PKK adıyla ideolojik-politik bir güç haline gelmişti. Artık Kürdistan'ın her şehrinde, ilçe ve köylerinde bir volkan gibi altan alta kükreyen bir mücadele vardı. Hiç kuşkusuz bu mücadelenin etkileri Avrupa'da bulunan Kürdistanlıları da yavaş yavaş sarıyor, etkisi altında bırakıyordu. Avrupa'da partimizin hiçbir gücü bulunmamasına rağmen, ona karşı gelişen bir sempati vardı. Kürdistan'daki gelişmeleri yakınen izleyen Ali Botan yoldaş, en erkenden sempati duyan ve kendi çapında bir şeyler yapmaya çalışan bir yoldaştı.

Partimiz 1981 yılında güçlerini Ortadoğu sahasına geri çekmeye çalışıyordu. Zaten güçlerin önemli bir kesimi çekilmiş ve eğitimlere tabi olmuştu bile. 12 Eylül faşizmine karşı yeni temellerde bir direnişi geliştirmek, gerilla mücadelesini başlatmak ve bu temelde ulusal kurtuluş savaşını kökleştirmek amacıyla sürdürülen çalışmalar yoğunlaşmıştı. Tabii bu arada çekilemeyen ve dağlarda direnen kadrolar da az değildi. Faşist rejime karşı ölümüne bir direniş sergileniyordu. Bu süreçte onlarca değerli militan kahramanca direnişlerle şehit olmuştu. Dönemin zorlukları oldukça fazlaydı. Faşist rejim başta ulusal kurtuluşçu güçlere yönelik olmak üzere, tüm Kürdistan halkına bütün gücüyle saldırıyordu. Tutuklamalar, işkenceler, köylerievleri yakmalar, sürgünler günlük yaşamın birer parçasıydı. Tabii günümüzde de düşman bütün bunları yapıyor, ama gelişen ulusal kurtuluş savaşı vardır; bu bir umuttur, halkın özgürlüğüne ve bağımsızlığına giden yol açık ve nettir. Kürdistan halkı bağımsızlığa duyduğu inançla bilinçlenerek ve örgütlenerek mücadelesini ölümüne vermektedir. O zamanlar ise, öncülük yetersizdi, zayıftı. Halkta umut bu kadar yoktu, inanç zayıftı, bilinçsiz ve örgütsüzdü. Dolayısıyla düşmanın zoru egemendi.

Dağlarda ölümüne bir direniş sergilenirken, azımsanmayacak kayıplarımız da oldu. Düşman bununla daha da umutlandı ve bitirdiğini sandı. Bu kez bütün kuvvetiyle zindanlara alınan yoldaşlarımıza yöneldi. İnsanlık onurunu ayaklar altına alabilmek için ne lazımsa yaptı. Zindanlarda sömürgeci vahşete karşı 1981 yılı ile 1983 yılı arasında yükselen şiddetli direnişlerin etkisi her alana; ülkeden Ortadoğu'ya, Avrupa'ya, dünyanın hemen hemen bütün ülkelerine yayılıyordu. Gelişen kapsamlı direnişe Avrupa'dan da verilen yanıt vardı. Çok az sayıda, özellikle ülkedeki gerçeklikten kopmayan bir grup Kürdistanlının kendiliğinden de olsa başvurduğu eylemler vardı. Amaçları ülkedeki düşman vahşetinin dünya kamuoyuna duyurulması ve sessiz kalınmamasını sağlamaya yönelikti. Ali Botan yoldaş bu eylemlerin başında yer alan biri konumundaydı. Örgütlediği insanlarla açlık grevlerine yatıyor, gösteri ve protesto eylemlerini geliştiriyordu. Bir yandan çalışıyor, diğer yandan geliştirdiği eylemlerle Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesine azami katkı sağlamaya çalışıyordu. Bu süreci, beraber mücadele eden bir arkadaşı şöyle anlatıyor:

"Bulunduğumuz alanda ulusal bağımsızlık mücadelesine ilgi çok zayıftı. Tek tek bireyler düzeyinde bir ilgi vardı ve çoğu da kendisini açık ele vermiyordu. Savunduğumuz düşünceyi doğru dürüst ifade edemiyorduk. Sempati duyduğumuz örgütle ilişkilerimiz yoktu. Kendiliğinden, amatörce bir propaganda faaliyetini yürütüyorduk. Bildiğimiz tek şey Kürt oluşumuzdu ve ayrıca PKK'nin Kürdistan'ın bağımsızlığı ve özgürlüğü için savaştığı, mücadele ettiğidir. Tabi sömürgeciliği de öğrenmiştik. Daha sonraları Diyarbakır cezaevlerinde çıkan ***Hawar*** *dergisinin iki-üç sayısı, bir-iki broşür, 'Kürdistan Devrimi'nin Yolu Manifesto' ve birkaç teyp kaseti elimize geçmişti. Ayrıca Kürdistan devrimcileri imzasıyla yayınlanan birkaç bildiri de elimize ulaşmıştı. Bulunduğumuz ülkede ayrı ayrı kentlerde kalıyorduk, ama haftada bir buluşuyor, çalışmalarımızı değerlendiriyorduk. Ailelerimizin bizi ayırma yönünde baskıları olmasına rağmen, bu amaçlarına hiçbir zaman muvaffak olamadılar..."*

Parti faaliyetlerinin Avrupa'da gelişmeye başlamasıyla Ali Botan yoldaş da hemen mücadele içindeki yerini aldı. Giderek örgütlenen faaliyetlerde hem eğitimini yaparak Kürdistan gerçeğini ve hem de ulusal bağımsızlıkçı düşünceyi derinden kavramaya başladı. Gelişimini sağladıkça faaliyetlere daha aktif katılmaya başladı. 1983 yılında Avrupa'da boy veren provokasyon parti faaliyetlerinin canına okumaya çalışıyordu. Özellikle direniş çizgisinin saptırılması için ne lazımsa onu yapmayı bir meslek olarak icra ediyorlardı. Avrupa'da mücadeleye katılanlar üzerindeki emellerini hayata geçirmeye çabalarlarken, devrimin artık olamayacağını, her şeyin bittiğini aşılamayı, inançsızlığı, umutsuzluğu yaymayı sürdüren provokatörlerin en çok üzerinde durduğu bir kesim de Dersim asıllı olanlardı. Semir provokatörü ve destekçileri özellikle Dersim kökenli kadrolar üzerinde oynamayı daha çok esas alıyorlardı. Hiç kuşkusuz bunun tarihsel-toplumsal nedenleri olmakla birlikte, provokatörler Dersimli olmanın da verdiği avantajı değerlendiriyorlardı. Bu provokasyon döneminde direniş hattını esas alan Ali Botan yoldaş, partiyi ve direnişçilerini temsil etmiş ve provokatörlere karşı kararlı ve inançlı bir mücadele vermiştir. Partinin yanında sonuna kadar tavır takınmış ve provokatörlerin etkisizleştirilmesinde üzerine düşeni yapmıştır.

Ali Botan yoldaş profesyonel faaliyetlere esas olarak 1984 yılından sonra başladı. Bir dönem eğitim gördü. Bulunduğu alanda örgütsel-pratik faaliyetler yürüttü. 1985 yılının ortalarına kadar da Almanya'nın Köln kentinde kitlesel faaliyetlerde bulundu. Burada kaldığı süre içinde deneyim ve tecrübelerini daha çok geliştirdi. O dönemde de örgütsel açıdan belli zorluklarla karşılaştı, ama yılmadı. Parti taktiğini uygulamayan, bireysel üslup ve çalışma tarzını dayatan öğelerle çatışmalı oldu. 1986-87 süreci boyunca Almanya'nın değişik alanlarında ve daha sonraları da Hollanda'da faaliyet yürüttü.

1988 yılında ortaya çıkan provokasyona karşı verilen mücadelede kararlı bir pratiğin sahibi oldu. Ve nihayet Avrupa'da azimli ve kararlı süren mücadelesi sonunda ülke pratiğine yönelmek üzere Mahsum Korkmaz Akademisi'ne gitti. 1988 yılında özellikle Avrupa'da provokatörlerin etkisizleştirilmesinden sonra, bu kez Mahsum Korkmaz Akademisi'ndedir. 1988 sonbahar ve kış aylarında gördüğü askeri ve siyasi eğitimle oldukça yetkinleşmişti. Her zamanki gibi neşeli ve canlıydı. Akademi'de bulunan kadroların çoğunluğu ülke pratiğinden ve daha değişik pratik faaliyetlerden gelenlerdi. Bu nedenle Akademi yapısı her açıdan yetkindi. Tartışmalar ve dersler de çok yetkin ve doyurucu geçiyordu. Araştırma-inceleme çalışmaları, diğer faaliyetlerin bir devamı olarak sürdürülüyordu. Bu çalışmalarda aktif bir biçimde yer alan Ali Botan yoldaş, Dersim'i Botanlaştıracağını ve bunun için de mutlaka Dersim'e gideceğini belirterek, buna göre bir hazırlık çalışmasını yürütüyordu.

Akademi yapısı içinde yer alanların en canlı ve atak olanıydı. Sabah sporlarında en öndeydi, önceliği kimseye kaptırmazdı. Moral açıdan yine denilebilir ki birinciydi. Neşesine, coşkusuna, mutluluğuna diyecek hiçbir şey yoktu. Akademi'de gerçekleştirilen moral gecelerine en iyi katılanlardandı. Folklor, tiyatro ve ozanlığıyla, gerçekleştirilen gecelerin favorisiydi. Hemen her gecede ya tiyatro oynar, ya folklorda yer alır ya da sazın tellerine vurarak türküler, direniş marşları söylerdi.

1989 yılının Ocak ayında Parti Önderliği'nin onbeş gün boyunca yaptığı çözümlemeleri özümsemek için kendisine oldukça yüklendi. Kavradıkça daha çok kendinden emin ve güvenle hareket etti. Çözümlemelerde vardığı sonuçlar temelinde gitmeyi hedeflediği bölgenin durumunu irdeledi, inceledi, raporları inceleyerek-araştırarak sonuca ulaşmaya çalıştı. Özümsediği konular üzerinde daha da bir derinleşmeyi sağlamak için yoldaşlarıyla birlikte tartıştı. Ülke pratiğinden gelen yoldaşlarla sürdürülen tartışmalarda daha iyi sonuçlara ulaşabilmek için en çok yararlanmayı esas alanlardan biriydi. Özlü ve sadeydi. Kibirliliğe -diğer bir deyişle kendini beğenmişliğe- karşı oldukça öfkelenirdi. Herkesin sade ve özlü olmasını, biçime kaçmamasını isterdi. Yine kuru dayatmacılığa, resmiyet adı altında eğitici ve öğretici olmayan, daha çok dıştalayan tutuma şiddetle karşıydı. Hantallığı, uyuşukluğu, ertelemeciliği sevmezdi. Yapılması gereken bir iş varsa anında, zaman geçirilmeksizin yapılmasını ister ve dayatırdı.

Ali Botan yoldaş Dersim'e gitmek üzere bir grup yoldaşıyla birlikte Dersim planlama grubunda yer aldı. Planlama çalışmalarında en fazla uğraş gösterenlerdendi. Dersim'den gelen raporları incelediğinde oldukça öfkelenmişti. Dersim'de silahlı mücadelenin oturtulmasını engelleyen tutumların varlığı, hemen her süreçte bu sahada dayatılan tasfiyeci pratik, öfkesine yol açan temel nedendi. Bir de bu dönemde parti talimatlarını uygulamayan, bozgunculuk ve dağıtıcılıkla faaliyetleri dumura uğratan, kadroları birbirleriyle çekiştiren, hatta feodal komplocu ve kemalist entrikalarla kadroları bitiren tutumların varlığı az değildi. Bu dönemde parti, kemalist komplocu kesim tarafından komployа getirilerek tutuklattırılan **İlyas YÜKSEL** yoldaşı da kurtarmak istiyordu. Ve ayrıca parti talimatlarını gönderen her kadro ya boşa çıkartılıyor ve böylece boyun eğdirilir duruma getiriliyordu, ya karşı tarafa alınarak bir taraf haline getiriliyor ya da İlyas yoldaşın örneğinde olduğu gibi, dış geçirilemeyenler binbir hikayeyle hedef haline getiriliyordu. Bu tarzda yaşanan durum aslında partinin boşa çıkarılması, partiye bağlı olan kadroların etkisizleştirilmesidir. Bu döneme kadar gönderilen bütün parti talimatları uygulanmamış ve boşa çıkartılmıştır. Bu durumun aşılması için de güçlü bir müdahalenin yapılması zorunluydu ve zaten çalışmalar bu esas temelinde yürüyordu. Ali Botan ve bir grup yoldaşın yer aldığı planlama grubu bütün bu olumsuzlukları da hesaplayarak bir çalışma içindeydiler. Gerçekten de grup güçlüydü, yani bileşim güçlü özelliklere sahip olan arkadaşlardan teşkil edilmişti. Ali Botan yoldaş daha da heyecanlıydı.

İlyas yoldaşı -eğer bir an önce ulaşabilirse- mutlaka kurtaracağını ve böyle bir beklenti içinde olan kamptaki yoldaşlarına en kısa sürede böyle bir müjdeyi vereceğini belirtiyordu. Ancak Ali Botan ve beraberindeki yoldaşlar grubu daha Dersim'e varmadan İlyas yoldaş şehit edilmişti bile. Evet acıydı, ama savaşın bir de bu yönlü acımasızlıkların olacağı kaçınılmazdır. Böyle şahadete ulaşılmış olsa da, bu da bir mücadeleydi ve mücadelenin verilen soylu bir kurbanıydı.

Dersim planlama grubu Akademi'den ayrılmadan önce son bir kez daha moral gecesi düzenlendi. Yapılan konuşmalar, edilen yeminler sonuna kadar bağımsızlık ve özgürlük yolunda partinin yetkin birer militanları olarak çalışacaklarına, parti taktiğini uygulayacaklarına ve taktik önderlik hattına kavuşacaklarına dairdi. Sabaha kadar şenlikle iç içe geçen konuşmaları devam etmişti. Bununla da kalmamışlardı. Bir de sesi güzel olan yoldaşları bir araya getirerek kasetler doldurdular.

Bütün gruplarda olduğu gibi, Dersim grubu da törenlerle ülkeye uğurlandı. Ali Botan yoldaş ve beraberindeki grup uzun ve zorlu bir yolculuktan sonra Dersim dağlarına ulaştılar. Tabii yolculuk boyunca Kürdistan dağlarının, köylerinin güzelliklerini gördüler, doğasıyla, halkıyla yaşadılar. Grup Dersim'e varmış ve yapılan toplantılarla esas sonuçlara ulaşarak iş bölümüne varmıştı. Geçmişte yaşanan olumsuzluklar tam olmasa da kısmen aşılmıştı. Zaten bu süreçten sonra Dersim eyaletinde hareketlenmeler başladı. Düşmana karşı eylemler geliştirildi. Gerilla ordusunun yaratılması doğrultusunda önemli adımlar atıldı. Ali Botan yoldaş Erzincan'dan Kığı'ya, Karakoçan'dan Dersim dağlarına kadar bir pratik faaliyetliliğin içinde yer aldı. Eyalet yönetimindeki görevlerini büyük bir sorumluluk ve özveriyle yerine getirmeye çalıştı. Partinin 4. Ulusal Kongre'si ardından alana yapılan güç takviyesiyle birlikte yeni bir düzenlemeye gittiler. **Kazım KULU** yoldaşla birlikte eyalette gerillanın yetkinleştirilmesi ve Dersim'in Botanlılaştırılması doğrultusunda faaliyet geliştirdi. Kadro ve savaşçı adaylarının eğitimi üzerinde itinayla durdu. Kongre çizgisi doğrultusunda sürece yüklendi. Yapılan eyalet toplantılarıyla birlikte yeni süreci irdeledi ve yoldaşlarını bu yeni süreç temelinde geliştirmeye özen gösterdi. Erzincan'dan Dersim'e kadar düşman güçlerine karşı geliştirilen sayısız eylemde örgütçü ve komutan olarak yer aldı. Günlerce süren sayısız çatışmada ve pusu eylemlerinde yer aldı. Üç yıl boyunca ülke pratiğinde, savaş içerisinde savaşma sanatında daha da yetkinleşti.

Ali Botan yoldaş 1992 yılının yaz aylarında Kazım KULU ve bir grup yoldaşla birlikte Cizre'ye geldiler. Cizre'de yeni bir düzenlemeye girdiler ve eylemler geliştirdiler. En son Ekim ayının ikinci haftasında düşman güçlerine karşı geliştirdikleri bir eylemde 9 düşman askeri öldürüldü ve 31 düşman askeri de yaralandı. Bu eylemden sonra düşman güçleri kapsamlı bir operasyon geliştirdi. Bu operasyonda grupla irtibatlı olan bir milis tutuklandı. İhbarda bulunması için yapılan işkencelerden sonuç alamayan düşman, bu yiğit halk milisini kurşuna dizerek öldürdü. Operasyona devam eden düşman, 18 kişilik gerilla birliğiyle sıcak temasa geçti. Burada meydana gelen ve gün boyu devam eden muharebede ARGK'nin 11 yiğit militanı şehit düştü. Çatışma sonrasında düşman güçleri, bir çoban ve bir köylü kadını da kurşuna dizerek öldürdü. ARGK'nin yiğit komutanlarından Kazım KULU ve Ali Botan yoldaşın da içinde yer aldığı grubun kahramanca direnişi Kürdistan halkı üzerinde derin etki yarattı. Dersimli olup Ağustos 1992'de mücadeleye katılan **Rûken**, 1992 yılında mücadele saflarına katılan **Besime AKANGÜNDÜZ (Rewşen)**, Yeni Ülke Mersin muhabirliğini yapan, Bismil doğumlu ve 1992 yılında saflara katılan **Ali ARSLAN (Ahmet)**, 1992 yılında mücadeleye katılan ve Mazgirt doğumlu olan **Müslüm DEMİREL (Hayri)**, Ağustos 1992'de saflara katılan **Taylan DURGUN (Azad)**, 10 Ekim 1992 tarihinde mücadeleye katılan ve Sivas doğumlu olan **Mahir**, 1972 Cizre doğumlu olan ve 1990'ların başında mücadeleye katılan **Sabri ALKAN (Dijwar)**, 1989 yılında mücadeleye katılan ve Cizre-Hoser köyü doğumlu olan **Abdurrahman NAİM (Baran)** ve 1969 Kamışlı doğumlu olup 1987 yılında mücadeleye katılan **Şerzan GELHO (Şêr)** adlı yoldaşlar bu çatışmada iki değerli komutanlarıyla birlikte şehit düştüler.

Avrupa'dan kaynağa dönüşü soylu bir tarzda gerçekleştiren Ali Botan yoldaş, Dersim'den Botan'a kadar bir direniş destanının yaratıcı kahramanı olarak şehitler ordusuna katıldı.

O'nu bağımsızlık ve özgürlük mücadelemizde hep yaşatacağız ve bizlere bıraktığı emaneti yere düşürmeksizin dalgalandıracağız!

Gazetemizin Dersim'de 1991 yılı ortalarında Ali Botan yoldaş ile yaptığı röportaj:

Dersim önümüzdeki süreçte gerçek rolünü oynayacaktır

-Dersim'deki son gelişmeler hakkında bazı bilgiler verebilir misiniz?

Aslında Dersim'deki durum, partinin birçok değerlendirmesinde ortaya konulmuştur. Fakat son durumlar hakkında bazı bilgiler vermek de gerekir. Özellikle en temel sorunlarımızdan birisi, Dersim sahasında partinin alana atfettiği bir rolün gereklerini yerine getirmektir. Nitekim Dersim, Kürdistan'da gerilla savaşının geliştirilmesinde ikincil derecede rol oynayabilecek bir bölgedir. Hatta Parti Önderliği'mizin de birçok değerlendirmesinde, talimatında alanın çoktan kurtarılması gerektiği doğrultusunda yaklaşımlar var. Alan kitle yapısı olarak, stratejik coğrafi konumu bakımından oldukça elverişliliği arzediyor. Burada özellikle savaşan güçlerimizin konumundan kaynaklanan sorunlar var. Eğer bazı tıkanmalar, bazı daralmalar varsa, bunlar daha çok savaş güçlerinin, gerillanın alanda sağlam bir kuruluşu sağlayamamasından kaynaklanmaktadır. Bizce durum biraz böyledir. Ülkedeki genel gelişmelere bakıyoruz, alan bunun çok gerisinde olan bir konumu yaşıyor. Elbette bu kabul edilmemesi gereken bir durumdur; zaten kabul de görmemiştir.

Partimizin 4. Ulusal Kongresi'nde de bu durum üzerinde önemle durulmuştur. Alan hakkında çeşitli çözümlemeler ve tahlillerle yeni birtakım değerlendirmelere gidilmiştir. Bunlar alana yeni ulaştı ve hayata geçirmek önemlidir. Bizim açımızdan en önemli sorun, savaşın geliştirilmesi sorunudur. Yine mevcut duruma baktığımızda, askeri alanda düşmanın gerçekten Botan'dan sonra en çok önemli kuruluşunu yapmak istediği bir zemin durumuna gelmiştir. Nitekim düşman bizden katbe kat üstün bir kuruluş sahibidir alanda. Yani bu, karakol ağlarından tutalım stratejik birçok sahanın tutulmasına kadar böyledir. Yine düşman, halk içerisinde bir başka sahadaki gibi, açık köy koruculuğunu geliştirememiş olsa da, alanda önemle izlediği taktik vardır. Bu taktik de daha çok gizli ajanlık biçiminde gerçekleştirilen birtakım örgütlenmelerdir. Diyebiliriz ki, düşmanın birçok köyde bu yönlü örgütlülüğü söz konusudur. Bu da ciddi bir durumdur. Bunun elbette açığa çıkarılması, düşmanın bu sahadaki etkinliğinin ortadan kaldırılması önemlidir. Özellikle bu noktada geçmişte yaşanan birtakım eksik durumlardan dolayı da yeni dönemde çok dikkat edilmesi gereken bir husustur. Nitekim alanda buna dikkat edilmektedir. Yani rastgele her insanın cezalandırılması doğrultusunda çabalar var. Bunun için de biraz zorlanmalar ortaya çıkıyor. Yani düşmanın bu örgütlülüğünü boşa çıkarmada belli zorluklar da ister-istemez ortaya çıkıyor

Düşmanın Dersim'de genel taktiği şudur: Dersim'i Kürdistan'dan ayırmak... Geçmişten beri izlediği bir taktiktir. Özellikle her türlü gelişmeyi -kendi lehinde veya aleyhinde olsun- basına, kamuoyuna kapalı tutma, yine kitleleri kendi içerisinde tecrite alma, giderek Kürdistan'dan soyutlama çabaları içindedir. Yani Dersim'i Kürdistan'dan koparma taktiğini izlemektedir. Askeri sahada da bunu yapmıştır. Birçok sahada kurduğu karakol ağlarıyla partinin faaliyet yürüttüğü yakın eyaletlerden tutalım çevre illere kadar bu bağlantıyı koparmaya çalışıyor. Dolayısıyla bu bağlantıyı kopardı mı alanın partiyle olan bağlarını koparır, partiyle olan bağlarını kopardı mı bu kez seni kendi içinde daraltır. Dolayısıyla bu hareket ve manevra kabiliyetini bu zeminle sınırlandırdı mı, dar bir sahaya kapatıp adım adım üzerine gelip darbe vurmayı, imha etmeyi planları içerisine alır. Ki, en çok üzerinde durduğu taktik budur. Bunun yanında elbette değişik yöntemler de denemektedir. Yine gerillanın gelişimini de göz önüne alarak, kitleler üzerinde yoğun bir pasifikasyonu geliştirmesi söz konusudur. Geçmişte yaşanan isyanın kitleler üzerinde olumsuz etkisi ve yine 12 Eylül öncesi birçok gücün burayı çalışma sahası olarak seçip kitlelerde yarattığı çeşitli yanlış bilgilendirmeler temelinde düşüncede ve beyinde oluşturduğu tahribatlar vardır. Bunun yanısıra 12 Eylül sonrası ortaya çıkan boşluktan yararlanan düşmanın geliştirdiği 12 Eylül kültürü denen olayın da ciddi oranda olumsuz etkisi var. Bütün bunlar birleştirildiğinde, düşmanın günlük olarak alan alan, bölge bölge uyguladığı farklı politikalar var. Bütün bunlarla kitleler üzerinde pasifikasyon yaratmaktadır.

Kitleler de bu durumu biraz kabul etmiştir. Bu, daha çok bizim örgütsel faaliyetimizin ve savaşımızın kitleler içinde gelişmeyişinden kaynaklanmaktadır. Mesela en son bir örnek verecek olursak: Partimizin 4. Ulusal Kongresi'nden sonra alana yapılan güç takviyesi vardır. Kongre sonuçlarını alana aktarma, güçlerimizi toplantılar biçiminde bir araya getirip durum değerlendirmesi yapma temelinde yeni düzenlemelere gidildi. Böylece çeşitli bölgelerde oturtulan birimler oldu. Yapılan ilk planlamalarda geliştirilen birtakım eylemler var. Bu eylemlerden sonra kitlede ortaya çıkan durum söz konusudur. Yani sen düşmana etkin bir darbe vurdun mu, kitlelerde güçlü bir moral ve hareket zemini ortaya çıkar, bir canlanma durumu yaşanır. Fakat bu olmadı mı kitlelerin yaklaşımı da bize karşı çok farklı duruma geliyor. Adeta gerillayı sürekli kendisini koruyan bir güç olarak görüyor; düşmana darbe vuran, düşmana kayıp verdiren, düşmanın hareket ve savaş kabiliyetini sınırlandıran bir güç olarak değil, daha çok onu kendisini koruyan bir güç olarak görür. Dolayısıyla seni o gözle değerlendirdiğinden, daha çok bazı lojistik ihtiyaçlarını karşılar. Seni bu temelde korumak ister. Sahip çıkmak daha çok bu temelde oluyor. Bu aslında kendi içerisinde önemli eksiklikler de taşıyor. Niye kitleler gerçekten bir Botan'daki gibi, bir Mardin'deki gibi kendi sorunlarına sahip çıkmıyor? Örgütleme yapılmadığından dolayı kitle sahip çıkma konusunda epey zayıf kalıyor. Bu zayıf kalışla birlikte düşmanın yönelimleri de gelişince tecrit durumuyla birlikte bir pasifikasyon durumu yaşanıyor.

Mesela düşman birçok sahayı boşaltmıştır. Bunlar mezralardır, yaylalardır, zozanlar dediğimiz yerlerdir. Halkı ekonomik olarak darboğaz içerisine sokmak, bilfiil olarak çeşitli baskılar altına almak, bazı işkencelere tabi tutmak, bu temelde gözünü korkutarak alandan hızla göç ettirmek istiyor. Yine düşmanın çeşitli kesimler vasıtasıyla ve özellikle de propaganda düzeyinde geliştirdiği bir psikolojik savaş durumu vardır. Bütün bunlar birleştirildiğinde, düşman aslında birçok özel savaş taktiğini geliştirmek istiyor. Kitleler üzerinde yaratılan durum budur. Ülke genelinde yaşanan gelişmeler kitlelerde belli etkiler yaratıyor. Fakat bu örgütlülüğe dönüştürülemiyor. Bir de kitleler, düşmana karşı direnme temelinde bir örgütlülüğe ulaştırılmamıştır, böylesi bir zayıflık da vardır. Bu da eklendiğinde aslında sorun daha da ağırlaşıyor.

Yine askeri sahada düşman yaygın bir karakol ağını oluşturuyor. Bu yaygın karakol ağıyla birlikte, yeni yeni taktikleri denemeye koyuyor. Yani bizim mevcut gerilla gruplarımızın sayısal durumunu göz önüne getiriyor. Sayısal durumu göz önüne getirerek, ona göre kendisini -diyelim devriyelerdir, gözetleme birimlerdir, karakoldaki sayının tutturulmasıdır- düzenliyor. Ve mevcut gücümüzün üstesinden gelip-gelemeyeceği tarzında planlaması var. Fakat burada iki gücün karşılıklı denediği taktikler vardır. Bu taktikler karşısında biz mevcut duruma baktığımızda şunu diyebiliriz: Botan bizim için bir laboratuardır. Yine partinin birçok denenmiş taktiği bizim için bir laboratuardır. Partinin denenmiş birçok taktiği bizim için burada denenebilecek taktiklerdir. Fakat düşman da aynı şeyleri yapıyor. Son dönemlerde izlediği taktikler var. Geçen sonbahardan bu yana farklı durumlar vardır. Nasıl? Daha önce alanda güçlerimizin üzerine bu tarzda gitme sorunu yoktu. Niye? Çünkü parti çizgisinden, taktikten uzaklaşma durumu yaşanıyordu. Daha çok gerilla birlikleri içerisinde kuşkuculuk, güvensizlik tarzında yaratılan durumlar vardı. Biraz örgüt içi sorunlardı. Düşman da bu durumu göz önünde bulundurarak iç didişmelerle, iç sorunlarla uğraşan böylesi bir yapı üzerine gitmek istemiyordu. Daha çok yapı partinin karşısına sorun olarak çıktığından dolayı bununla partiyi uğraştırmak, hatta bunu daha da kızıştırmak, derinleştirmek için birçok taktik deniyordu.

Özellikle 4. Kongre sürecinde, alanda önemli bir sayıda arkadaşın ayrılması durumu oldu. Bunun üzerine eğitim amacıyla gönderilen bazı arkadaşlar oldu. Böylece alanı tanıyan arkadaşların önemli bir kısmı ayrıldı. Bu bile başlı başına hareket tarzımızı engeller durumda gelmişti. Süreç içerisinde, Botan'dan bir grup arkadaş daha alana ulaşmıştı. Grup yoldayken düşman bilgi alıyor. Arkadaşlar Diyarbakır sahasında çatışmaya girmek zorunda kalıyorlar; üzerlerinde bazı şeyler düşmanın eline geçiyor. Düşman daha alana ulaşmadan gruba darbe vurmayı hesaplıyor. Çünkü partinin alana bir müdahale yaptığını, bu müdahale ile önemli gelişmelerin ortaya çıkacağını çok iyi hesaplayarak, düşman bu birimimize darbe vurmayı temel hedef olarak önüne koymuştu. Onun için de geliştirdiği bir taktik vardı. Bizim bu birimimizin sayısal durumunu da göz önüne alarak, giyim-kuşamına kadar gerillaya benzettiği bir grubu özel tim elemanlarından oluşturdu. Bu grup birçok ilişkiye ve köye ulaşmıştı. Bir Ovacık, Nazımiye gibi bazı alanlarda hareket etmişlerdi. Burada bu hareket tarzıyla daha çok şunu amaçlamak istiyordu: Grubu buradaki yapıyla buluşmadan imha etmek. Özellikle üzerinde durdu, hatta o grubun gelişiyle birlikte düşmanın operasyonlarında bile bir değişiklik oldu. Yani daha önce diyelim bir alanı dört parça halinde ayrı ayrı operasyon kapsamı içerisine alırken, dört parça halinde operasyon yaptığı sahaları bu kez tek parçalı operasyonlara dönüştürdü. Yani kendi güçlerini küçük küçük gruplara dağıtarak arazinin tümüne girdi. Dolayısıyla gruplarla karşılaşmalar oldu, çatışmalar ortamı daha da yoğunlaştı.

Bizim buradaki durumumuz, 4. Kongre'de mahkum edilen durumların bir devamıydı. Farklı bir durum söz konusu değildi. Kendi içerisinde gerekli güveni yaratma, kuşku ortamını aşma temelinde bazı girişimler içerisine giren güçlerimizin çalışmaları vardı. Eğitim çalışmalarına daha çok bu yönlü ağırlık verilmişti. Fakat güçlerimizin düşmana darbe vurma kapasitesi çok zayıf kalmıştı. Bu da o mevcut durumun tam aşılmamasından kaynaklanıyordu. Bir de grupların üslenme sorunları ortaya çıktı; bunda gecikme vardı. Gecikmenin vermiş olduğu acelecilik de vardı. Sonbaharda yaşadığımız kayıplar ortaya çıktı. Fakat bu, buluşmadan sonra oldu. Bizim kış sürecinde kullanacağımız kamplar vardı, üslenme sahalarıydı. Bu kış süreci önemli oranda güçlerimizi zorladı. Düşman o dönemde buradaki yönetim kademesinde bir değişiklik yaptı, yani buradaki tüm binbaşılardan tutalım en üst kademedeki adamlarına kadar hepsini çekti. Özellikle Botan'da bize karşı savaştırılan yeni elemanlarını gönderdi. Bu elemanlarını gönderme ile birlikte operasyon tarzında ve yine üzerimize yüklenme biçiminde değişikilikler ortaya çıktı. Fakat bizim de hareket tarzımızda, üslenme sorununda or-

taya çıkan gecikmeler var. Bunun yarattığı sorunlar çoktur. Özellikle Botan'dan gelen arkadaşlarla burada mevcut faaliyet içerisinde olan arkadaşların kaynaşma düzeyinde sorunlar oldu. Şu yönüyle kaynaşmayı diyoruz: Alana gelen arkadaşlarda, buradaki gerçeği hesaplama durumu yoktu. Bu konuda gerekli sonuçlara ulaşılmadı.

Örneğin bir Botan'dan gelen arkadaşlar, Botan'daki duruma göre buraya yaklaştılar. Nasıl? Diyelim düşman hareket birimlerini hesapladı. Hareket eden 20 kişi midir, Botan'da 50-100 kişidir, daha fazladır belki de. Şimdi oradaki durumu hesaplayarak buradaki duruma bakıyor, "20 kişi nedir, vurup geçersin" diyor. Botan'da bu şekilde arkadaşların üzerine gitmiyor. Fakat burada geliyor, senin güçlerini hesaplayabiliyor. Botan'da oturmuş mıntıka ve bölge birlikleri, her bölgede yerleşmiş birimler var. Düşman her bölgede hareket edemiyor. Burada senin durumunu hesapladığı için tüm sahalarda anında seni kuşatmaya alabiliyor. Güçlerimiz bunu hesaplamadı. Bu sahada düşman biraz küçümsendi. "Küçük bir güçtür, vurup geçeriz" denildi. Küçümsendiğinden dolayı, serbest hareket ediliyor, gece arazide rastgele yerde ateş yakılıyordu. Köy giriş çıkışlarında serbest hareket etme durumları ortaya çıkıyordu. Bu konuda düşman bilgileniyordu. Yine Botan'da savaşan arkadaşlarda bir güven ortamı vardı. bütün bunlar buradaki duruma indirgenemediğinden ve somut durum göz önüne getirilmediğinden bu kayıplar yaşandı. Büyük oranda bunun etkisi vardır. Buradaki arkadaşlarda ise, "arkadaşlar Botan'dan gelmişler" diye bir güven vardı. "Botan'da yoğun bir pratik yaşanmıştır; biz böyle bir pratiğin içinde deney tecrübe kazanmamışız; gelen arkadaşlar çok daha iyi biliyor, yaptıkları uygundur" denilerek ona göre hareket ediliyordu. Bu pratiğe duyulan bir güven var. Öte yandan duyulan güven, mevcut ortam içinde yeterince kavratılamıyor, izah edilemiyordu. Aslında son kayıplarımızda bunun önemli payı vardır; yoksa düşmanın güçlü olduğundan değildir. Bizim bu tip yanılgılı durumumuz, yanlış yaklaşımlarımız bu durumu ortaya çıkardı.

Bunun kitleler üzerinde, arkadaş yapısı üzerinde psikolojik olarak yarattığı bir tahribat da oldu. Yani moral ve psikolojik açıdan önemli oranda etkilendi. Kış sürecinde açığa çıkan bu kamp yerlerinde geriye kalan arkadaş yapımız vardı. Dersim'de kış çok şiddetli geçer. Bir Botan'daki gibi de değil, bir Mardin'deki gibi de değil. Orada arkadaşlar kışın da hareket ediyorlar. Ama burada kışın hareket etmek mümkün değildir. İki-üç metre kar yağıyor ve böylece doğa koşulları önümüzde bir engel durumuna geliyor. Dolayısıyla sorunlar ortaya çıkıyor.

Yine çatışmalarda arkadaşların kopma durumu vardı. İki üç parça halinde kopmuşlardı. Yeni kayıpların yaşanmaması için mutlaka toparlanması gerekiyordu. Bu yönlü çalışmalar ortaya çıktı. Kış mevsiminde kar biraz geç yağdı. Bu bizim için bir avantajdı. Fakat bu süreçte yoğun olarak arkadaşların üzerinde çıkan belgeler vardı, kitle içinde yapılan bazı tutuklamalar oldu. Bu zincirleme olarak yüzlerce insanın tutuklanmasını gündeme getirdi. Elazığ'da, Dersim merkezde, okul çevrelerinde oluşturulan birtakım komiteler vardı. Bunların hepsinin düşmanın eline geçmesi durumu söz konusuydu. Yaratılmak istenen örgütlülük bu tarzda darbe yedi. Bu da halk içinde psikolojik bir panik yarattı. Düşman bunu epey kullandı. Kış sürecinde faaliyetler de sınırlı olduğundan, düşman kitlelere alabildiğine yöneldi. Böylesi bir durum epey tahribat yarattı diyebiliriz.

Dersim'de tecrit durumuyla birlikte pasifikasyon ortamı hala etkinliğini korumaktadır. Son günlerde bir YSE işçilerinin yeni yeni kıpırdanmaları oluyor. 40 tane işçi kalkıyor bir yürüyüş yapıyor. Polis bunu kuşatma altına alıyor ve destekleyebilecek birçok çevrenin önüne geçmek istiyor. Biraz da öncülük sorunudur. 4 Mayıs'ta bir kişi kalkıyor ajiteli bir konuşma ile bir sürü insanı harekete geçirebiliyor. Niye? Öncülük yapıyor, o anda cesaretli adımı atıyor. Burada biraz öncülük yaratılmamış, bizim eğitime aldığımız kadroların öncülüğü olmadığından öncüsüz olan halk öncü arıyor. Her insan öncüyü arıyor. Biraz gerillanın geliştirilmesi, birçok kıpırdanmayı nasıl yaratıyor? Son birkaç haftadır böyle bir kıpırdanma var. Biraz daha gerillanın oturtulması durumunda, bunun daha da gelişmesi olanaklıdır. Biz bunu rahatlıkla görebiliyoruz. Dersim'in sorunu, gerillanın oturtulmasıdır. Düşmanın etkin darbeler almasıdır. Bunun gerçekleştirilmesi durumunda kesinlikle birçok şey bağlantılı şekilde çözüme gider. Aslında gerilla bir kilit rolünü oynuyor.

-Bu sorunlarınızı aşmanız durumunda nasıl bir gelişmeyi hedefliyorsunuz?

Belirttiğimiz hususlardaki tıkanmayı aşmak için birtakım sorunlarımız var. Her şeyden önce güç alma, güçleri büyütme sorunları vardır. Çünkü eyaletin ve düşmanın durumunu göz önüne alıyorsun, güçlerin kesinlikle büyütülmesi gerektiği sonucuna varıyorsun. Güç büyütme noktasında sorunda yok. Çünkü diyelim bir kanal açıyorsun, yüzlerce insan akabilecek durumdadır. Biraz imkan olsa tabur düzeyinde güç örgütlendirilebilir. Bu imkanlarımız var. Burada sorun daha çok donanım sorunudur. Bunu çözdüğümüz oranda biz Dersim'de çok şeyi başarabiliriz. Bölge çalışmalarını oturtmaktan tutalım birçok alanı açmaya ve savaşı geniş bir sahaya yaymaya kadar bir açılım sağlayabiliriz. Fakat bunu çözmediğimiz oranda, açık ki birçok şey kendi içinde tıkanmalara kadar gidebilir. Onun için birinci derecede, güç alımından önce donanım sorununu halletmek gerekiyor. Elbette belli kaynaklarımız var. Fakat bunları önemli oranda pratikte nasıl ortaya çıkarabileceğiz? Düşman kaynaklarından teçhizat ele geçirebilmemiz için belli bir düzeye ulaşmamız, belli bir kapasite tutturmamız gerekiyor.

Düşmanın kurumlaşması bizden ileri bir düzeydedir. Tabii mevcut durumuyla zayıflıkları da mutlaka vardır. Fakat burada fırsat yakalama sorunu önemlidir. Bu bir türlü yakalanamıyor. Tabii bu biraz da taktiği geliştirmeye bağlıdır. Diğer taraftan çeşitli çevreleri devreye sokma imkanlarını yaratmak gerekiyor. Düşman kaynaklarından donanım sorununu çözmek ilk başta zor olabilir. Onun için bazı ilk adımlar gerekiyor. Partinin bu konuda imkanları vardır, komşu eyaletler vardır. Bir Diyarbakır, Muş, Varto'dur. Burayla da gerekli bağlantı sorunları vardır. Bazı kaçakçılar eliyle satın alma imkanı var; son dönemlerde arkadaşların gönderdiği bir miktar yardım var. Bunun için yapılan girişimler var. Şunu diyebiliriz: Çok sayıda arkadaş gelecek, fakat silahsız dolaştıracağız yer yer. İşte bu önemli bir sorundur. Biz bu sorunu çözdüğümüzde yüzlerce insanı alırız. Yüzlerce insanı aldığımızda birçok alanı faaliyetlere açarız. Eyalet çok geniş sahadır, fakat bizim faaliyetlerimiz çok dar bir sahada gelişiyor. Gerekli güç olmadığından dolayı her tarafa açılamıyoruz. Dolayısıyla bu en canalıcı sorunlarımızdan biridir.

Özellikle 4. Kongre sonrası alana yapılan güç takviyesi var, bunun yarattığı önemli etkiler var. Örneğin kongrede alınan birçok kararın alana yansıması, yine bir alt kademede görüşmek isteyen yüzlerce insan var. Belki birçok çevreye ulaşmadık ama propaganda düzeyinde bu epey yaygınlaşmıştır. Bizimle görüşmek isteyen birçok insan haber göndermiştir. Hatta geçmişte içimizde birtakım sorunlarla karşılaşmış, suç düzeyinde bazı olaylara bulaşıp da kaçan bazıları var, gelip teslim oldular. Daha değişik bazı kişiler var, gelip teslim olmak istiyorlar. Bu noktada parti kongresinde çıkan kararlarla, böylesi bir olanaktan yararlanıp kendi geçmiş durumlarını telafi etmek istiyorlar. Bu yönlü yoğun bir talep var. Kitleler içerisinde olumlu bir intiba yaratılmıştır aslında. Böylesi bir düzey oluşmuş, güven olgusu gelişmiştir. Savaş güçleri içerisinde olumlu bir tarzda canlanma durumu da var. Eyalet toplantıları yapıldı. Toplantıya tüm güçlerimiz katılmıştı. Bu olumlu bir etki yaratmıştır. Tüm güçlerimiz o şevkle, o coşkuyla faaliyet sahalarına yöneldiler.

-Bu süreçle birlikte eylemlilik açısından durum nedir?

15 gün içinde yaşanan çatışma ve eylemler oldu. Bunun kitleler üzerinde yarattığ epey güçlü bir intiba var. Düşmanın hareket tarzında yarattığı değişiklik var. Düşman müthiş bir şekilde hareket tarzında değişikliğe girdi. Yer yer düşman ufak çaplı darbeler almasına rağmen, kongre kararlarını ve güçlerin hareketlenmesini de göz önüne getirerek kendisini adeta bir savunmaya çekme konumuna girdi. Belki biraz daha etkin darbeler vurulursa tümden savunmaya çekilecek. Uyguladığı taktik değişiklik nedir? Düşman da bunun önüne şu biçimde geçmek istiyor: Son çıkan bir-iki çatışmada, düşman, arkadaşların üzerine gitmekten ziyade uzaktan, direkt savaş uçaklarını havalandırıyor. Arkadaşların çatışmaya girdiği sahaları bombalıyor. Eskiden helikopterlerini, motorize birliklerini hareket geçirirken, şimdi ise daha çok uçaklarla bombalama durumuna giriyor. En son Hozat-Kırmızı Dağ çevresinde çıkan çatışmalarda bu yaşandı. Ki birçok yer uçaklarla bombalandı.

Yine düşmanın Dersim'de tutturmak istediği bir diğer husus, Botan'da geliştirdiği köy koruculuğudur. Dersim'de köy koruculuğunu tutturma girişimleri öteden beri var. Fakat tutmuyor bir türlü. En son Hozat'ta Kürt-Türk çelişkisinin olduğu sahalar vardır. Bir Türk köyünde 11 tane korucuya silah verilmişti. Bu köy, silah aldıktan sonra Dersim'de tümden tecrit oldu. O köye yönelik arkadaşların geliştirdiği bir eylem oldu. Köye baskın düzenlenirken, çatışmaya dönüştü. Çatışma ortamında birinin silahı alındı. Çatışma sonunda arkadaşlar da geri çekilmek zorunda kaldılar. Yine Ovacık'ın Mercan Karakolu vardı. Mercan'da arkadaşlar karakolu basmışlardı. Öğrendiğimiz kadarıyla 9 yaralıları olmuştu. Fakat kayıpları hakkında bir açıklama yoktu. Arkadaşlar geri çekilirken, karakolun üst tarafında şantiye vardı, şantiyede sürekli asker bekliyor. Arkadaşlar da alanı tam tanımıyor. Dolayısıyla gidip onların pusuna takılıyorlar. Arkadaşlardan kayıplar olmamasına rağmen, düşman epey ürküntüye kapılmıştı. Kongre sonrası, düşman biraz da bizim hareket tarzımızı izleme, ona göre bir hareket tarzı belirleme biçiminde bir taktik içerisine de giriyor. Yeni yeni güçler ulaşmış, kongre sonuçları var. Yeni güçlerin deney ve tecrübeleri var, bundan da biraz ürküyor. Dolayısıyla bizim üzerimize fazla gelemiyor. Birliklerde yetkin tarzda donanımın olduğunu gördüğünde de üzerine gitmeye cesaret etmiyor. Bu nedenle daha çok ağırlık verdiği taktik biraz pusu yöntemidir. Düşmanın hareket tarzındaki mevcut durum budur. Kitlelerde bu gelişmelerin yarattığı kıpırdanma var. Şehir çevrelerinde yaşanan kıpırdanmalar var.

-Bu süreçten sonraki beklentileriniz nelerdir?

Diyebilirz ki, kongre sonrası süreçten çok şey bekleniyor. Buna karşılık verildi mi? Önümüzdeki süreçte önemli gelişmeler ortaya çıkarılabilir. Fakat sürece karşılık verilmediği taktirde, eski durumdan daha da olumsuz durumlara düşülecektir. Dolayısıyla böylesi hassas bir süreci yaşıyoruz. Bu sürecin ilk adımları olumludur. Bu olumlu süreci kesintiye uğratmadan adımlar daha ileriye atılırsa güçlü gelişmelerin önümüzdeki süreçte ortaya çıkabileceği ve giderek Dersim sahasında pasifikasyon ortamının kırılmasını beraberinde getireceği açıktır. Bu tarzda düşmanı önemli oranda zor duruma sokabiliriz. Mevcut durumumuz biraz budur. Herkes böylesi bir beklenti içerisinde. Ve bu beklentinin ilk olumlu adımları bu tarzda olumlu sonuçlar yaratmıştır diyebiliriz.

İki hafta içerisinde bir mangayı aşkın güç alınmıştır. Önümüzdeki günlerde bir takım düzeyinde güç alma imkanı ortaya çıkmıştır. Fakat bahsettiğimiz tek bir sorunumuz var, o da biraz donanım sorunudur. Biz bunun çözümüyle de uğraşıyoruz. Alan önümüzdeki süreçte oynaması gereken rolü oynamaya çok adaydır, koşullar çok elverişlidir. Kongre sonrası çok güçlü nitelik ve nicelik gelişmeler var. Moralmen de bunu yaşıyoruz.

-Daha çok düşmanın özel savaş taktiklerini belirttiniz, kitleler üzerinde oluşturulan pasifikasyona, örgüt içi bazı sorunlara değindiniz. Önümüzdeki dönemde bunların aşılmasında, tutturulması gereken taktik nedir? Yani alana daha güçlü bir çalışmanın hakim kılınmasında taktik ne olmalıdır sizce?

Kongre sürecine ilişkin Parti Önderliği'nin talimatlarını inceliyoruz. Parti Önderliği kongre sürecine ilişkin gönderdiği talimatlarda şunu belirtiyor: "*Bizim kongremiz ideolojik-politik süreci yaşayan bir kongre değil. Bizim kongremiz bir nevi gerilla kogresidir.*" Bu önemli bir halkadır. Bir nevi askeri taktiklerin iyi bir tarzda denendiği ve gerillanın kendi taktiği doğrultusunda hareket ettiği, düşmana güçlü darbeler vurduğu ve bu yönlü askeri sorunların, askeri taktiklerin çözümlendiği bir kongre durumundadır. Biz kongreyi biraz da bu noktada ele almak istiyoruz. Partinin stratejik önderlik konusunda sorunları çözülmüştür, ideolojik-politik hattı netleşmiştir. Önemli olan Kürdistan'da gerillanın oturtulması, savaşın iyi geliştirilmesi, askeri sahada gerillanın yaşadığı tıkanıklığın aşılmasıdır. Bu da zaten kongre tarafından her yönüyle çözülmüştür. Önemli olan bu süreci pratiğe aktarmaktır. Bu da iyi bir düzenleme sorunudur. Düzenlemeler iyi yapılabilirse, sonuçlar iyi değerlendirilebilirse, bu birçok şeyi beraberinde getirecektir. Geneldeki duruma bakıyoruz; mesela kongre sonrası bir Bitlis, bir Botan sahasında, bir Serhed'de düşmanın aldığı darbeler var. Yani gerilla yoğun bir eylemlilik süreci içindedir. Geçmişte düşman üzerimize geliyordu, ondan sonra çatışıyorduk, yani düşmanın üzerine biz gidemiyorduk. Böylesi bir tıkanma durumu vardı. Adeta kilitlenmiş bir durum vardı. Şimdi ise kongre bu süreci çözmüştür. Önemli olan savaşçı ve kadro yapısının bu süreci iyi kavraması ve pratiğe aktarmasıdır. Bu konuda partinin taktikleri konulmuştur. Buna uygun düzenleme yapmak önemlidir. Bunun ilk adımları atıldı. Fakat bu ilk adımı daha güçlü adımlarla besleme sorunu önümüzde duruyor. Özellikle Dersim için bu durum acil olarak kendisini gösteriyor.

Bu temelde ülke genelindeki savaşa paralel olarak hareket etme durumunu geliştirmemiz gerekir. O tecrit çemberini de hemen kırmalıyız. En temel sorunlarımızdan biri bunu çözmek, düşmanın bu taktiklerini, bu politikasını boşa çıkarmaktır. Dersim sahasında düşmanın çok rahat hareket ettiği zeminler var. Hareket ettirilmemesi gerekiyor. Bu bizim zayıflığımızı gösterir. Düşmanın kurduğu bir karakol ağı var, taktiğimiz ise onu o karakollara hapsetmektir. Bu da gerillanın gelişmesine bağlıdır. Gerillanın bu tarzdaki gelişmesi, düşmanı önemli oranda sınırlandıracaktır.

Bizde geçmişte yaşanan yanılgılar vardı. Düşmana darbe vurmak istiyorsak etkili vuralım, etkili vuramıyorsak eylem yapmayalım şeklinde. Bu da yanlıştır. Eylemin büyüğü-küçüğü sorun değil, yani düşmanı moralmen çökertiyor mu, psikolojikmen çökertiyor mu, onun hareketini sınırlandırıyor mu? Önemli olan budur. Fakat geçmişte hep bu tip durumlara düşüldü. Yani bu eylem ufaktır, yapsak da düşman hareket eder biçiminde... Fakat ufağın yanında büyüğünü de yaptın mı sonuç alabilirsin.

Düşmanı böylesi bir duruma getirmek gerekir. Yani adım attığı her yerde ürkütmek, onun moralini bozmak gerekir. Biz bunu yaratmamışız şimdiye kadar. Dolayısıyla düşman çok rahat hareket edebiliyor. Bırakalım gündüzü, gece bile hareket edebiliyor. Niye? Bu zayıflığı gördüğü içindir. Kongre sonrası alana yapılan müdahale sonucu düşman bir ürküntüyü yaşıyor. Bu ürküntü ortamında tüm hareketini boşa çıkarabilirsin. Bu koşullar vardır. Çözüm kendimiziz, olumlu tarzda da olsa, olumsuz tarzda da olsa süreci belirleyen biz olacağız.

-Avrupa'da yaşayan yurtsever Kürdistanlılara ve genelde de Kürdistan halkına iletmek istediğiniz bir mesaj var mı?

Birey olarak ben kendim de dokuz buçuk yıl Avrupa'da yaşadım. Mücadelemiz açısından Avrupa'nın anlam ve önemi biliniyor. İyi yararlanılabilirse mücadeleye çok güçlü katkılar sunabilecek bir sahadır. Fakat esas olarak özellikle ülkedeki gelişmelerden kopuk olmamak önemli bir durumdur. Gelişmelerin takipçisi olmak, gelişmelere sahip çıkmak, destek ve dayanışma içinde olmak elbette en temel istemlerimizdendir. Halkımız mücadeleye ne kadar destek verirse, bizim buradaki savaşımımızı o derece güçlendirecektir. Bizim de bu konuda, destek verileceğine dair inancımız tamdır. Avrupa sahası bizim açımızdan birçok kişinin ülkesinden uzaklaşmasını birlikte getiriyor. Önemli olan halkı bu

Devamı 30. sayfada

TAYYAR YOLDAŞIN ŞAHADETİ ŞIRNAK KATLİAMINA KARŞI BİR İNTİKAM EYLEMİDİR

Adı, soyadı: **Yusuf KIRMIZITAŞ**
Kod adı: **Tayyar, Piro**
Doğum yeri ve tarihi: **Dersim, 1947**
Mücadeleye katılış tarihi: **1978**
Şahadet tarihi ve yeri: **Mart 1992, Antalya**

Bir dava ne kadar haklı olursa olsun, uğruna ölüm görev alınmadıkça meşruluğunu ve haklılığını zamanla kaybeder, başarı elde edilemez. Haklı ve meşru davalar, yaman savunucuları ve görkemli kahramanlıklar yaratan şehitleriyle zaferi teminat altına alır. Kürdistan'da şahadetlerin çok olması, davanın gerçek anlamını ve değerini ortaya koymaktadır. Bağımsızlık ve özgürlük şehitlerimiz, sömürgeciliğin ülkemizdeki her türlü tahribatlarının ve bütün kirliliklerinin sökülüp atılmasında, yepyeni, tertemiz bir ülkenin yeniden inşa edilmesinde en temel değerlerimizdir. Şehitlerimiz, halkımızı tarihi uykusundan uyandırarak bilinçlendirdi, ayağa kaldırdı ve insanca bir yaşamın yüceliğini dalga dalga her alana yayarak ülkemizi ve halkımızı güzelleştirdi. İşte bugün bağımsızlık ve özgürlük mücadelemiz, şehitlerin bizlere kazandırdığı mevzilerde, yeni şahadetlerle iktidar yolunda hızla ve emin bir tarzda zafere doğru yürümektedir.

Bu günleri bizlere vareden kahraman şehitlerimizden biri de **Yusuf KIRMIZITAŞ (Tayyar)** yoldaştır. O, otuz milyon Kürt insanının gerçeğini, özlem ve taleplerini yüreğine sığdırmış bir halk önderi, halk adamı ve bir can yoldaştı. O, mücadele yaşamı boyunca iç ve dış düşmanlara karşı savaşımda yıkılmaz, zaptedilemez bir kaleydi.

Tayyar yoldaş 1947 yılında Dersim'de dünyaya geldi. Yoksul ve düşmanın her türlü baskı ve imhalarına maruz kalan çilekeş bir aile ortamında büyüdü. Ailesine ve çevresine karşı mütevazi ve saygılıydı. Çevrede yardımseverliğiyle tanınan bir kişiliğe sahipti.

Bağımsızlık ve özgürlük düşüncelerinin Kürdistan'a taşırıldığı ve giderek öğrenci gençlik arasında yer edindiği 1978 yılında mücadeleyle tanıştı, sempati duymaya başladı. Zaten daha önceleri, özellikle 1970 dönemlerinde Türkiye'deki devrimci militanlığın etkisi altındaydı. Bu nedenle devrimciliğe, sosyalist fikirlere ve bu düşünceler uğruna sergilenmesi gereken direnişçiliğe yabancı değildi. Bunun için de sorunları erkenden kavradı, ülke ve halkının gerçeğini öğrendi. 1978 yılında ulusal kurtuluş düşüncesi Kürdistan'da gelişip boy verirken, sosyal-şovenizmden, faşist mihraklardan, feodal işbirlikçi-ihanetçi kesimlerden kaynaklanan yoğunca düşman saldırıları, komploları söz konusuydu. Gerek soldan, gerek sağdan, gerek işbirlikçilik-ihanetten ve gerekse düşmanın resmi-sivil kurumlarından kaynaklanan ve giderek artırılan karşı saldırılar, Kürdistan'da bağımsızlık ve özgürlük düşüncesini daha kökleşmeden yok etmenin, kesinlikle ona yaşam hakkı tanımamanın kalleşçe saldırılarıydı. Bütün bunların sonucu olarak bilinen sayısız komplo ve saldırılar, katletmeler vardır.

Bu yıllarda Elazığ da, sömürgeci Türk devleti tarafından faşist mihrakların pilot bölgesi seçilmişti. En azılı faşist güçler devlet eliyle Elazığ'da kanlı bir terör estirmekteydiler. Tayyar yoldaş bu dönemlerde aşırı zorluklar altında, ölümle her an burun buruna mücadele yürüten ve küçük bir grup olan Kürdistan Devrimcileri içinde yer alıyordu. O, bu koşullarda bir yandan ailesinin geçim sorunlarıyla uğraşırken, diğer yandan çok kıt olanaklar içerisinde faşist saldırılara karşı kendisini siper eden kararlı ve militanca bir çabanın sahibiydi. Yine bu yıllarda Kürdistan toplumunda çok nadir rastlanan, kadının politikaya katılması ilk olarak bu aile ortamında gerçekleşti. Kardeşi **Sakine KIRMIZITAŞ**, okuduğu okulu bırakıp profesyonel devrimciliğe başlamıştı. Elazığ, Mardin-Kızıltepe, Dersim ve Diyarbakır gibi yerlerde örgüt faaliyetlerini büyük bir özveriyle ve fedakarlıkla sürdürmüştü. 1979 Elazığ tutuklanmaları ve 1980 Eylül'ündeki faşist darbe dönemindeki yaygın tutuklama ve imha terörünü, başarılı taktik bilinci ve cesareti ile atlatan Sakine yoldaş, partinin eğitim ortamlarına gitmek üzere yurtdışına çıkma hazırlıklarını yaparken, bu kez işbirlikçi, feodal-komplocu kişiliğin parti içine sızmış düşkün piyonları tarafından kalleşçe katledilir. Kürdistan toplumunda feodal ve işbirlikçi kafa yapısı, kadının toplum içinde saygınlık kazanıp yükselmesine tahammül etmez. Sakine yoldaş, bu mantık yapısına sahip kişiler tarafından şehit edilmiştir.

Parti ortamında direnişçi özellikleri ve sağlam kişilikleri ile tanınan devrimciler, özellikle Dersim, Elazığ ve Bingöl hattında mücadelenin başına çöreklenmiş provokatörler tarafından ya asılsız iftira ve suçlamalarla katledilir ya da düşmanın imhasına açık hale getirilip katlettirilir veya tutuklatılır. Bu ikinci yöntem en çok uygulanandı. Bütün provokatif, karşı-devrimci faaliyetler, bunların yarattığı tahribatlar, mücadele içinde yaratmak istedikleri ortam parti tarafından sebatlı bir mücadeleyle açığa çıkarıldı ve bu yapılara karşı amansız bir mücadele verildi.

Tayyar yoldaş, 12 Eylül faşist iktidarının ilk dönemlerinde yurtdışına, yani Avrupa'ya çıkar. Sakine'nin şahadetini sonraları duyar. Tabii katledilme durumu bir dönem kendisini etkiler. Ancak mücadeleye ve partiye karşı inancını, bağlılığını korur. Partinin provokatörlere karşı verdiği mücadele kendisinde büyük bir güven yaratır. Faaliyetlere katılır. İlkin İsviçre-Fransa sınırında bulunan Mulhouse bölgesinde, daha sonraları Avrupa'nın birçok alanında örgütsel-pratik çalışmalara katılır. Avrupa sahasında ortaya çıkan her dönemin provokatörleri kendisi üzerinde oynamak, parti karşıtı duruma getirmek isterler. Ancak buna muvaffak olamazlar. Çünkü O, partiye sonsuz inancıyla bağlıydı; provokatör ve tasfiyeci tiplerden nefret eder, onlara karşı mücadeleyi düşmanla mücadele etmekle özdeş tutar. Yaşamı boyunca böylesi inançlı bir mücadelenin sahibi olur.

Tayyar yoldaş, Avrupa'da profesyonel faaliyetlere esas olarak 15 Ağustos 1984 atılımından sonra başlar. O, parti-cephe faaliyetlerini yürüttüğü bütün alanlarda kitleler tarafından sevilip sayılırdı. Olgundu; insanlara değer verip sorunlarını saatlerce dinler, çözmek için bütün gücünü kullanırdı. Bir sorunu halletmediği zaman bundan oldukça rahatsızlık duyardı. Gittiği her evde, ailelerin bütün bireyleriyle ilgilenir; çocukla çocuk diliyle konuşur, kadınla ayrı ilgilenir, sorunlarını özgüllüne indirgeyerek ortaya koyar, yaşlılarla yılların ömrünü geçirmiş gibi konuşur, tartışırdı. Her konuyu, her konuşmanın muhtevasını ulusal kurtuluş sorunu, Avrupa'da yaşayan insanlarımızın durumu ve Kürdistan gerçeğine dönüştürürdü.

Tayyar yoldaş sevgi dolu, üstün moral, cesaret ve fedakarlıkla bütünleşmiş bir kişiliğe sahipti. Alçakgönüllü ve güleç yüzlü bir yoldaştı. Tayyar yoldaş bir halk insanıydı. Düşmana karşı muazzam bir kinle doluydu. Partinin direnişçi çizgisine ve önderliğe bağlılıkta örnek bir devrimciydi.

Çocukların can arkadaşı, gençlerin can yoldaşı, yaşlıların sırdaşıydı. Tayyar yoldaş emekçiydi. Görevin büyüğünü-küçüğünü bilmez, devrime gerekli olan, mücadelede ihtiyaç duyulan her şeyi yapardı. Parti ve halk değerlerine bağlı, sadık bir kişiliğe sahipti. Sorumluluğu dar kavramaz, bütün değerlerin bekçisi, mücadelenin doğal bir evladı ve sahibiydi.

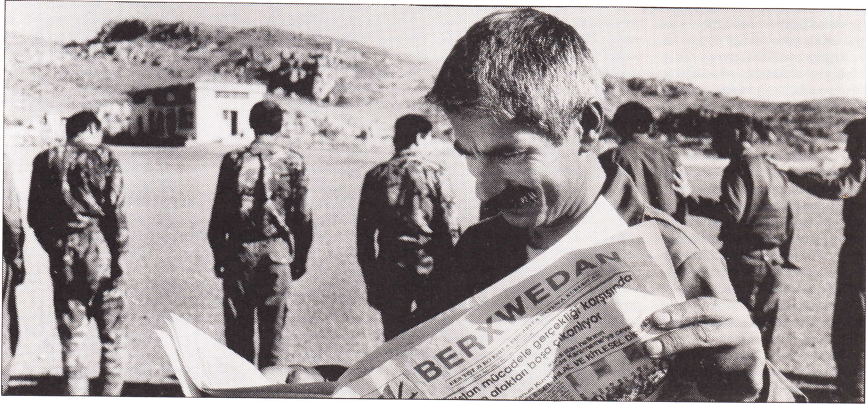
Tayyar yoldaş Avrupa faaliyetlerinden 1990 yılında ayrıldı. Partinin merkezi eğitim okulu olan Mahsum Korkmaz Akademisi'ne kavuştuğunda bütün dünyalar O'nun olmuştu. Mutluydu, sevinçle doluydu. Askeri ve siyasi eğitimlere hep coşkuyla katıldı. Yoldaşlarının moral ve neşe kaynağı oldu. Akademi, yani parti yaşamıyla kısa sürede bütünleşti. Fedakardı, bütün kamp işlerine koşmak isterdi. Günlük siyasal gelişmeleri izler, yorumunu yapar, olay ve gelişmeleri değerlendirirdi. Zamanını hiç boş geçirmedi. Eğitim dışında kalan zamanını okuyarak, tartışarak, inceleyerek değerlendirdi. Yoldaşlarının eğitimi için kendi gücü oranında bir çaba harcadı. Yaşama, değerlerin korunmasına karşı duyarlılığını her zaman korudu.

Mahsum Korkmaz Akademisi'nde kaldığı sürece daha çok gelişti ve olgunlaştı. Parti Önderliği'nin yaptığı bütün çözümlemelere katılıp can kulağıyla dinlerdi. Parti Önderliği'ne karşı büyük bir sevgi ve bağlılık besliyordu. Kuşkusuz bütün partinin kadro ve savaşçıları partiye ve Parti Önderliği'ne ölümüne bağlıdır. Ama Tayyar yoldaş bağlılığını Parti Önderliği'nin talimatlarını pratikte uygulayarak, onun gereklerine mutlak doğru karşılığı vererek yerine getirmeye çalışıyordu. O, içindeki tertemiz duygularla yüklü özelliklerini konuşturarak, ciddi yetersizliklere düşmeden görev ve sorumluluklarını alnı ak bir biçimde yerine getirmeyi başardı. Değerli özellikleri dikkat çekiciydi. Akademi'den aldığı eğitimle daha çok yetkinliğe ulaşmıştı. Artık ülkeye gidecek olan planlama grupları içindeydi. Ülke pratiğine yöneleceği için çok daha canlı ve ataktı. Botan'a gitmek istiyordu. Ancak parti şehir alanlarında faaliyet yürütmesini uygun görmüştü. Bu karar gereği şehir çalışmaları içinde yer alarak planlamalar geliştirdi ve 1990'ın yaz aylarında ülkeye giriş yaptı.

Tayyar yoldaş Akdeniz bölge sorumluluğuna atanmıştı. Görevine bağlıydı. Alanda faaliyetlere başladıktan kısa bir süre sonra, Mardin eyaletinden Akdeniz bölgesine gönderilen bazı tipler, burada Tayyar yoldaşı birkaç gün çalışmalarından alıkoyar. Olayın içinde bir provokasyon olduğunu sezinleyen Tayyar yoldaş, olgun ve bilinçli davranır. İddia edildiği gibi kendi başına alana gelmediğini, parti tarafından görevlendirilen biri olarak faaliyet yürüttüğünü, onların içine girmiş olduğu tutumun yol açacağı sonuçları, kendisini alıkoyanlara birkaç gün süreyle sürekli anlatır ve ikna eder. Bu tutuma girenlere gerçekleri, mücadeleye nasıl sahip çıkılması gerektiğini kavratır ve bunları da katarak çalışmalarına devam eder. Bu olayı anlatmamızın nedeni, O'nun ne kadar sebatkar davrandığını, bilinçlice hareket ettiğini ve ikna gücünün güçlü olduğunu vurgulamak içindir.

Tayyar yoldaş, Akdeniz bölge faaliyetlerini yürüttüğü dönemlerde, düşmanın askeri ve resmi kuruluşlarına yönelik sayısız sabotaj ve baskın eylemlerini fiilen örgütleyip gerçekleştirdi. Akdeniz bölgesine göç ettirilmiş Kürt potansiyelini çok kısa bir dönem içinde Kürdistan'daki ulusal kurtuluş savaşına karşı duyarlı hale getirdi. Akdeniz bölgesi O'nun döneminde tarihinde ilk kez Kürdistanlıların gösterilerine tanık oldu. O'nun komutasında yığınlar açlık grevlerine, protesto eylemlerine ve gösterilere katıldı.

O, 45 yaşlarında genç bir delikanlıydı. Şırnak katliamı düşmana karşı var olan intikam duygusunu kamçılamıştı. Newroz sürecinde Şırnak kana bulanmıştı. Onlarca insan yaşamını yitirmiş, yüzlercesi yaralanmış, evler yakılmış yıkılmış, kitleler harabeye dönüştürülen şehri terkederek yaralılarıyla birlikte yönlerini dağlara, ovalara vermişti. Halk katledilmiş, yaralanmış, açlığa mahkum edilmişti. Düşman böylesi bir katliamla amacına ulaşacağını sanıyordu. Ama nafile. Katliamlara rağmen, yere düşen bedenler daha sıcaklığını korurken Şırnak halkı direnişe kalkmıştı. Ardından Nusaybin, Yüksekova, Van ve daha birçok yer. Tayyar yoldaş, düşmanın Şırnak'taki katliamını sineye çekecek biri değildi, sessiz kalamazdı. Ne pahasına olursa olsun bir şeyler yapacaktı. TC'nin askeri ve resmi kurumlarına karşı bir intikam eylemi hazırlıkları içindeyken, hazırladığı bomba elinde patladı. Talihsiz bir kaza yoldaşımızı aramızdan alıp götürdü, sonsuzluğa uzanan şehitler kervanına kattı...

Tayyar yoldaş ne ilk ve ne de son şehidimizdir. Halkımız Tayyar gibi halk önderlerine her dönemden daha fazla ihtiyaç duymaktadır. O, görevi başında ölümsüzleşti. O'nun şahadetinde, Şırnak katliamında ifadesini bulan sömürgecilerin vahşetine karşı intikam çağrısı vardır.

Anısına bağlılığı, çok sevdiği ve sürekli vurguladığı, *"Ben PKK ortamında bağımsızlığı ve özgürlüğü gördüm. Kürdistan'ın bağımsızlığını yaşadım. Ve öyle savaşıyorum..."* sözlerine bağlı kalarak, O'nun yaşamını ve mücadelesini kendimize örnek alarak göstereceğiz.

Partimizin yiğit bir neferini, ARGK'nin değerli bir komutanını şehit verdik

Adı, soyadı: **İlhan ÇİFTÇİ**
Kod adı: **Delil-Ayhan**
Doğum yeri ve tarihi: **Sükyan köyü-Solhan-Bingöl, 1966**
Mücadeleye katılış tarihi: **1988**
Şahadet tarihi ve yeri: **3 Ekim 1992, Arıcak-Elazığ**

Yaşamak, savaşmanın diğer adıdır. Parti Önderliği'mizin de sürekli olarak vurguladığı bu husus, genelde tüm dünya ezilen halkları açısından nasıl ki, yaşamsal bir öneme haizse, Kürdistan halkı gibi karanlıklardan aydınlığa uzanan bir yola gönül vermiş bir halk için taşıdığı önem ise kat be kat ve daha fazladır. Ulusal değerlerine henüz yeni sahiplenmeye başlayan, toplumsal hastalıklara ve sömürgeciliğe karşı mücadeleyi kendisine esas alan Kürdistan halkının, zafere ulaşmasının biricik yolu da elbette ki, savaşmakla mümkün olacaktır.

Bunun içindir ki, "Savaşmak yaşamanın bir gerekçesi, özgürlüğe ulaşmanın tek yoludur." Bu nedenledir ki, savaşa dört elle sarılmak yaşamsal bir zorunluluk olmak durumundadır bizim için.

İşte bu savaşın nüvelerini Kürdistan'ın dört bir yanına serpiştirerek, mücadelemizin dallanıp-budaklanmasına vesile olan ve gelişmeleri süreklileştiren, somut çabalarla halkımızı, adım adım zafere yaklaştıran partimiz PKK'nin bizler için taşıdığı hayati önemi, daha derinliğine kavramak zorunluluğuyla karşı karşıya geliyoruz. Yine bu vesileyle Kürdistan halkının bağrından çıkan, bu vatanın en güzide evlatları olan parti militanlarını, manevi komutanlarımız olan şehitlerimizi, bir kez daha burada şükran duygularıyla ve saygıyla anıyoruz. Onlar ki, ölümde yaşamı yaratanlar; onlar ki hiçbir tereddüte girmeden kanlarını damla damla akıtarak toprağa katık yapanlar; onlar ki çorak toprakları çiçeklendiren özgürlük tohumları; onlar ki, umudumuz, biricik varlıklarımız olan devrimimizin canlı abideleri... Evet, şehitlerimizdir onlar. Kürdistan'ı suçlular topluluğundan kurtarmanın engin çaba ve fedakarlığını sergileyen şehitlerimiz, ölümsüzlüğe ulaşırlarken, geride koskoca şanlı bir direniş mirasını bizlere bırakarak, acıyı bal eyliyorlar. Direnişi zaferle taçlandıracak olan partiye, halka ve can yoldaşlarına, gözlerinde ışıl-ışıl yanan zafer parıltılarıyla gülümseyerek, her an bizlerle yaşıyorlar. Fiziki olarak aramızda olmamaları bir nebze de olsa yüreğimizi dağlıyorsa da; mücadele azmimizi keskinleştiren, düşmana karşı kinimizi bileyen bir güç oluyorlar aynı zamanda. Her birisi kahramanlıklarıyla destan yaratacak değerde olan bu yoldaşları anlatmak çok zor... Onları kelimelerle ifade edip, sayfalara sığdırmak da bu yönlü mümkün olmuyor. Onlar için hissettiklerimiz yüreğimizin derinliğine işlemesine rağmen biz bu duygularımızı dile getirmede yetersiz kalıyoruz!

Her birisi bir cihan parçası olan bu yoldaşları ancak kısa cümleciklerle ifade edebiliyoruz. O da; bağlılık, dirayet, özveri, azim, inanç ve en önemlisi de, "yaşamı, uğruna ölecek kadar sevme!"

İşte bu değerli yoldaşlardan birisi de "Delil" yoldaştır. **Delil (İlhan ÇİFTÇİ)** yoldaş da mücadeleye gönül veren, özgür yaşamı kucaklayabilme uğruna, kısa ama onurlu mücadele pratiğiyle, partiye layık olmasını bilmiş, şahadetiyle de gönüllerimizde taht kurmuştur. Yaşamının her kesiti kavgayla ve mücadele etmekle dopdolu geçmiş. O yaşamı boyunca hiçbir zaman köleci bir yaşamı kabullenmemiş, her şeyle, hatta kendisiyle bile yaman bir kavgaya tutuşmuştu. Biz burada, sadece O'nun doludizgin geçen yaşamını kısaca özetlemeye çalışmakla yetineceğiz.

Delil yoldaş, 1966 yılında Bingöl'ün Solhan ilçesine bağlı Sükyan köyünde dünyaya geldi. Ailesi yoksul ama yurtsever özelliklere sahip bir ailedir. Daha çocukluk çağlarında iken, zorlu yaşam koşulları ile karşıkarşıya gelmesi, onun minicik yüreğini isyan duygularıyla dopdolu kılmıştı. O, her çocuk gibi yaşayamaz çocukluğunu... Ailevi sorunlar yüzünden köyden ayrılıp Diyarbakır'a yerleşmek zorunda kaldıklarında maddi durumlarının kötü olmasından ötürü Delil yoldaş, daha küçük yaşlardayken çalışmaya ve ev ekonomisine katkı sunmaya başlar. Henüz yaşıtları dışarda oyun oynarken, O sadece uzaktan seyretmekle yetinir ve içerisinde bulundukları duruma anlam biçmeye çalışırdı.

İşte O'nun, erken yaşta yaşama atılması, O'na yaşıtlarından daha ileri bir düzeyde olgunluk kazandırarak sorumluluk duygusuyla yoğrulan bir kişilik yapısına ulaşmasına önayak olmuştu. O, bir taraftan "küçük bir emekçi" misali çalışıyor, diğer taraftan da okula devam ediyordu. Pekçok olumlu özelliğe sahip bulunması, O'nu, okulda öğretmenlerinin takdirini kazanan bir öğrenci, iş yerinde de ustalarının övgü ile sözettikleri bir çırak durumuna getirmişti. Babasını da küçük yaşta kaybetmesinin ardından, yaşam O'nun için ağır bir yük haline gelmiş; deyim yerindeyse tıpkı "küçük dev adam" misali ağır aile sorumluluğunu yüklenmek zorunda kalmıştı.

Delil yoldaş henüz lise yıllarındayken, devrimci düşünceyle tanışmıştı. O'nu devrime sempati duymaya iten en büyük etkenlerin başında, ezilmişlik, horlanmışlık ve zulme karşı mücadele etme tutkusuydu. Kuşkusuz, O devrimci yaşama ilk adımı ustasının getirdiği kitapları okuyarak atmış, marksist-leninist öğretinin somut ifadesi olan PKK'yi tanıdıktan sonra da kendisini bilinçlendirerek adımlarını sıklaştırmıştı. O'ndaki düzene karşı varolan bireysel tepkinin yerini, artık bilinçli geliştirilen örgütlü tavırlar almıştı. Kısa zaman biriminde çıkardığı en önemli sonuç o zaman şuydu: "Aşağılanmak, horlanmak, ezilmek yalnız bize özgü değil! Kürdistan halkı da bize dayatılan ve kader diye benimsetilen köleliğe mahkum edilmiş. O halde bireysel öfkeyi, örgütlü bir güce dönüştürmek için herkesi bilinçlendirmek gerekiyor. Ancak bu şekilde Kürdistan'ı zalim sömürgeciliğin gazabından kurtarabiliriz..." Evet, bu bilinç, kararlılık ve sağduyu ile aktif mücadele yaşamına ilk adımlarını atarken derin bir heyecan duymuştu can yoldaşımız. 1980 sonrası döneme tekabül eden bu süreçte Delil yoldaş, engin sorumluluk duygusunu, bitmez tükenmez enerjisiyle bütünleştirerek, öğrenci-gençlik faaliyetlerinin aktif bir çalışanı durumuna geldi. Henüz lise ikinci sınıfta iken, yine ekonomik ve ailevi sorunlardan ötürü Diyarbakır'dan ayrılıp, İzmit'e yerleşmek zorunda kaldılar. Fakat bu zorunlu ayrılık; düşüncesinden hiçbir zaman ödün verdirtmedi O'na. Bilakis çabalarını daha da yoğunlaştırarak, kendisini, çevresini geliştirme ve bilinçlendirmekle sorumlu kılmasını bildi. Kısacası Kürdistan'dan kopuş; düşünsel ve pratik alanda O'na ayrılığın dışında hiçbir şey kaybettirmemişti.

Delil yoldaş, 1985 yılında Marmara Üniversitesi Basın-Yayın Yüksekokulu'na giriş yaptı. Yoldaşımız İstanbul'da okuduğu dönemde öğrenci yurdunun işgali, üniversitenin işgali vb. daha pekçok öğrenci eylemliliklerinde başı çekenlerden birisi oldu. 1988 yılında aynı okulun üçüncü sınıfında okurken, Siyasal Bilgiler Fakültesi'ne yatay geçiş yaparak, buraya devam etti. Bu dönemde muhtelif defalarda da gözaltına alındı. Delil yoldaş, daha bu sürece kadar okuma aşkıyla dopdolu iken, düşmanla direkt olarak karşıkarşıya gelmesi, O'nun TC'nin bilime hizmet etmeyen bu gerici kurumlarından bağlarını koparmasına vesile oldu. Zaten bu sürece kadar sürekli olarak PKK saflarına aktif olarak katılma talebini partiye iletiyor; ancak bu talebi okul içerisinde daha faydalı olacağı belirtilerek geri çevriliyordu. 1988 ortalarına kadar gerek üniversite çevresinde, gerekse de kitle içi faaliyetlerindeki disiplinli çalışması O'nu, partiye daha da yakınlaştırmıştı. O'ndaki ataklık ve alçakgönüllülük sadece ve sadece partiye ve halka olan bağlılığının içten bir yansımasıydı... İşte, O'nu, herkes tarafından sevilip sayılan bir konuma getiren sebepleri, bu olumlu özelliklerde aramak yerinde olacaktır.

Delil yoldaşın coşkulu, içi içine sığmayan ve hizmet aşkıyla yanıp tutuşan bir yapısı vardı. Bu yapısıyla, partinin dikkatini de çekmeyi başarmıştı. Kısa bir süreç sonra, en nihayetinde partiye ilettiği talebi de kabul edilmiş, Akademi'ye gidecek olanlar listesine girmeye hak kazanmıştı. Kendisine bu sevinçli haber iletildiğinde, bu O'nda büyük bir heyecan kasırgası yaratarak, renkli gözlerini sevinç gözyaşlarıyla doldurmuştu. O an, O'nun için unutulmayacak bir andı. Zira Delil yoldaş, 1988'den 89 ortalarına kadar Mahsum Korkmaz Akademisi'nde askeri ve siyasi bir eğitimden geçme gibi tarihi bir fırsatı yakalamıştı. Bu nedenle O, kendisini ideolojik-politik yönden yetkinleştirmek için, bu süreci en iyi bir şekilde değerlendirme azmindeydi. Düşünce yapısındaki özlülük, bu sahada kendisine verilen marksist-leninist ideolojik eğitimi kendi kişiliğinde somutlaştırmasında etkili olmuş; pratik yaşamıyla da bunun doğruluğunu kanıtlayabilmişti. Dolayısıyla kısa bir zaman biriminde büyük oranda eksikliklerinden arınarak militan ölçüleri yakalayabilmişti.

Akademi sahasında da canlılığı, içtenliği ve çalışma hırsıyla daima adından söz ettirirdi. O, yoldaşlarına karşı yakın ilgisi ve parti değerlerine sahip çıkmadaki kararlılığıyla gittiği her ortamda adapte olmada zorlanmadığı gibi kendisini bir çekim merkezi durumuna getirmesini de bilirdi. Hayat doluydu, her an yüzünden eksilmeyen tebessümüyle insana yaşama sevinci verirdi. Çok yönlülüğü, yardımseverliği ve insana biçtiği paha biçilmez değer, erdemliliğin bir bileşkesi olarak en güzel O'nun pratiğinde yansımasını buluyordu.

Delil yoldaş, 1989 yılının ortalarında bu şevk ve kararlılıkla, artık pratik sahaya yönelmeye hazırdı. O, görevleri daima kutsal bilir, bu yönlü görev sahası belirtme gereğini bile duymazdı. Bu açıdan Çukurova bölgesi örgütleme çalışmalarına gönderildiğinde; sıcak savaş sahasına gitme yönünde içinde derin bir özlem ve tutku bulunmasına rağmen, itirazsız kendi görev alanına giderek çalışmalara başladı.

Çukurova'ya gelişinin hemen akabinde parti adına çalışma yürüten bir unsurun yer göstermesi sonucu tutuklanarak, düşmana esir düştü. Delil yoldaşın bir yıllık kısa zindan pratiği, onurlu ve direnişle örülü bir pratiktir. O, düşmanın zalimce işkencelerine karşı direnme sini bilmiş, düşmana zerre kadar taviz vermemiştir. Bu seferki başkaldırışı bilinçliydi; böylelikle düşmana burada boyun eğmemiş, dostun da, düşmanın da -dirayetli tutumundan ötürü- taktirini kazanan bir yoldaş olmuştu. Gerek zindan bünyesinde yaşanan sınıfdışı anlayışlara karşı, gerekse de düşmana karşı olan direnme savaşında hep ön saflarda savaştı. Bir yıldan sonra noktaladığı zindan yaşamı O'na çok şey öğretmiş ve daha da güçlenmesine neden olmuştu.

Zindandan çıkar çıkmaz zaman geçirmeden yeniden cephe faaliyetlerinde çalışmaya başladı.

Delil yoldaş, İstanbul başta olmak üzere TC'nin metropol kentlerinde üst düzeyde sorumluluklar üstlendi. Yoldaşımız örgütçü, yaratıcı ve değere değer katan özellikleriyle partinin kendisine atfettiği görevleri layıkıyla yerine getirerek örnek ve kalıcı bir pratiğin sahibi oldu.

O'ndaki politik öngörü ve düşünme kabiliyeti, muhtelif defalarda düşmanın alana yönelik operasyonlarını sonuçsuz bırakmıştır. O, şehir yaşamına dayatılan her türlü yozluğa karşı, yaman bir savaşçı olarak kendisini, düşmana prim verebilecek davranış ve tutumlara asla kaptırmamış; hem kendini hem de değerleri korumasını bilmiştir. Kendisinin bu dönemde eksiklik olarak dile getirdiği belirgin özelliklerinden birisi tezcanlılığıydı. Bu yönünü sürekli eleştirir, kendisini eğitme ve yenileme yönündeki yoğun çabasıyla her konuda da yetkinleştirmeye çalışırdı.

O, iyi bir örgütçü olmanın yanısıra, iyi bir eylemciydi de. Metropol faaliyetlerinde bulunduğu süre içerisinde yüzlerce kişiyi saflara katarak, onlarca eyleme de damgasını vurmuştu.

1992 yılı Haziran ayı, Delil yoldaşın yaşamında yeni bir dönüm noktasını teşkil etmesi açısında oldukça önemli ve tarihi bir gün olma özelliği taşımaktadır. Yaklaşık 1,5 yılı aşkın bir sürenin ardından başarıyla yürüttüğü cephe faaliyetlerini noktalamış, artık derin bir tutkuyla sevdalandığı kutsal ülke topraklarına ayak basmıştır. Yaşamında özel bir öneme sahip olan Amed'e ayak bastığı gün, özgürlük vaadeden heybetli dağlara baktığında tarif edilemez duygularla dolup taşmıştı. O, Kürdistan'ı daima bir sevgiliye benzetirdi; çok sevilmesi, incitilmemesi ve uğrunda ölünmesi gereken bir sevgiliydi Kürdistan... Kürdistan'ı tasvir ettiğinde şairane bir dille anlatmaya koyulur; bütün doğa güzelliklerini anlatırken iliklerine kadar Kürdistan'ı yaşardı. O'na göre; ülkemiz, "zalimin pençesinden kurtarılması gereken bir yer", özgürlük mücadelesi de "hırçın bir tay"dı. "Biz bu deli ve hırçın tayın yelelerine tutunmayı başardık" derken, yaptığı benzetmeyi en ince ayrıntılarına varıncaya dek anlatırken, gözleri alev-alev olurdu. Yine, "hoyratça çiğnenen bu topraklar üzerinde biriken kinin, ancak kanla temizlenebileceğini" vurgularken de, yeri geldiğinde seve-seve ölümü kucaklamanın gerekliliğini ifade etmeye çalışırdı.

Evet can yoldaş! Sen çok sevdiğin yoldaşlarına; "Biz bu yaşama mahkumuz, savaşmaya mahkumuz" derken, aslında bu kısa cümleciklere pekçok şeyi sığdırabilmiştin! Seni şu anda çok daha iyi anlayabilmekteyiz. Zaten, senin partiye, toprağına, halkına ve yoldaşlarına bağlılığın sevgiyi tanımlamanda da çok iyi ifadesini buluyordu.

Delil yoldaş, kırsaldaki yol arkadaşlarına bunları anlatırken yaşamı anlamlı ve vazgeçilmez kılacak; pratik çabanın iyi bir uygulayıcısı olmasını da kısa sürede başarmıştı.

Kısa süren Amed pratiğinde partinin kendisine verdiği görev ve sorumluluğun, yetkin bir çalışmayı gerekli kıldığının bilinciyle hareket etmişti. Gelir gelmez eyalet yönetimine alınmış, tabur komutanlığına da getirilmişti. Komuta kademesinde görev üstlenmesi O'nu kısa sürede oldukça yetkinleştirmiş, ARGK'nin yaman bir savaşçısı ve komutanı olmasında en büyük etken olmuştu. Savaşın yakıcılığı ve zorlu yaşam koşullarının amansızlığı da zaten başka bir yaşam hakkı tanımıyordu. Bu vesileyle bıkmadan yorulmadan aktif bir şekilde çalışıyor, kendi deyimiyle "partiye olan şükran borçlarını ödeme" uğraşı veriyordu.

Yoğun bir tempoyla geçen günlerinden arta kalan zamanını şiir ve yazı yazarak değerlendirirdi. Dostlara ve yoldaşlarına akıcı bir dille yazarken, "savaşın sadece güllük gülistanlık" olmadığını ve bunun için de askerileşmenin zaruriyetini dile getirirken, kendi gerçekliğimizi de tüm çıplaklığıyla resimederdi adeta! Özcesi, güzelliklerin yanısıra, mücadelemizin zorluklarla örülü olduğunu dile getirmekten de kaçınmazdı yoldaşımız. Karınca kararınca da olsa bu yönlü yaşamının her anını kendisini ve çevresini eğitmekle geçirirdi. Onu yakınen tanıyan arkadaşlarının, Delil yoldaşın gözlerindeki ışıltıyla bütünleşmiş keskin şahin bakışlarını, tok ve yalın hitabını ve koparıcı yaşam üslubunun çekiciliğini unutmalarının mümkünatı yoktur!

Zaman zaman bizlerle olan sohbetlerinde bazen çok derin düşüncelere dalar ve birden bire: "Evet insanlara insanlık erdemini kazandıran partimize, Parti Önderliği'mize bağlılığım her geçen gün daha da artıyor." Yine "Yoldaşlar!" diyerek söze başlar ve ardından anlam yüklü sözlerle şunları eklerdi: "Ne kadar güzel bu duyguyu paylaşmak! Yaşamı; acıyı, sevinci ve ölümü paylaşmak yoldaşlarla. Sıradan bir insan tasavvur edebilir mi acaba, güle oynaya birlikte ölümü kucaklamanın güzelliğini..." Yine, erken şehit düşmemek gerektiğini, bunun için de tedbiri bir an bile elden kaçırmanın büyük bir gaflet olacağına dikkat

Devamı 30.sayfada

TOPYEKÜN SAVAŞ ÜZERİNE

Baştarafı 1. sayfada

latıldığı söylenen ve ihtiyaç duyulan hazırlıklar belli bir noktaya gelmişti. Tüm kara kuvvetleri, gerilla ve ayaklanmaları bastırma stratejisine göre eğitilmiş ve yeniden organize edilmişti. Ülkeye intikalleri de hızla gerçekleşiyordu. Baharda "büyük taarruz"a geçilebilirdi artık. Mevzileri yumuşatmak, gerilla ve halkın moralini çökertmek, kış koşullarında hareket yeteneğini daha da daraltmak amacıyla yoğun ve sürekli hava bombardımanları yapıldı. Yoğun ve sürekli hava bombardımanlarına, daha büyük yoğunlukta beyin ve yüreklere yönelik psikolojik propaganda bombardımanı eşlik etti. Buna "bahar sendromu" dediler. Bahar gelmeden ruhlar, yürekler, düşünme mekanizmaları teslim alınmak istendi.

Özel savaş aygıtı, 1992'ye böyle başladı. Yılın ortalarına gelindiğinde, uçurulan yalan balonları söndü, demagoji, bilinç saptırma hareketleri büyük ölçüde boşa çıkarıldı. 15 Ağustos 1992 kutlamaları ile, bunca çaba ve yoğunlaşma pahasına yaratılan siyasal ve psikolojik ortam birdenbire tersine döndü. Bunun verdiği telaş, karşılığını Şırnak katliamıyla gösterdi. Bu, artık özel sömürge savaşında yeni bir aşamaya işaret ediyordu. Bu yeni aşamayı ilan etmekte bir sakınca görmediler: **Topyekün savaş!**

Topyekün savaş, özel imha savaşının yeni bir aşamasıdır; fiili, resmen ilan edilmemiş, adı konulmamış seferberlik durumundan başka bir anlam ifade etmeyen bir savaş.

DYP ve SHP liderlerinin Kürdistan gezisinde tanıdıklarını ilan ettikleri "Kürt realitesi" bir daha ağza alınmaz oldu; inkarcı söyleme dönüş ve buna artan vurgu, topyekün savaşın ideolojik cephesinin rengini de ele verir oldu.

Topyekün savaş, aynı zamanda, özel aygıtın, Genelkurmaylık-MİT-ÖHD (Özel Harp Dairesi-doruksal ifade değerlendirmelsini MGK'de bulur) üçlüsünün bütün iktidar iplerini sıkı sıkıya ellerinde toplamaları; diğer tüm kurumların bütünüyle kapıkulu haline getirilmeleri anlamına da geliyordu.

TC, Kürdistan sorununu hal etmede tarihine dönüyor ve koşuyordu; "çözümü" tarihine, yani tedip ve tenkil harekatlarına sıkı sıkıya sarılmakta görüyordu. Yeni bir ayaklanma ile yüzyüze oldukları teşhisinde bulunuyorlar ve verilecek yanıt ise besbelliydi: Daha öncekiler nasıl bastırıldıysa, bu sonuncusu da öyle bastırılacaktı! Bundan kimsenin de kuşkusu olmasın!..

İçinden geçmekte olduğumuz dönem bir topyekün savaş dönemi. Topyekün savaş, kendi içinde belli aşamaları içeriyor. Bu önümüzdeki dönemin, topyekün savaşın üst bir aşaması olacağını gösteriyor. Bu anlamda topyekün savaş stratejisi ve bunun öğelerini, bileşenlerini, aşamalarını biraz açmakta yarar var; verilmesi gereken karşılık bakımından da bu gereklidir. Bu aynı zamanda, TC'nin 1992 pratiğinin özet bir değerlendirmesi de olacaktır.

Topyekün savaşa nasıl gelindi?

I

Takvim yaprakları 1992'nin Ocak sonlarını gösterdiğinde önemli bir toplantı İstanbul'da yapılıyordu. Toplantı, İçişleri Bakanı, Jandarma Genel Komutanı ve diğer üst düzey yetkililerinin "büyük" gazete yöneticileriyle yaptığı bir toplantıydı. Toplantıda önemli açıklamalar yapılıyor, baharda geliştirilecek harekatın ipuçları açıklanıyor ve psikolojik savaşın bu yeni aşamasının stratejik hedefleri doğrultusunda startı veriliyordu. Hürriyet gazetesi genel yayın yönetmeni bu açıklamalar karşısında öyle hayretler içinde kalıyor ki, şu soruyu sormadan edemiyor: *"Baharda adına savaş demek istemiyorum, büyük bir hareketlenme mi bekleniyor ki, bizi şimdiden alıştırmak için brifing verdiniz?"* (Cumhuriyet, 22 Ocak 1992)

Anılan bu toplantıda özel savaş kurmaylığının önemli tespit ve değerlendirmeleri açıklanıyor. Bunlardan iki tanesi çok önemli ve yönelimin özünü ele veriyordu. Birincisi şu: "PKK ayaklanma ve başkaldırı safhasında." İkincisi: "Kepenk kapatma ve yürüyüş eylemleri halka mal edilmek isteniyor. Olayı yapan öncü milisler."

Bu tespit ve değerlendirmeler, "halka şefkat, PKK'yi ezme!" sloganının henüz revaçta olduğu ve bolca tekrarlandığı bir dönemde yapılıyordu. Söylemde, "ezme"nin hedefi ile "şefkat"in muhatabı birbirinden ayırt ediliyor. Serîhildanlara katılan binlerce kadın, çocuk, yaşlı dahil bütün kesimler halktan sayılmıyordu. Dolayısıyla paylarına "şefkat" değil, "öncü milis" oldukları için ezilmek düşüyordu.

"PKK ayaklanma ve başkaldırı safhasında" ve "öncü milisler" saptaması, aslında planlanan kitlesel katliamların meşru temellerini hazırlama, kamuoyunu bugünden buna alıştırma çabasından başka bir şey değildi.

Özel rejim, koalisyon hükümetiyle aldığı güç ve soluklanmayı en iyi şekilde değerlendirmek, uygun konjonktürden azami derecede yararlanmak kararındaydı. Bu karar Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini, gerilla ve serîhildanı tedip ve tenkil harekatı ile bastırmak biçimindeydi. Bunun için tüm askeri hazırlıklar tamamlanmak üzereydi; bunu açıklamaktan sakınmıyorlardı. Koalisyon hükümetinin kuruluşuyla siyasal ortam ve hava da en uygun duruma gelmişti. Geriye psikolojik ortamın hazırlanması kalıyordu.

Ocak 1992'de İstanbul'da burjuva basın yöneticilerine brifing verilmesi ve burada "PKK'nin ayaklanma safhasında" olduğunun açıklanması, tedip ve tenkil harekatı için gerekli olan psikolojik ortamı hazırlama çabası çerçevesinde değerlendirilmelidir.

Çok ciddi katliam hazırlıkları, yoğun asker ve silah sevkiyatı, dağların ve Güney'in sürekli bombalanması, Kulp'ta kitle gösterilerinin kitlesel katliamla karşılanması, yoğunlaşan kontra cinayetleri vb. bütün bunlar, "demokrasi ve hukuk devleti" demagojisi altında gerçekleşiyordu. Bu büyülü demagojik sloganlar yanılsamalı bir hava yaratıyordu.

Bu anılan toplantıdan sonra basın, psikolojik savaşa yeni boyutlar getirdi. Psikolojik savaş, artık yeni bir ad altında yürütülüyordu: Bahar Sendromu!

Bahar Sendromu'nun ana teması şuydu: PKK Newroz'da ayaklanacak; devlet, yaş-kuru demeden her tarafı düzleyecek, yakıp yıkacak! Bu dehşetengiz korku, her gün defalarca tekrarlandı, yetkili-yetkisiz, aydın, çizer, gazeteci vb. tarafından zenginleştirildi; çoğaltılan dehşet dalgası her tarafa yayıldı, beyinler ve yürekler böylece teslim alınmak istendi.

Devlet, bahara büyük bir yoğunlaşma ve ciddi yüklenmeyle hazırlanıyordu. Adeta tüm olanak, güç, kaynak ve aygıtını seferber etmiş bulunuyordu.

Koalisyon hükümeti "demokrasi ve şeffaflık" demagojisine, "Kürt realitesini tanıyoruz"u monte etmişti; bu, Kürdistan gezileriyle gerçekleşmişti. "Halka şefkat ve hukuk içinde" söylemi, tüm "demokratların" yüreğini fethetmeye yetebilmişti. "Milli mutabakat" da tamamdı, partiler açık çek vermişlerdi kendilerine. Bu kadar elverişli bir ortamda Kürtlerin defteri dürülmeyecek de ne yapılacaktı?!

Öteden beri "teşhis hatalıydı" demiyorlar mıydı? Bu, boşuna olamazdı, rastgele ağızdan kaçırılan bir söz de değildi. Teşhis: "PKK ayaklanma ve başkaldırı safhasında", kitle eylemleri halka mal edilemez, bu eylemleri yapanlar "öncü milisler"dir. Öyleyse ayaklanmaya verilecek karşılık, basit polisiye tedbirler olamazdı. Tarihlerinde ayaklanmanın "tedavisi": Tedip ve tenkil; bir daha başını kaldıramayacak şekilde uslandırma, cezalandırma ve kitlesel kırım!

Yeni bastırma stratejisinin böyle olacağı bahara varmadan, Kulp serîhildanına verilen karşılıkta belli olmuştur. Hava bombardımanları da aralıksız sürüyordu. Bahara kadar epey yol alabilirlerdi...

II

Bahara kadar hava bombardımanına kontra, hizbi-kontra cinayetleri ve bunları tamamlayan psikolojik bombardıman eşlik etti. Bu ayların gazete koleksiyonları kabaca gözden geçirildiğinde, Bahar Sendromu'nun nasıl tırmandırıldığı; yürekleri baskı altına almak için ne gibi yöntemlerin kullanıldığı rahatlıkla anlaşılacaktır.

Ve kendisi için yoğun hazırlıkların yapıldığı o gün gelip çattı. Newroz böyle gergin ve psikolojik baskının dorukta olduğu bir ortamda gündeme geldi. Özel rejim, siyasal ve psikolojik üstünlükle, giderek askeri inisiyatifi eline almış olarak Newroz'dan çıkmak istiyordu.

Askeri stratejilerde "ilk muharebe" önemlidir; taraflar azami önem atfederler buna. İlk darbede sersemletici bir başarının savaşın diğer aşamalarını oldukça etkilediği söylenir.

TC, Newroz'u, Bahar Tedip ve Tenkil Harekatı içinde bir "ilk muharebe" olarak algıladı ve planlamasını, kararlılığını ve tüm yoğunlaşmasını buna göre yaptı.

Bahar Sendromu olarak adlandırılan psikolojik savaşın bir boyutu daha vardı: Devrimci önderliği ve halkı provoke etme, bir "erken doğum"a zorlama! Devrimci mücadeleyi kendi istediği zamanda istediği zemine çekerek imha etme taktiği, Osmanlı ve TC'nin provokasyonlar hazinesinde bolca bulunur. Şeyh Sait'i de böyle bir "erken doğum"a zorlamışlar ve ardından gelen sonuç biliniyor.

Newroz'da bekledikleri, arzuladıkları, kışkırtmaya çalıştıkları "ayaklanma" olmadı. Tüm katliam tehditlerine ve çok ağır psikolojik bombardımana rağmen Newroz, o güne dek görülmemiş yaygınlıkta ve boyutlarda kitlesel gösterilere, serîhildanlara sahne oldu. Ayrıntıları biliniyor.

Aylardır hazırlandıkları Newroz "muharebesi"ni kaybetmişlerdi. Ancak gerçekleştirilen katliamları askeri bir "zafer" olarak sunmak için yoğun bir çaba gösterdiler. Günlerce bilinçlere ve duygulara yollanan tema şu oldu: "PKK'nin ayaklanma çağrılarına halk iltifat etmedi. Bir iki yerde (Cizre, Şırnak, Nusaybin gibi) ayaklanma denemesi yaptı; ancak büyük bir bozguna uğradı. Devlet artık her yerde, gece ve gündüz vardır. Askeri ve psikolojik üstünlük devletin eline geçmiştir" vb...

Silahsız kitle gösterilerinin kanla bastırılması, dünyanın hiçbir yerinde "askeri zafer" olarak gösterilmemiştir. Orada planlanan ve gerçekleştirilmeye çalışılan genel veya yerel bir silahlı ayaklanma durumu yoktu. 1990'dan bu yana sürekli gelişen, büyüyen ve ulusal kurtuluş siyasetine bağlanarak onun kitlesel ifadesi olan serîhildanlar, siyasal kitle gösterileri ve yürüyüşleri vardı.

Serîhildanları silahlı ayaklanma gösterip kitlesel katliamları meşrulaştırma çabalarının yanısıra, yığınları sindirme isteği ve amacı Newroz katliamlarının politik özünü oluşturuyor. Serîhildanlara katliamla karşılık verme, bunu askeri bir zafer olarak sunan psikolojik savaş kampanyası ile yanılsamalı bir "üstünlük" havası yaratır gibi oldular. "Üstünlük yakalanmıştır, halk PKK'den uzaklaşmaya başlamıştır; bu noktada tam da reformlar zamanıdır" biçiminde bir eğilim basında uç vermeye, tartışılmaya başlandı. Fakat özel rejim katında fazla bir itibar görmedi bu eğilim. İstenilen, "Kürt realitesinin tanınmasına" uygun bazı kırıntılar niteliğinde yatıştırıcı adımların atılmasıydı. Buna karşı ileri sürülen gerekçe, "hele terör ezilsin de, ondan sonra her şey kolaydı!" Oysa kırıntılar niteliğinde bile kimi adımlara hazır değillerdi; inkar ve imhada sonuna kadar gitmeye kararlıydılar. "Kürt realitesini tanıyoruz" söylemi bir aldatmacaydı, zaman kazanmaya yönelik bir manevraydı.

Aslında tüm "zafer" nidalarına ve yoğun psikolojik savaş kampanyasının tersyüz etme çabalarına rağmen, Newroz Sendromu ve Bahar Harekatı'nın "ilk muharebesi", TC aleyhine sonuçlandı. O büyük hazırlık ve yoğunlaşma böylece boşa çıkarıldı. Bunun böyle olduğu süreç içinde daha iyi anlaşılacaktı.

Bahar Harekatı, özel savaşta yeni bir aşamaya işaret ediyordu. Bu aşamanın ayırt edici özellikleri, serîhildanları kitlesel katliam ve sindirme olarak somutlanıyor. Ulusal kurtuluş mücadelesini "ayaklanma" olarak değerlendiriyorlardı; bunun karşılığının ise, tedip ve tenkil olduğunu aylar öncesinden açıklamışlardı. "Mademki balığı tutup yok edemiyoruz, o halde suyu kurutmalıyız" politikası, Bahar Harekatı'nın stratejik boyutlarından birisiydi. Kitlesel katliamları, köylerde geliştirilen sürek avı, insan avı, kitlesel tutuklamalar, işkenceler vb. uygulamalar tamamlandı. Kontra ve hizbi-kontra cinayetlerini de buna eklemeliyiz. Tam anlamıyla terör, sindirme, teslim alma ve pasifikasyon hareketi yürütüldü.

III

İşte geliştirilen kuşatma ve tecrit çemberi dıştaki diplomatik çabalarla tamamlanmak istendi. Dış politikanın, iç politikanın, özel savaşın hizmetine bu kadar koşulduğu başka bir dönem olmamıştır herhalde. PKK'yi dıştan tecrit etmek, kuşatmak ve bölge ile dünyaya açılan nefes borularını kapatmak için, bizzat İçişleri Bakanı devreye giriyor ve yoğun bir çaba sergiliyordu. Suriye gezisi ve imzalanan protokol biliniyor. Bir dizi tehdit ve taviz ile kotarılan bu protokol, bir "diplomatik zafer" olarak sunuldu ve psikolojik savaşa etkin bir malzeme yapıldı. İçişleri Bakanı ile yürütülen bölge diplomasisi Avrupa ve Balkanlar'da da sürdürüldü. Bu çabalar giderek bölgesel pakt girişimlerine dek götürüldü; Suriye ve İran ile ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında ortak bir tavır geliştirebilmek için toplantılar yapıldı; benzer toplantıların bundan böyle de yineleneceği kararlaştırıldı.

Emperyalizmle varolan ilişkiler ve diğer bütün dış politika olanakları ve ilişkileri ulusal kurtuluş mücadelesini bastırma ve tecrit etme hedefine bağlandı. Dış politikanın bu şekilde Kürdistan sorununa kilitlenmesi, TC'nin "Adriyatik'ten Çin Seddi'ne kadar" uzanan hegomonik emelleri önünde en büyük handikap oluyor. Bu, aynı zamanda bağımlılık ve ipotek kamburunu ağırlaştıran bir durumdur.

Tüm dış ilişkilerini, ittifaklarını, dış politika olanaklarını ve gücünü devreye sokmasına, Kürdistan devrimini tecrit hedefine bağlamasına rağmen, TC, bu alanda başarılı olamadı. Görüntüde Suriye'den, İran'dan belli sözler aldı, ancak bunlar devrimin nefes borularını olumsuz etkilemede ciddi bir rol oynayamadı. Bunun nedenleri var; ayrıntılara girmiyoruz.

IV

Newroz katliamıyla geliştirilmeye çalışılan psikolojik ortam kısa sürede dağılmaya başladı. Etkin ve büyük gerilla baskınları bunda belirleyici bir rol oynadı. Bu süreç 15 Ağustos kutlamalarıyla doruk noktasına çıktı.

Gerçekten 15 Ağustos kutlamaları görkemli oldu. Bu, sıradan bir yıldönümünün kutlayışı değildi. Esas olarak devrimin geldiği aşamaya işaret ediyordu. Ulusal çapta gelişen serîhildanlar, gerillayı büyüttüğü, ulusal orduyu geliştirdiği gibi, halklaşan savaş, savaşan halk gerçekliğini de geliştiriyor ve yükseltiyordu.

15 Ağustos kutlamalarında ortaya çıkan bu gelişmelerin politik, askeri ve moral sonuçları az olmadı. Devletin tüm kurum ve kuruluşlarıyla, basın ve yayın organlarıyla, tüm özel savaş aygıtıyla kendini yanıltıcı ve yanılsamalı psikolojik ve tam bir yoğunlaşmanın gerçekleştiği bir süreçte, yalan balonları böylece peş peşe sarsıntı geçirmeye başladı artık. Eleştiriler, homurtular, çatlak sesler yükselmeye başladı. Büyü bozuldu. Yeni bir yoğunlaşmaya, milli mutabakatı tazelemeye, yeni yönelimlere ihtiyaç vardır.

Bu, yeni bir durum değerlendirmesi ve buna dayalı stratejik yönelimlere başvurma ihtiyacı oluyor. Bu, aynı zamanda topyekün savaşa nasıl gelindi sorusunun yanıtı da oluyor.

15 Ağustos kutlamaları ve bunun ulusal kurtuluş mücadelesinin gelişme düzeyini ortaya koyması, TC'yi özel savaşta yeni bir aşamaya

getirdi. Bu, artık topyekün savaştan başkası değildi.

Topyekün savaş stratejisinin ilk icraatı, Şırnak katliamıyla gerçekleştirildi. Bir provokasyonla gerçekleştirilen Şırnak katliamı, devletin 15 Ağustos kutlamalarına ve devrimci ulusal kurtuluş mücadelesine verdiği yeni bir karşılık oldu.

Bu katliamdan sonra zaten esas iktidar organı olan özel aygıt tüm ipleri daha sıkı elinde topladı; bunu, bakanları Diyarbakır'da bir askeri garnizonda toplatıp dünya-aleme vurgulayarak gösterdi. MGK'nin Diyarbakır toplantısından çıkan bildiri, milli mutabakata vurgu yapıyor, basının milli görevlerini hatırlatıyor, içte ve dışta teröre karşı her türlü yönteme başvurarak mücadele kararlılığını anlatıyordu.

Bu bildirinin gerekli psikolojik etkiyi yaratmadığı açıktı. Bunu özel aygıtın doruğundakiler de biliyordu. Bunun üzerine Genelkurmay Başkanı gazete yöneticileriyle birlikte Kürdistan'a bir sefer düzenledi. "Topyekün mücadele" kavramı ilk kez bu gezide dile getirildi. Psikolojik savaşa özel dikkatler çekildi. Gezinin kendisinin de psikolojik savaş çerçevesinde bir işlevi vardı. Psikolojik savaşın iki boyutu açıklanıyordu: "Düşmana karşı psikolojik harekat" ve "Türk halkına yönelik psikolojik harekat!"

Anılan gezide, Şırnak "kahramanı" Mete Sayar'a "kahramanlık" madalyasının verilmesi, katliamın bu tarz ödüllendirilmesi, topyekün savaş kavramının neyi içerdiğini anlatmaya yetiyordu.

Topyekün savaşın unsurları

Topyekün savaş, sömürgeci imha savaşının yeni bir aşamasıdır. Topyekün savaşta kendi içinde alt aşamalara ayrılıyor; başlangıç aşamasından finale kadar uzanan bir süreci kapsıyor.

Topyekün savaş, her alanda karşı-devrim yöntem ve araçları bakımından bir topyekünlüğü ifade ediyor.

Topyekün savaş, adı konulmamış, hukuksal dayanağı ve çerçevesi çizilmemiş bir **seferberlik durumundan** başka bir şey değildir.

Bu ana çizgileri kısaca belirttikten sonra ayrıntılara geçebiliriz.

I

Topyekün savaştan önceki aşamada özel imha savaşı, devletin özel bir kolu, özel aygıtı (sömürge valiliği, özel kolordu, özel tim, köy korucuları, özel yasa ve kararnameler vb.), özel yasa ve kararnameler eliyle yürütülüyordu. En azından söylem düzeyinde devlet ile sömürge savaşı arasındaki ilişki böyle parçalı ve "özel aygıt ve yasalar" bağlamında konuluyordu. Aslında devlet hükümeti, parlamentosu, partileri, ekonomisi ve dış politikasıyla özel savaşa bağlanmıştı; rejim, özel savaş rejiminden başka bir şey değildi. Böyle olmakla birlikte, savaş ile devlet arasındaki ilişki, "topyekün" boyutlar düzeyine gelmiş değildi. Özel aygıt dışındaki devlet organ ve kurumları vd. "sivil" kuruluşlar, özel savaşın hizmetinde ve onun isteklerine yanıt vermek durumunda olmalarına karşın, bu ilişki, henüz topyekünlük boyutlarında değildir.

Ancak gelinen aşamada devletin tüm kurum ve kuruluşlarıyla, resmi ve gayri resmi kuruluşlarıyla doğrudan savaşa bağlanmaları, savaşın hizmetine koşmaları söz konusudur. Bu bir seferberlik durumudur artık.

Kuşkusuz, savaşın bu düzeyde boyutlanması, iktidar ilişkileri ve savaş yönetimi durumunu da yeniden biçimlendirecektir. Dikkat edilirse, Genelkurmay ve MGK'nin daha da öne çıkması, savaş yönetimi ve pratiğiyle ilgili bildiriler sunmaları, açıklama yapmaları söz konusudur; oysa anayasal açıdan bu gibi politik görevler hükümete aittir. Güney'de gerçekleştirilen imha seferinde savaş icraatıyla ilgili bilgiler doğrudan Genelkurmay tarafından açıklandı. Ayrıca bunun yasal statü bakımından Olağanüstü Hal Bölge Valiliği'nin görev alanına girdiği biliniyor. Zaten "topyekün mücadele" kavramını ilk kullanan kişi, Genelkurmay Başkanı'ndan başkası değildir.

Fiili olarak tüm iktidar ipleri MGK'de Genelkurmayda, yani özel aygıt zirvesinde toplanmıştır. Hükümet ve parlamentonun figüranlık, meşrulaştırma ve propaganda kolu olma konumu daha bir açığa çıkmıştır. Hükümetin yaptığı MGK'nin tüm istek ve dayatmalarını, ihtiyaçlarını harfiyen ve eksiksiz yerine getirmek, psikolojik savaşa güç vermek, kitleleri avutma ve kandırma çalışmalarına hız vermek olmuştur. Bunları yapmıştır. Rejimi "sivil" maskeli, askeri-despotik, özel savaşçı bir faşizm olarak değerlendirmek, doğruya yakın bir değerlendirmedir.

Topyekün savaş, resmen açıklanmamış bir seferberlik durumudur; seferberliğin güncel-fiili adıdır. Pratikte seferberlik durumuna geçilmesine karşın, neden bunu yasal bir çerçeve ve resmiyete oturtmuyorlar? Bu soru önemlidir; kapsamlı yanıtları var; iç ve dış politika nedenlerinden kaynaklanan boyutları var. İşi yasadışı konumda götürmek karındadırlar. İlan edilmiş bir sıkıyönetim ve seferberlik durumunun demokrasi aldatmacasını açığa çıkarıcı yanları var. En başta turistleri ürkütmek istemezler. Ordunun da doğrudan siyasal ve hukuksal sorumluluğu üstlenmek istemediği bir gerçek. Yasadışı konumda psikolojik savaşı, yalan ve demagojiyle daha kolay kurtarabileceklerini tecrübelerinden biliyorlar. Daha sayacağımız birçok neden ve etkenden dolayı resmi seferberliği ilan etmiyorlar; onun yerine aynı işlevi görecek fiili bir seferberliği, topyekün savaşı yürütmeyi daha "akılcı" buluyorlar.

Seferberliğin kanundaki tanımı şöyle özetleniyor: **"Devletin tüm güç ve kaynaklarını barış halinden savaş haline süratle ve etkin bir şekilde geçirme."** Devlet literatüründe seferberliğin özü böyle konuluyor.

Dikkat edilirse, devletin herhangi bir güç, organ ve kaynağından söz edilmiyor; "tüm güç ve kaynaklar"a vurgu yapılıyor. Tüm **güç**, devletin bütün kurum ve kuruluşlarını anlatıyor; tüm **kaynaklar**, devletin tüm olanakları, kaynakları, ekonomisi, maliyesi, insan potansiyeli vb. anlaşılıyor. "Sivil" kurum, çevre ve kişileri buna katmamız gerekiyor. Yani tüm toplumun militarizmin emrine, hizmetine ve savaşın kullanımına sokulmasından söz etmeliyiz. Toplumun olanak, kaynak ve güçlerinin **doğrudan** savaşın hizmetine koşulması demek, artık topyekün savaşın **final** aşaması demek oluyor. Türkiye'deki yönelim hızla buna doğrudur.

Söz konusu savaş, ulusal kurtuluş hareketini bastırmak ve imha etmek olduğuna göre, en başta, tüm ordu gücünün, ordunun tüm kara, hava jandarma ve deniz birimlerinin ve bunların bütün unsurlarının sömürgeci imha savaşına kilitlenmeleri ve buna uyarlanmaları gerekiyor. Tabii en başta da kara, jandarma ve hava kuvvetlerinin...

Biliniyor; Türk ordusu ulusal ve toplumsal ayaklanmalara karşı eğitilmiş ve konumlanmış bir "iç savaş ordusu"dur. Bu, onun asli karakterlerinden biridir. Ancak bu genel özelliğin her özel durum ve ayaklanmaya göre yeniden biçimlendirilmesi, uyarlanması gerekiyor. Bu ise sanıldığı kadar kolay değildir. Şeyh Sait türü ayaklanmalara göre hazırlıklı olan Türk ordusunun, 1984'ten sonra gerilla karşısındaki perişanlığı tüm çıplaklığıyla ortaya çıktı. Ve bu gerçekliğin anlaşılmasından sonra hızla gerillaya karşı yeni örgütlenmeler ve taktikler geliştirdiler, kendilerini özel savaşa uyarladılar. Sadece güncele takılıp kalmadılar. Demagojik söylem ve propagandaların tersine, savaşın uzun süreliliğini kabul ettiler. Bunun çeşitli aşamalarına uygun stratejik ve örgütsel hazırlıklara koyuldular; silah ve donanımlarını yenilediler ve geliştirdiler. Zırhlı ve helikopter alımında gerekli "fedakarlık"tan kaçınmadılar.

En önemlisi, 1992'nin ortalarına gelindiğinde, Genelkurmayın açıklamasına göre, tüm kara kuvvetlerine ve jandarmaya ait birlikler, komando eğitiminden geçirildi. Bunun anlamı; Türk ordusunun gerilla ve ayaklanmaya karşı yeniden eğitilmesi, konumlandırılması, donatılması ve örgütlendirilmesi oluyor. Önceden özel kolordu bu iş için yeterli görülmüştü; ancak tüm ordunun özel savaşa göre eğitilip örgütlenmesi, yeniden konumlandırılması, yarısından çoğunun Kürdistan'da üslendirilmesi tam da savaşın topyekünleştirilmesine denk düşüyor. Tüm kara ve jandarma güçleri, hava ve helikopter filoları savaşa seferber edilmiştir; savaşın asli unsurları haline getirilmiştir. Elbette savaşın bu kapsamda genişlemesine ve büyümesine, tüm savaş makinasının seferber edilmesine denk düşen kavram, topyekün savaş oluyor.

Bütün bunlarla birlikte doğrudan özel savaş aracı olan örgütlenmeler de büyütülmüş, daha da geliştirilmiş ve yetkinleştirilmiştir. Örneğin resmi açıklamalara göre tugay düzeyinde olan Özel Harp Dairesi (ÖHD) adı Özel Kuvvet Komutanlığı olarak değiştirilmiş ve tümen düzeyine çıkarılmıştır. Yine 1992'nin içinde Kürdistan'daki valiler ve kaymakamlar Olağanüstü Hal Bölge Valisi'nin yetkileriyle donatılarak, gerilla karşısında daha da esnek hareket yeteneği kazanmak amaçlanmıştır. Görüldüğü gibi, tüm ordu ve devlet güçleri savaş pozisyonuna geçirilmekle birlikte, özel savaş kurumları ve araçlarının önemi azalmıyor, güçleri ve etkinlikleri ikinci plana düşmüyor; tersine, bu güç ve araçlar daha da geliştirilip güçlendiriliyor, vurucu güçleri ve hareket kabiliyetleri artırılıyor, resmi yetkileri daha da çoğaltılıyor. Demek ki topyekün savaş sürecinde, özel aygıt ve araçları, vurucu gücün omurgası olmaya devam ediyorlar. Savaş ve devlet yönetimi-iktidarı da bu özel aygıt elinde daha sıkı ve yoğun toplanmış oluyor.

Türk ordusunun, resmi açıklamalara göre, yarısından çoğu Kürdistan'a kaydırılarak aktif savaş içinde konumlandırılmıştır. Türkiye'de kalan diğer bölümünden gerektiğinde, istenildiği kadar birlik, silah ve donanım aktarılabiliyor.

Öte yandan topyekün savaş, klasik düzenli ordu savaşlarında olduğu gibi, sabit cephe ve cephe gerisi kavramlarını içermiyor. Açık ki, Kürdistan savaşın merkezidir; ama bu yine klasik cephe tanımına girmiyor. Sabit olmayan hatlar, değişik iç ve dış hatlar, iç içe geçmiş savaş alanları söz konusudur. Bütün bir Kürdistan, genel anlamda savaş cephesidir. Buna göre ve genel anlamda Türkiye cephe gerisi oluyor. Öyle de olsa klasik düzenli savaşlardaki gibi kesin hatlarla belirlenmiş sabit cephe ve hat kavramları aranmamalıdır.

Düzenli olmayan savaş olgusu ve buna göre oluşan cephe ve cephe gerisi kavramları; topyekün savaş stratejisinin tüm Türkiye ve Kürdistan'ı yukarıda andığımız anlamda cephe ve cephe gerisi derecelerine göre, savaş alanı seçtiği gerçeğini dışlamıyor.

Topyekün savaş, tüm alanlarda bir topyekünleşmeyi ifade ediyor. Savaş ve ateş hatlarının derecesi, merkezi Kürdistan olan, Türkiye'yi de içererek ard arda yayılan helezonik dalgalar gibidir. Bu anlamda hem cepheden ve cephe gerisinden, hem de ikisinin iç içe geçişinden söz etmek durumundayız.

Topyekün savaş alanının bu şekilde değerlendirilmesi, devletin sadece Kürdistan'daki sömürge kolunun değil, tüm güç ve kaynaklarının, tüm gövdesinin savaşa uyarlanması ve koşulması gerçeğini açıklar. En başta da militarist aygıtının bütünüyle savaş durumuna geçmesi gerçeği ile karşılaşıyoruz.

Genelkurmay Başkanı, "tüm kara kuvvetleri birlikleri komando eğitiminden geçirildi" ve "iç harekat, Olağanüstü Hal Bölgesi'yle sınırlı kalmayacak, diğer bölgeleri de kapsayacak" sözleriyle, topyekün savaşın içerdiği kuvvetlerin ve üzerinde yürütüldüğü alanların topyekünlüğünü anlatmak istiyor.

"Devletin tüm güç ve kaynaklarının" savaşa süratle ve etkin bir biçimde geçirilmesi, sadece bütün ordu gücünü, militarist aygıtın tümünü içermekle kalmıyor; kapsamına tüm devlet aygıtını alıyor.

Devletin tüm bakanlıkları, kurumları ve bürokratik gövdesi savaşın hizmetine sokulmuş ve emrine verilmiştir. Kürdistan'daki sömürgeci devlet aygıtı, bütünüyle özel savaş kurumlaşmasına dönüştürülmüştür. Özel yasalar, özel örgütlenmeler, ödül ve tazminat uygulamaları bunun somut görünümleri oluyor. Kürdistan'daki devletin bu özel savaşlaştırılması, gelinen aşamada Türkiye'ye de yansıtılmış, merkez ve taşra yapılarıyla devlet, topyekün savaşın hizmetine koşulmuştur. Bu gelişmenin somut bir örneği haber olarak 2000'e Doğru dergisinin 20 Aralık 1992 tarihli sayısında çıktı. Anılan haberde, Enerji ve Tabii Kaynaklar Bakanlığı'na bağlı kurumlara "24 saat aralıksız çalışma planı"na ilişkin bir genelgenin gönderildiği yazılıyor. Bu anılan plana geçiş, ancak seferberlik durumunda mümkün olabiliyor.

Şırnak gezisinde öğretmen ve sağlık personelinin yetersizliğinden yakınılması, tayini çıkanların görev yerine gitmemeleri sorunu karşısında öfkelenen Genelkurmay Başkanı, topyekün mücadeleyi hatırlatmış ve bu çerçevede her kurum ve kişinin görev zorunluluğunu vurgulamıştır. Demek istenilen şudur: Ortada bir savaş var. Bu savaş, tüm devlet kurum ve görevlilerine zorunlu görevler dayatıyor. Hiçbir kurum ve kişi, bu görevden kaçınamaz. Bu, yerine getirilmesi gereken bir savaş yükümlülüğüdür. Devlet aygıtına ve görevlilerine böyle bir savaş yükümlülüğünün bindirilmesi, seferberlik durumundan başka bir şey değildir.

Devlet aygıtının bütünüyle savaşın hizmetine koşturulması, yani genel militaristleşme yönelimi, en başta hükümet, parlamento ve partiler düzeyinde gerçekleşecekti. Aslında öteden beri gerçek durum ve konumlanış biçimi böyleydi. "Milli mutabakat", her şey "devletin, vatanı ve milletiyle bölünmez bütünlüğü" için vb. sözlerin anlattığı gerçek bundan başkası değildi. Şırnak katliamı ardından hükümetin Diyarbakır'da bir askeri kışlaya kapatılması, alınan kararların tam bir milli mutabakat çerçevesinde meclisten geçirilişi; hükümet, meclis ve onu oluşturan partilerin iktidar ilişkileri içindeki yeri ve konumunu, topyekün savaş içindeki rollerini tüm çıplaklığıyla ortaya koyuyor.

ANAP lideri Mesut Yılmaz'ın, yeterli muhalefet yapmadığı biçimindeki eleştiriler karşısında yaptığı savunma ilginçtir; topyekün savaşın dayattığı yükümlülüğü ve getirdiği sınırlamayı anlatıyor. Şunu diyordu Mesut Yılmaz, özetle: *"Biz istesek de milli menfaatler için bundan fazlasını yapamazdık, yapmazdık. Bundan böyle de devletin bütünlüğü ve bekaası için böyle davranacağız."* Özel savaşa açık çek vermek zorunda olduğunu ve bunun bir vatan-millet-devlet görevi olduğunu saklamıyordu Mesut Yılmaz.

Topyekün savaşla ilgili önemli bir nokta daha var: Basit bir gözlem

bile, Kürdistan'da yürütülen kirli savaş için sınırsız bir harcamanın yapıldığını görmeye yeterlidir. 8 yılı aşan savaş, Türk ekonomisinin belini bükmüştür; devlet bütçesinin, fonların önemli bir miktarını bir vantuz gibi çekip yutuyor. Modern helikopterlere, zırhlılara, termal kameralara vd. modern silah ve teçhizatlara, köy koruculuğuna, Olağanüstü Hal tazminatlarına dünya kadar para harcanıyor. Büyük çaplı bir harekata trilyonlar dökülüyor. Birlik kaydırmalar ve operasyonların sürekli olduğu düşünülürse, para yakan bir mekanizma, bir canavarla karşı karşıya olduğumuz gerçeği rahatlıkla anlaşılır. Daha fazla ayrıntıya girmeye gerek yok. Özet olarak şu söylenebilir: Topyekün savaş, ekonominin bütünüyle savaşın hizmetine sunulması; savaş için sınırsız harcama, bundan kaçınmama, bütçenin savaş bütçesi haline gelmesi demek oluyor. Enflasyonun yükselmesinde savaş harcamalarının payı yaklaşık yüzde 35'e vardığı düşünülürse, sömürgeci imha savaşının ekonomiye bindirdiği yıkım faturasını kavramak güç olmuyor. Savaşın yol açtığı yıkım ve büyük bütçe açıkları, hiç kuşkusuz emekçi kesimlere fatura ediliyor. Bu, daha da yoksullaşma, ücret ve maaşların düşük düzeyde tutulması, sürekli zam, yüksek enflasyon sonuçlarını doğuruyor.

Tüm devlet güç ve kaynaklarının savaşın erkine sokulması çerçevesinde eğitim kurumlarını, üniversiteleri, orta ve ilk öğretim kurumlarını özel olarak anımsamak gerekir. Bu kurumların asli görevi, resmi ideolojiyi yeniden üretmek ve genç beyinlere şırınga etmek, resmi ideoloji kadrolarını oluşturmak, giderek toplumda ideolojik hegomonyayı geliştirmek ve gözetlemek olarak sayılabilir. Temel işlevi bunlar olan üniversite ve okullar, güncel planda topyekün savaşın psikolojik ve ideolojik cephesini doldurma, gençliği anti-PKK ve Kürt düşmanlığı, ırkçı-şovenizmle donatma gibi çabalar içindedirler. Sadece gençliğin ve çocukların ideolojik kuşatma altına alınmasıyla yetinilmiyor, aynı zamanda, politik baskılarla da göz açtırılmıyor; politikadan ve toplumsal hareketlilikten uzak durmaları için gereken her yola ve önleme başvuruluyor. Okullar ve üniversiteler, kışla gözüyle değerlendiriliyor.

Topyekün savaşın en önemli cephelerinden birisini kitle haber ve iletişim, propaganda alanı oluşturuyor. Bu konuda büyük bir tekel kurdukları biliniyor. Bu tekeli demokrasi ve ulusal kurtuluş eğilimleri doğrultusunda zorlamaya çalışan girişimleri bastırmak için her türlü yasal ve yasa dışı yolu denedikleri yakından biliniyor.

Psikolojik savaşın topyekün savaşın önemli bir cephesi olduğu düşünülürse, kitle haber, iletişim ve propaganda araçları üzerindeki denetim ve tek merkezden yönetmenin önemi kendiliğinden anlaşılır. TRT, AA gibi devlet kurumlarının MGK'nin emirleri doğrultusunda çalıştığından kuşku yok. Bunun için her türlü önlemi almışlardır; bu tutumlarından dolayı "mehmetçik" ünvanını almaya hak kazanmış, Genelkurmay tarafından taltif edilmişlerdir.

Haklarını yememek gerekiyor! Türk basını ve özel TV kuruluşları topyekün savaşa, onun psikolojik ve propaganda kampanyalarına fazlasıyla uyum sağladılar. Kendilerine verilen kara propaganda haberlerini gözü kapalı yayınlamakta hiçbir sakınca görmüyorlar. Bu tek yanlı ve tek merkezden şartlandırma ve beyinleri yıkama faaliyetleriyle devlet lehine psikolojik bir hava ve ortam egemen kılınmak isteniyor. Gerçekler gizlenebiliyor, çarpıtılabiliyor; yalan ve demagoji genel geçer yöntem olabiliyor. Bu yoğun yalan ve gerçekleri çarpıtma, bilinçleri saptırma eylemi ve bombardımanı öyle bir düzeyde yürütülüyor ki, beyinlerin ve yüreklerin felç olmaması, teslim olmaması için ancak bilinçli ve bağımsız bir çabanın olması zorunlu oluyor.

Genelkurmay Başkanı, topyekün savaş kavramını açıkladığında psikolojik savaşa da vurgu yapmış ve bunun yeniden ele alınması gerektiğini anlatmıştı. "Düşmana karşı psikolojik harekat" ve "Türk halkına yönelik harekat" adları altında psikolojik savaşın topyekün savaşa denk düşen düzeyini koyuyordu.

Basın ve TV'ler bu "yeni konsept"e hızla uyum sağladılar, "mehmetçik" ünvanıyla başarılarının ödülünü aldılar. Yalan ve demagoji yöntemleri "vatan-millet-Sakarya" edebiyatlı şovenizm ekseninde yol alıyor.

Yine bu ırkçı-şoven psikolojik kampanya çerçevesinde kimi gazeteler tarafından "bağış kampanyaları" geliştirildi. İşin maddi yanı ikinci planda kalıyor; esas olan yanı ise, toplumun manevi yönden teslim alınarak militarize edilmesi, savaşa eklenmesidir; toplumun ruhunun ve vicdanının ırkçı-şovenizm ve militarist düşüncelerle kirletilmesidir.

Çeşitli spor karşılaşmaları, asker ve polislerin cenaze törenlerinin şoven gösterilere, PKK ve Kürt düşmanlığının dile getirildiği platformlara dönüştürülmesi olayının da, yine psikolojik savaşın, yığınların ruhlarını ve insanlıklarını kirletmesi bağlamında bir anlamı vardır. Topyekün savaşın bir gereği olarak bu gibi olayların daha yaygın, yoğun ve sistemli olarak kullanılacağını belirtmeliyiz.

Topyekün savaş bağlamında sendika, dernek vb. örgütlere de belli roller düşüyor. Sendika ağalarının bu konuda üzerine düşeni yapacaklarına kuşku yok. Örneğin DİSK'in kendi yayınladığı bir raporu, Kürdistan'la ilgili bazı bilgiler içerdiği için kendiliğinden geri çekmesi ve gerekli "düzeltmeler" yaptıktan sonra piyasaya sunması ilginçtir; topyekün savaşa uyum yeteneği bakımından...

İşçi ve emekçi kesimleri de hedefleyen topyekün savaşın, işçi ve emekçi yığınlarını uzun süre suskun konumda tutması mümkün değildir. Sendika bürokrasisi ve sendika ağalarının tüm dayatmalarına rağmen, topyekün savaşın arzusu olan "toplumsal uzlaşma"yı istenilen düzeyde ve sürekli biçimde gerçekleştirmesi mümkün görünmüyor.

Bu alt bölümü, önemli bir noktaya dokunarak tamamlıyoruz: Toplumun militarize edilişi, kontrollü ve daha rahat yönetimi için öteden beri bazı örgütlenmelerin geliştirildiği biliniyor. Bunlar, "sivil savunma birlikleri", "teritoryal birlikler", "avcı birlikleri" vb. adlar altında geliştirilen örgütlenmelerdir. Bu örgütlenmelerin yasal mevzuatının günün koşullarına uygun hale getirilmesi çalışmaları da öteden beri yapılıyor ve bu çalışmalar gözden ırak bir biçimde sonuçlandırılıyor. Teritoryal birliklerden bazılarının kontr-gerillanın "yeraltı unsurları", "vatanseverler" kategorisini oluşturduğundan kuşku yok. Devrimcilerin katledilmesi sırasında, polis lehinde tezahürat yapanlar, "halk" olarak gösterilenler, işte bu kontr-gerillanın "yeraltı unsurları"dır; teritoryal birliklerinin marifetleridir. Yine stadyumlarda ve cenaze törenlerinde PKK ve Kürtler aleyhinde slogan atıranlar, bu gibi provokasyonları geliştirenler, şoven kampanyalara önayak olanlar, anılan bu para-militer faşist güruhtan başkası değildir.

II

Topyekün savaş, tüm dış politika olanaklarının, ittifakların ve mevcut dış ilişkilerin sömürgeci imha savaşının hizmetine sunulması, ona bağlanması demek oluyor.

Türk dış politika yönelimleri, sömürgeci imha savaşının stratejik ve taktik ihtiyaçlarına göre biçim kazanıyor. Şu anda Türk dış politika ekseni, PKK'yi tecrit etmek, dış olanak ve ilişkilerinden yoksun bırakmak ve böylece iç kuşatmayı dış kuşatma ile tamamlamak biçiminde somutlaşıyor. Bölge ve dünyaya açılan nefes boruları kapatılmış, dört bir yandan kuşatılmış bir hareketi bastırmanın ve üstesinden gelmenin oldukça kolay ve olası olabileceğini düşünüyorlar. Bunu, geçmiş deneyimlerinden biliyorlar. Örneğin Ağrı isyanında İran ve Sovyetler ile geliştirilen ilişkiler, verilen tavizler sayesinde ayaklanmacılar dıştan kuşatılabilmiş, küçük Ağrı dağının İran'dan alınarak ayaklanmacıların hareket alanı daraltılmış ve böylece ayaklanmayı bastırmak çok güç olmamıştır.

1992 yılı boyunca TC, yoğun bir dış politika faaliyeti içerisinde olmuştur. Avrupa'dan Amerika'ya, Balkanlar'dan Kafkaslar'a ve Orta Asya'ya dek uzanan geniş bir alanda diplomatik faaliyet yürütülmüştür. Bunda Hikmet Çetin'in rolünü de anımsamak gerekiyor.

TC, Avrupa ve ABD ile var olan ittifaklarından ve ilişkilerden sonuna kadar yararlanmıştır. "Yeni düzen" politikalarına sonuna kadar uyum göstermesi, bu konuda emperyalist politikalara gerekli karşılığı vermesi sonucu TC, ABD ve AT devletlerinden istediği diplomatik, askeri ve mali desteği almıştır. Ulusal kurtuluş mücadelesinin bağımsızlıkçı çizgiye ve sosyalist önderliğe sahip oluşu da emperyalizmin TC'ye desteğinde başlıca etkenlerden biri olmuştur. Çekiç Güç'e ilişkin tutumu ve Somali'ye asker göndermesiyle TC'nin anılan dış politika ihtiyaçları arasında doğrudan bağlantılar vardır. "Ben sizin her dediğinizi yapıyorum, siz de bana gereksindiğim destek ve yardımı verin", TC'nin ilettiği mesajdır.

Görülen o ki TC, ABD'nin, İngiltere, Fransa ve Almanya gibi AT devletlerinin, NATO'nun desteğini arkasına almış bulunuyor. Ve bu konuda büyük diplomatik, askeri ve mali destek peşinde olduğu kaydedilmelidir.

Ortadoğu ülkeleri ile ilişkilerde Kürdistan boyutu, daha belirleyici bir yer tutuyor. Suriye, İran ve Güney Kürdistan'da işbirlikçi güçlerle geliştirilen ilişkiler, iç politika boyutu çok daha önemlidir. PKK ve ulusal kurtuluş mücadelesi karşısında kolektif önlemler alma ve tavırlar geliştirme, bunun için gerekli koordinasyon mekanizmalarını geliştirme vb. gibi noktalarda ilişkiler doğrudan İçişler Bakanlığı eliyle yürütülüyor. Bu, özel bir durumu ifade ediyor. Ülkemizin dörde parçalanmışlığı ve ulusal kurtuluş mücadelesinin bu yapıyı ve sömürgeci egemenlikleri tehdit eden boyutlara ulaşması, anılan devletleri böyle davranmaya, kolektif tavır arayışlarına sevkediyor. Suriye ve İran ile Kürdistan konusunda geliştirilen ilişkilerin doğrudan özel aygıtın kurmayları eliyle yürütülmesi, topyekün savaşın ihtiyaçlarına tam bir karşılık oluyor. Bundan böyle de taviz ve tehditleri içeren bu tür ilişkilerin ortak, belki kolektif anlaşmalara dek uzanabileceğini belirtmeliyiz.

Güneyli işbirlikçilerle, KDP ve YNK ile ilişkiler, artık Jandarma Komutanı aracılığı ile sürdürülüyor. Güney'i ve onun işbirlikçi yöneticilerini bir kontra silahı, bu parçayı bir "güvenlik kuşağı", dış tecriti sağlamada temel bir halka olarak değerlendirdikleri açık. Resmen "federe devleti" tanımıyorlar; bunun kemalist inkarcı, imhacı ideoloji ve sistem için bir tehdit olarak algılıyorlar. Ancak öte yandan kontralaştırma temelinde her türlü ilişkiyi geliştirmekten de geri durmuyorlar. Güney'i kontralaştırma, ulusal kurtuluş mücadelesini tamamen tecrit etmede burayı bir araç haline getirme politikasına ağırlık verecekleri kesindir.

Güney güçleriyle geliştirilen bu karşı-devrimci ilişkiyi, topyekün savaş bağlamında değerlendirmek gerekiyor.

III

Topyekün savaş, hedeflerde topyekünleşmek demektir. Daha açık ve somut ifadeyle, nerede yaşarsa yaşasın bir halkın, Kürtlerin, bütünüyle savaşın hedefine oturtulmasıdır. Militarist aygıt literatüründe düşman kavramının karşısında bütün Kürtler yazılıyor.

Bunun gerekçelerini de hazırlamışlardır, cüretle açıklamakta bir sakınca görmüyorlar. Bir kez, ulusal kurtuluş mücadelesinin düzeyi, **halk ayaklanması** olarak değerlendiriliyor. Kendi deney ve tecrübeleriyle bunun çözümü de besbellidir: "Daha önceki ayaklanmalar nasıl ezildiyse bu -kimisi 28. ayaklanma diyor; kaçıncısı olduğu konusunda ortak bir görüş sağlanmış değilayaklanma da aynı şekilde ezilecektir; bundan kimsenin kuşkusu olmasın!" Eski ayaklanmalarda hedef tüm Kürt halkıydı, düşman kavramı Kürtleri anlatıyordu. Bu değerlendirmenin sonucu, Tedip ve Tenkil, Sel harekatlarıyla bilinen katliamlar ve kırımlar gerçekleştirilmiştir. Demirel, "28. ayaklanmayı da öncekiler gibi ezeriz" derken, Kürtlere bu katliam ve kırımlar tarihini hatırlatmak istiyor...

Hatırlanırsa, 1989'da dönemin Genelkurmay Başkanı Necip Torumtay, PKK ve onu destekleyenleri "düşman" olarak tanımlamış, düşmana yapılması gerekenlerin uygulanacağını tehditkar bir üslupla vurgulamıştı. Bu açıklama, söylem düzeyinde de savaş hedefinin genişlediğini ve giderek askeri anlamda tüm halkı kapsama sürecine girdiğine işaret ediyordu. Pratik uygulamaların "düşman" söylemine uygun geliştiğini belirtmeliyiz.

Koalisyon hükümeti, bir aldatmaca ve göz boyama hükümeti olarak, PKK ile halkı ayırt edileceği söylemini tutturdu. Bunu, "halka şefkat, PKK'yi şiddetle ezme" biçiminde formülleştirdi. Bu formülün hiçbir pratik anlamı ve değeri yoktu. Çünkü pratik gerçeklikte PKK halklaşmıştı, halk PKK'lileşmişti. Bunu kendileri de biliyordu. Ancak, bir kısım Kürtleri yanlarına almak, "demokrasi paketi"ne inandırıcılık kazandırmak istiyorlardı. Kısacası zaman kazanmaya, göz boyamaya, yönelik bir siyasal manevra ile karşı karşıyaydık.

Koalisyon hükümetinin eskimeye yüz tutmasına paralel olarak "halka şefkat" sözleri, söylem düzeyinde de kullanılamaz oldu. "Kürt realitesini tanıyoruz", Kürt realitesinin canına okuma, bombalama ve katliamlar olarak icra olunacaktı.

Eski hükümetin koyduğu teşhisin yanlışlığı hatırlatılıyor, ama kendi teşhislerinin ana çizgilerini önce açmaktan kaçınıyorlardı. Sonunda o da ortaya çıktı: "PKK üç-beş kişidir" değerlendirmesi hatalıdır; ortada bir halk ayaklanması vardır. Bu değerlendirme, stratejide **düşman** ve **hedef** kavramlarının somut olarak belirlenmesini getiriyordu. Nerede olursa olsun, nerede yaşarsa yaşasın, bütün Kürtler düşmandı. Elbette ulusal kurtuluş mücadelesi içindeki yer ve konumlarına göre düşmanlık dereceleri ve sıralaması belirlenecektir. Gerillanın ve öncünün birinci planda hedeflenmesi, stratejik değerlendirmenin bir gereği oluyor.

Zaten Şırnak katliamından sonra Diyarbakır'da toplanan MGK'nin yayınladığı bildiri de "yurt içinde" ve "yurt dışı"nda "terörle mücadeleyi" kararlı bir dille vurguluyordu.

Bu, topyekün savaşın, alanlarda da topyekünleşmeyi içerdiğini gösteriyordu. Mücadelenin geliştiği ve Kürtlerin yaşadığı bütün alanlar, topyekün savaşın savaş meydanı olarak algılanıyor. Kürtlerin açık ve potansiyel düşman olarak görülmesinin mantıksal sonucu oluyor bu.

Bu olguyu somut yaşamda da görmek mümkün. TC elinin uzandığı her alana savaşı taşırıyor; çeşitli biçimlerde darbe vurmaya, daraltmaya ve küçültmeye çalışıyor.

Hiç kuşku yok, topyekün hedefin odağında parti ve gerilla vardır; bunula birlikte milisler, Koma Gel'ler ve diğer cephesel örgütlenmeler de hedefin odağında bulunuyorlar. Tüm yurtsever basın, dernek ve kültürel kuruluşlar da hedefin uygun bir yerinde bulunuyorlar. Ayaklanma değerlendirmesinin doğal bir sonucu olarak en baş mücadelenin en çok geliştiği eyaletler ve bölgeler olmak üzere tüm Kürdistan ülkesi ve halkı topyekün savaşın hedefi içinde olduğu, kuşkuya yer bırakmayacak kadar açıktır. Güney Kürdistan'ı ve buradaki gerilla güçlerini topyekün savaşın odağına oturttukları biliniyor. Güney'e karşı geliştirilen büyük çaplı imha hareketi, topyekün savaş planlamalarının etkin bir parçası oluyor. Bugün de Güney'deki işbirlikçi güçlerle geliştirdikleri ilişkiler aracılığı ile Güney'i kendileri için bir "güvenlik kuşağı" konumuna getirmek ve öyle tutmak çabası içindedirler.

Öte yandan çeşitli biçimlerde ve nedenlerle Türkiye kentlerine göç etmiş Kürtler de topyekün savaşın hedefinde bulunuyor. Doğrudan tutuklama, işkence gibi uygulamaların yanısıra, şovenizm ve Kürt düşmanlığını esas alan kampanyaların açık hedefleri durumundadırlar. İş ve ev vermeme, aşağılama, işten atma, açık saldırı ve cinayetler yaygınlaşan uygulamalardır. Kürt düşmanlığının kontr-gerilla ve onun "sivil" uzantıları eliyle geliştirildiğinden kuşku yok.

Bütün bu gerçekler toplu olarak değerlendirildiğinde, Kürt halkının dört bir yandan topyekün bir kuşatma ve bastırma çemberine alındığı net olarak ortaya çıkıyor. Kürdistan'da Türkiye kentlerinde Kürtlere dayatılan teslimiyet, mutlak itaat ve bu temelde Türkleştirmek, Türk bütünleşmesi içinde eritmek politikasından başka bir şey değildir. Topyekün savaşın en özlü ve dramatik ifadesi bu oluyor.

IV

Topyekün savaş; bastırma, imha ve karşı-devrim yöntem ve araçlarında topyekünlüğü, sınırsızlığı, ölçüsüzlüğü, pervasızlığı anlatıyor.

MGK'nin Diyarbakır bildirisinde, "her türlü yol ve yöntem kullanılarak..." ifadesi vardır. Zaten şimdiye dek özel savaş, sınırsız bir kuralsızlığı ve pervasızlığı ifade ederek uyguluyordu. Bütün yol ve yöntemler kendileri açısından mübahtı. Topyekün savaş, yöntem ve araçlar bakımından yeni ve daha üst bir aşamayı

ifade ediyor.

Bir kez belirtmeliyiz ki, sömürge yönetimi, savaşın uzun süreliliğine itilmiş ve bu gerçekliği kabullenmek durumunda kalmıştır. 1987'den bu yana özel kurumlaşmalar ve yasalara yönelmeleri, bu kabul etmişliğin açık kanıtı oluyor. Kendilerini uzun süreli bir savaş stratejisine göre ayarlamalarına rağmen, büyük çaplı stratejik imha harekatlarını, seferlerini düzenlemekten ve bundan kesin sonuç almaktan kendilerini alıkoymuyorlar.

Uzun süreli savaş stratejilerine yönelmek zorunda kalmaları, onları sürekli hareket halinde olmalarını zorunlu kılıyor. Sürekli hareket halinde olmak demek, her zaman stratejik düzeyde bir hareketliliği içermiyor. Büyük stratejik hareketler oldukça pahalıdır ve ona denk düşecek sonuçlar-başarılar da getirmiyor. Bu nedenle parçalı ve sürekli harekatlar, nokta operasyonları gibi irili ufaklı çok sayıda ve sürekli taktik saldırılar, baskınlar güncel harekat tarzlarını oluşturuyor. Bu yaygın ve parçalı ama etkin taktik harekatların yanısıra büyük çaplı stratejik harekatlara örnek verilebilir. Güncel operasyon ve taktik harekatlar, hiç kuşkusuz belli bir stratejik planlamaya oturuyor ve stratejik yönetime (Genelkurmay'a) bağlı gelişiyor.

Sonbahar aylarından bu yana, kodu "iç harekat" olan, strateji çerçevesinde belli alanlarda yoğunlaştırılan köy boşaltma, köylüleri göç ettirme olayları yaşanıyor. Amed'in belli yörelerinde yoğunlaştırılan göç ettirme operasyonları sonucunda 40'ın üzerinde köy yakılıp yıkılmış; köylüler kara kışa, açlığa, soğuğa mahkum edilmiştir.

Bu göç ettirmenin güncel hedefi gerillayı kitle desteğinden yoksun bırakmak; uzun vadeli hedefi ise, Özal'ın sık sık ifade ettiği "Kürtleri Ankara'nın batısına" göç ettirip Türk entegrasyonu içinde eritmek oluyor. "İç harekat", şu anda köy boşaltma ve göç ettirme üzerinde yoğunlaşmıştır. Bu kışın karlı ve soğuk aylarında gerçekleştirilen göç ettirme olayı, kendi çapında bir soykırım oluyor.

Göç ettirmeyi, yaygın ve büyük çaplı gözaltı, işkence ve tutuklamalar tamamlıyor. Bu konuda tam bir keyfilik, zorbalık ve vahşet uygulanıyor.

Hatırlanırsa, özel savaş kurmaylığı, "iç harekat"ın kısa vadeli hedefini açıklamıştı: Gerillanın kitle ve lojistik desteğini kesmek; köy ve şehir uzantılarını imha etmek! Pratik uygulamalar bu plan hedefleri doğrultusunda gelişiyor.

Topyekün savaşı tamamlayan bir yöntem de kontra ve hizbi-kontra cinayetleri; kayıplar, işkenceler vb. gibi kirli savaş yöntemleridir. Bunların ayrıntıları biliniyor.

Legal parti, dernek vb. yasal olanak ve araçları işlevsiz kılmak, çalıştırmak da topyekün savaşın bir parçası olarak değerlendiriliyor. Kapatma, tehdit, kontra saldırıları, üyelerini gözaltına alma ve tutuklama gibi çabalarla yasal parti ve dernekleri işlevsiz kılmaya çalışıyorlar.

Aynı şekilde devrimci, yurtsever, demokrat ve sosyalist basını susturmak için her türlü yasal ve yasadışı yol ve yöntemler deneniyor. Toplatma, dağıtımını tehdit ve cinayetlerle engelleme, okuyucuları baskı altına alma gibi daha bir dizi akla gelebilen yollara başvuruyorlar.

Kısacası, karşı-devrimci amaçları önünde engel ve hedef gördükleri her şeyi susturmak, engellemek ve yok etmek için her yol ve yönteme başvuruyor ve bunları mübah görüyorlar. Bu, her şeyin zıvanadan çıkması, şiddetin vahşet boyutlarında yol alması anlamına geliyor.

Topyekün savaş, aynı zamanda Türkiye işçi, köylü ve emekçilerine karşı açılmış bir savaştır

Hiç kuşkusuz, ülkemizde yürütülen kirli savaşın maddi ve manevi maliyeti Türkiye halkına, işçisine, emekçisine kesiliyor. Savaş uzadıkça ve büyüdükçe, doğal olarak faturası da büyüyor. Bu, Türkiye halkına daha büyük baskı ve sömürü olarak dönüyor.

Enflasyonun en önemli nedenlerinden biri özel savaş harcamalarıdır. Büyük harcamalara mal olan harekatlar, korucu maaşları, Olağanüstü Hal tazminatları, savaş helikopterleri ve zırhlılara dökülen milyarlarca dolar ve daha da sayabileceğimiz masraflar... Bu değirmenin suyu nereden geliyor? Zamlar, vergiler, enflasyon; maaşların, ücretlerin ve taban fiyatlarının çok düşük düzeyde tutulması, yani artan yoksullaşma ve sömürü... Bütün bunlar önemli ölçüde ülkemizde süren savaştan kaynaklanıyor.

Sorun sadece maddi yoksullaşma ve yoğun ekonomik sömürü ile bitmiyor. Bir de bunun manevi faturası var. Toplum her gün daha çok cenaze ile karşılaşıyor. Haksız ve zorba bir savaşta onlarca evladını yitirmenin psikolojik yıkımını yaşıyor.

Bu noktada kitlelerin tepkilerini, öfkelerini, duygularını saptırmak için şovenizmi ve Kürt düşmanlığını geliştiriyorlar. Yani Türk halkını manevi, psikolojik kirlenmeye tabi tutuyorlar. Şovenizm egemen olduğu ölçüde psikolojik ve moral kirlenme büyük boyutlar kazanıyor. Bu, halkın kölelik zincirlerinin artması, kölelik boyunduruğunun daha da kalınlaştırmasını birlikte getiriyor.

Ekonomik sömürü, psikolojik ve moral kirletme, siyasal baskı ve terör ile birlikte yol alıyor. "Demokrasi" ve "insan hakları" vaadlerinin aldatıcılığı bir bir ortaya çıkıyor; var olan kısmi demokratik hak ve özgürlükler daraltılmaya çalışılıyor ve bunlar baskı tehditi altında bulunuyor. Topyekün savaş, Türkiye halkını, onun demokratik hak ve istemlerini, bu alandaki kazanımlarını cepheden hedefliyor.

Topyekün savaş, Türkiye halkını savaşa, savaş suçlarına bulaştırma, savaşın etkin bir unsuru yapabilme yöntemi demek oluyor. Kürdün tepesinde patlatılan bombanın şarapnelleri Türkün tepesine dönüyor. Bu ilişki bu kadar açık, net, dolaysız ve şaşmazdır.

Topyekün savaşın Türkiye devrimci, demokratik ve sosyalist hareketini hedeflemesi ve bunu işkence, sokak infazları, tutuklama, kayıplar vb. biçimlerde somutlaştırması anlaşılır bir şeydir.

Burada iki halkın kaderinin ne kadar birbirini yakından etkilediğini bir kez daha görüyoruz. Bu yakıcı olgu, iki halkın ittifakının yaşamsal önemini vurguluyor. Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesini desteklemek, Türkiye emekçi devrimini desteklemek demek oluyor. Tersi de aynı şekilde doğru ve geçerlidir.

Dolayısıyla her iki halkı ve onların devrimci mücadelelerini cepheden hedefleyen topyekün savaşa karşı, halkların birleşik direnişini, cephesel barikatını dikmek ve bunu bir iktidar sorunu olarak algılamak ertelenmez güncel bir görev olarak duruyor. Halkların birleşik direniş ve kurtuluş kavgalarına hizmet etmeyen söz ve davranışların fazla bir anlamı olmayacağını uzun uzadıya anlatmaya gerek yoktur sanıyoruz.

Topyekün savaş, yani seferberlik durumunun iç zaafları

En başta şu noktanın altını çizelim: TC, ideolojik ve politik olarak Kürdistan sorunu karşısında iflas etmiştir. 8 yılı aşkın bir süredir yükselerek gelişen Kürdistan ulusal kurtuluş savaşı, bu ideolojik-politik iflası sağlamış, açığa çıkarmış ve belgelemiştir.

TC'nin mevcut katı ideolojik-politik yapılanması, kendini ideolojik ve politik yönden yenilenmeyi, bu alanda kendini aşmayı da adeta olanaksızlaştırıyor. Orasında burasında yapılmak istenen yamalar hemen dökülüyor. Bu ideolojik ve politik kriz aşılamıyor; bu durum, iflası açık belgelenen inkarcı ve imhacı politikada ısrara, artan bir vurguyla götürüyor. Tanındığı söylenen "Kürt realitesi", söylem düzeyinde de unutturuluyor, inkarcı Türkçülüğe daha kuvvetle vurgu yapılıyor.

İdeolojik ve politik iflas, soruna açılım getirebilecek yeni düşünce ve politikalar üretememe, kendini daha yoğun askeri şiddetle dışa vurmasının yanısıra, ideolojik hegomonya ve bunun getirdiği meşruiyet durumunu tümden sıfırlıyor. TC'nin Kürdistan'daki varlığı böyledir; çıplak bir askeri güç ve işgal kuvveti olmanın ötesinde Kürtler nezdinde bir anlamı bulunmuyor artık.

Kemalist ideoloji ve cumhuriyet rejiminin artık iflas ettiği, dönemin çok çok gerisinde kaldığı görüşü Türkiye'de de yaygın bir kanıdır. Niyet ve amaçları ne olursa olsun, "2. Cumhuriyet" tartışmaları, mevcut ideolojik iflastan çıkış arayışının bir yansıması olarak değerlendirilmelidir.

İdeolojik meşruiyeti kalmamış bir rejim ve onun sömürge savaşının adı ve kodu ne olursa olsun, uzun süreli bir savaşı götürmesi mümkün mü? İç kaynakları sonuna kadar zorlama, dış yardım ve destekleri sonuna kadar kullanma nereye kadar yetebilir? Bunlar yaşamsal sorulardır; TC'nin ise bunlara bir yanıtı bulunmuyor.

Topyekün savaş, tanımı gereği, uzun süreliliği değil, belli bir sürede sonuca gitmeyi öngören bir savaş stratejisi, bunun final sahnesi oluyor. Çünkü topyekün savaş, tüm toplum ve kaynaklarının savaşa bağlanması, tüm devlet güç ve olanaklarının savaşa koşulması demek oluyor. Bir toplumu uzun süre böyle gerili tutmak ve yönetmek mümkün mü? Hele ideolojik inandırıcılık ve meşruiyeti olmayan bir savaş durumunda...

Altı çizilmesi gereken bir nokta daha var: Genelkurmaylığın topyekün savaş ilanı, aynı zamanda daha önce planlanan ve yürütülen stratejilerin başarısızlığının itiraf edilmesi anlamına geliyor. Daha önce yürütülen stratejiler başarılı olsa, onlarla sonuca gidilir, yeni stratejilere yönelme gereği duyulmazdı. Anılan stratejik başarısızlık, yukarıda altını çizdiğimiz ideolojik-politik iflasın askeri dışa vurumu olarak da, bir bakıma kabul edilebilir.

Yeni stratejinin, topyekün savaşın, en temel zaafı, iflası belgelenmiş bir ideoloji ve politikaya dayanıyor olmasıdır. Eğer ulusal kurtuluş kuvvetleri büyük hatalar yapmazlarsa topyekün savaş stratejisinin başarısızlığı kesindir; böyle bir başarısızlığın artık büyük bozgun ve yenilgi olacağından kuşku yok. Bu, kendiliğinden olmayacaktır elbette. Ulusal kurtuluş stratejisinin doğru ve ustaca uygulanması bu sonucu getirecektir.

Türkiye'de partiler sistemi de iflas etmiştir. Yeni partiler kuruluyor, var olanlar bölünüyor, daha önce kapatılmış partiler yeniden açılıyor. Partiler cephesinde meydana gelen bu gelişmeler, bir siyasal dinamizm, canlanma belirtisi olarak algılanmamalıdır. Siyasal tıkanma ve çürümenin çırpınışları olarak değerlendirilmelidir. Bütün burjuva partileri temel konularda aynı şeyleri söylüyorlar. MGK ve topyekün savaş karşısındaki konumları ve tutumları birbirinin kopyası gibidir. Bütünüyle savaşa bağlanmış ve MGK'nin kapıkulluğunu kendine yedirmiş durumdadırlar. Buna da "milli mutabakat" deniliyor. Partilerin bu tarz mehmetçikleşmesi, rejim açısından bir paradoksu, ikilem ve açmazı da ifade ediyor. Şöyle: Savaşa bu tarz bağlanma, rejim iç alternatiflerin tükenmesi sonucunu getiriyor. Eskiden ANAP'a, DYP veya SHP bir rejim içi alternatif olarak elde tutabiliyorlardı. Ya şimdi? Hangi parti veya partiler, "yedek lastik" işlevini görebilecek? Bu soruların yanıtı da yok gibidir.

Partiler sisteminin iflası, rejimin niteliği ve biçiminin tüm yönleriyle çıplak hale getirilmesi; demokrasiciliğin traji-komik oyununun bozulması, yığınları bu tarzda aldatma, yanıltma olasılığının zayıflaması vb. gibi sonuçları getirecektir. Bu, aynı zamanda iflah olmaz siyasal krizin bütün şiddetiyle kendini dışa vurması oluyor.

Topyekün savaşın dış politika ve dış ilişkilere yansıyan boyutları da olacaktır. Uzun süre sürmesi durumunda, dış politikada manevra alanlarının daralma sürecine gireceği ve ciddi zorluklarla karşılaşacakları açıktır.

Kısacası, devletin tüm güç ve kaynaklarını uzun süre savaş pozisyonunda tutabilmesi hayli güçtür, hatta olanaksızdır. Kısmi ve parçalı savaş pozisyonlarının getirdiği siyasal, ideolojik, moral ve ekonomik fatura ortadayken, devletin topyekün savaş pozisyonuna geçmesinin maliyetinin ne olacağını kestirmek güç olmazsa gerek. Topyekün savaş, kendi içinde belli alt aşamaları içeriyor. Henüz başlangıç döneminde bulunuyor. Süreç içinde açıklamaya çalıştığımız öğe ve özellikleri daha netleşerek ve şiddetlenerek kendini dayatacaktır. Buna bağlı olarak iç zaaflar, çelişkiler, krizler de onulmaz noktalara uzanacaktır. Bu artık final sahnesine yaklaşmak, finali oynamak olacaktır.

Topyekün savaşa verilen karşılık: topyekün halk direnişi

Devletin tüm güç ve kaynaklarının savaşa seferber edildiği, devlet ve toplumun topyekün savaş pozisyonuna geçirildiği sömürgeci imha savaşında, topyekün hedeflenen Kürdistan halkı, hangi karşılığı vermek durumundadır?

Açık ki, verilecek tek bir karşılık var: Ulus ve halk olarak topyekün direniş! Direnişi, ulusal varlığı korumak ve bunun güvencesi olan özgürlük, bağımsızlık ve kesin kurtuluş hedefine bağlanmış bir mücadele ve savaş süreci olarak kavramak gerekiyor.

Topyekün direnişin ve kurtuluş sürecinin temel öğeleri ve bunun ayrıntılarına girmiyoruz. Öncelikle savaşın gelinen aşamasının ve onun özelliklerinin kavranması gerektiğini ve buna verilmesi kaçınılmaz olan karşılığı, bilinç düzeyinde özümsemenin önemini vurgulamak istiyoruz. Bütün kirliliği ve vahşetiyle topyekün imha savaşı karşısında, Kürdistan halkının ulusal direniş ve kurtuluş savaşına katılmakta ve buna tüm güç ve kaynaklarıyla yüklenmekten başka çaresinin, alternatifinin olmadığını, döne döne vurgulamak istiyoruz. En başta kavranması gereken budur. Bu kaçınılmaz zorunluluk bilince çıkarıldıktan sonra gerisi kolaydır.

Kürdistan halkı artık güçsüz, sahipsiz ve iradesiz değildir. Gerilla ve serihildanlarıyla mücadeleyi önemli bir düzeye -bu "denge aşaması" olarak ifade ediliyor- ulaştığı içindir ki, devlet buna topyekün savaşla karşılık verme ihtiyacını hissediyor; öyle yapıyor.

Elbette topyekün olarak hedeflenen, sınırsız yok etme araçlarına ve yöntemlerine muhatap olan, katliam, soykırım ve ulusal imha tehditi ve pratiği ile yüz yüze bulunan bir halk geliştirdiği tüm direniş silahlarını ateşleyecek ve bu silahları daha da yetkinleştirmeye çalışacaktır. Ekonomiden siyasete, kültürden savaşa kadar her cephede kendi içinde seferberliği büyük bir hızla inşa edecek ve geliştirecektir. Yani kurtuluş ve bağımsızlığın, bir halk olarak topyekün savaş pozisyonuna geçmekten, halk savaşına bütün güç, enerji, olanak ve yeteneklerini olağanüstü boyutlarda zorlayarak yüklenmekten geçeceğini kavramak durumundadır. Yakalanan bu tarihsel fırsat ancak bu temelde ve tarzda değerlendirilebilir ve zaferle taçlandırılabilir...

Topyekün direniş ve kurtuluş mücadelesi aşamasında, Ulusal Meclis gerçekliğine özel bir vurgu yapmak durumundayız. Topyekün sömürgeci savaşa verilecek en güzel karşılığın, iki ayakları üzerine dikilmiş, vatan topraklarıyla ete-kemiğe bürünmüş, bütün özellik ve öğeleriyle kurtuluşunu tamamlamış Kürdistan Ulusal Meclisi olacaktır. Ulusal Meclis, savaşan halkın, doğmakta olan özgür ulusun en üst düzeyde temsili değil midir? O halde topyekün savaşı altedecek temel silahlardan biri olan Ulusal Meclis'e ağırlık vermek, bu silahı ateşe hazır hale getirmek ve ateşlemek, dönemin en önemli görevlerinden biridir.

Topyekün halk savaşı derken, sadece Kürdistan'da yaşayan halkı kastetmiyoruz; çeşitli nedenlerle Türkiye'ye, Avrupa'ya ve dünyanın orasına-burasına serpilmiş tüm halkımızın böyle bir ulusal görev bilincine ulaşmasını ve bu temelde yükümlülüklerinin üzerine yürümesi gerektiğini belirtiyoruz.

Halkımızın gücünü ve mücadelesini esas almakla birlikte, topyekün savaşı altetmek için, özel olarak Türkiye halkıyla enternasyonal dayanışmayı geliştirmek ve bunu somut örgütsel dayanaklara ulaştırmak, bu yöndeki çabaları yoğunlaştırmak önemlidir; bu, önemli bir görev olarak durmaktadır. Irkçı-şoven kampanyalara, halklararası düşmanlığı körükleyen provokasyonlara karşı halkların kardeşliği, ortak mücadele ve dayanışma pratiklerine yüklenmek gerekiyor. Topyekün savaş çerçevesinde geliştirilen bu oyunları boşa çıkarmanın yolu buradan geçer. Türkiye halkıyla geliştirilen dayanışmayı bölge ve dünya halklarına, ilerici, devrimci ve demokrat çevrelere kadar genişletmek ve somut ilişkilere dönüştürmek, TC'nin tecrit ve kuşatma çabalarını boşa çıkarmanın temel yollarından biridir.

Özetle Kürdistan'da, Türkiye'de ve dünyanın her tarafında topyekün direnişi geliştirmek ve bunu düşmanı kahreden bir silaha dönüştürmek, dönemin kavranması gereken temel görevidir...

Dersim önümüzdeki süreçte gerçek rolünü ...

Baştarafı 22. sayfada

noktada gerekli yurtseverlik özelliklerine kavuşmaktır. Çeşitli vesilelerle Avrupa'ya giden insanlarımız halkımızın bir parçasıdır. Bu insanlarımızdan bizim beklediğimiz daha çok kendi yurt sevgisini çok iyi bir şekilde yaşamaları, bunu geliştirmeleridir. Hatta yetiştirecekleri çocuklarını, evlatlarını bile bu temelde yetiştirmeleri önemlidir. Yani Avrupa'da, o yabancı kültür ortamında çocukların yetişmesi çok önemli bir husustur.

Yine gerçekten gençlik, özellikle ülke mücadelesinde önemli rol oynayabilecek bir kesimdir ve Avrupa'da önemli katkılar da sunabilir. Bizim en temel çağrımız, partimizin temel çağrısıdır. Yani kaynağa dönüşü gerçekleştirmek gerekir. En önemli sorun budur. Avrupa'nın en iyi ortamında da olsak, bizim için kaynağımız burasıdır; ülkedir, ülke topraklarıdır. Bu kaynağa dönüşü yapmak gerekir. Yani parti bize bu olanağı açtı. Biz bu olanaktan yararlandık, birçok arkadaş yararlanabilir. Halkımızdan birçok insan yararlanabilir, bu olanağı değerlendirebilir. Bu olanak her zaman sunulmaz, ortaya çıkmaz; Avrupa'da sokaklarda, şurda-burda dolaşılacağına, birçok yozlaştırılmış zeminde tükeneceğine, ülkenin ve insanlık onurunun kurtarılması için ülke topraklarında silaha sarılmalıdır. Daha değişik imkanları sunması gerekenler, daha değişik imkanları sunmalıdır. Yani bu yönlü partinin de çıkarları var, bizimde çıkarlarımız o doğrultudadır. Bizim çağrımız onun dışında çağrı değildir. Onun için de yaşanan gelişmeler var, duyuyoruz. Partinin olanaklarından öğreniyoruz. Elbette duyduğumuz şeyler bizi sevindiriyor. Fakat bunun daha da geleştirilmesi önemlidir. Biz de halkımıza layık olmak için kanımızın son damlasına kadar düşmana karşı savaşacağımıza dair bir kez daha halkımıza, oradaki insanlarımıza verdiğimiz sözü yineliyoruz. Bu sözümüze bağlı kalmaya çalışacağız. Bunu yaptığımızda bu bizim için gurur verici, mutluluk olur. Ki bunu yapmaya da çalışıyoruz. Partimizin her şeyin üstesinden gelebileceğine inancımız tamdır. Bu konuda bir kez daha rahatlıkla şunu belirtebiliriz: Parti öncülüğünde, ARGK ve ERNK saflarınında her an savaşta sonuna kadar harcayacağımız çabayı göstermeye çalışacağız. Tüm dostlara, parti ve cephe taraftarlarına, oradaki tüm halkımıza selamlarımızı, saygılarımızı iletiriz.

Tüm mücadele yoldaşlarımıza da selamlarımızı iletiriz.

-Biz de teşekkür eder, başarılar dileriz.

Partimizin yiğit bir neferini, ARGK'nin değerli ...

Baştarafı 25. sayfada

çekerdi. Kısacası, "Yaşamak için savaşmak, gerektiğinde de ölmesini bilmek" gerekiyordu. Buydu ifade edilen!

İşte böyle derdi Delil yoldaş; ta ki kahpe pusulara yatmış düşmanla girdiği en son çatışmada can yoldaşlarıyla birlikte şehit düşene kadar... Sadece belli bazı yönleriyle tanıtmaya çalıştığımız parti militanı ve ARGK komutanı Delil yoldaş daha gelecek için umut vaad eden en verimli çağındayken 3 Ekim 1992 gecesi Elazığ-Arıcak'ta sömürgeci güçlerle girdiği çatışmada, son mermisine kadar kahramanca savaşarak şahadete ulaştı.

Evet, Delil yoldaş! Sen, kısa ama onurlu geçen devrimci yaşamına pek çok güzelliği sığdırdın ve şahadetinle de bu onurlu yaşamını taçlandırdın. Birçoğumuzun gıpta ettiği örnek yaşamınla, tarih sayfalarına bir daha silinmemecesine ismini altın harflerle yazdırdın! Ne mutlu sana ve bütün devrim şehitlerine! Fiziki olarak aramızda olmayışın bize acı verse de, aynı zamanda bıraktığın soylu miras bizlere güç ve mutluluk veriyor.

Andolsun ki; ışıklı yolunuzun takipçisi olarak, sonuna kadar savaşacağımıza dair sizlere söz veriyoruz.

Andolsun ki; bize kader diye dayatılan ama zulmün gerekçelendirilmesinden başka hiçbir anlam ifade etmeyen "vahşete" sonuna kadar karşı duracağız! Ölümüne inat, yıkılmadan duracağız karşısında, kahpe pusulara yatmış canavarın, ta ki bağımsızlığa ulaşıncaya dek! "Bir gider, bin geliriz" demiş bir ozan; işte öyle bir şey bizimkisi de. Mücadeleyi bayraklaştırarak, destan yaratacağız biz; tarih karşısında aklanıncaya dek!

Sana ve devrim şehitlerine verdiğimiz sözü bir kez daha yineliyor, sizleri daima düşmana karşı olan savaşımımızda, değere değere katarak yaşatacağımıza and içiyoruz!

Kesin kazandıran önderlik ...

Baştarafı 9. sayfada

Savaşımın içine ideolojik, kültürel, politik, askeri yön girer. Açık ve gizli olur; hepsi plan kapsamındadır. Bir halk savaşı olduğu için bütün biçimler denenir. Nerede hangisi yaratılırsa, ne kadar süreyle sınırlıysa; akılla düşünülür, planla hazırlık yapılır ve öylece yürünerek süresinde bitirilir, gerekirse daha kısa sürede gerçekleştirilir. Yanlışsa doğrusu yapılır; hepsine imkan vardır, bunun öncülük esasları dahilinde.

Böyle bu yıl üzerine yürürseniz, belki şahadeti de bol olur, ama kazanımları da bol olur. Şahadette yaşamı yakalarız. Bu bizim biricik yaşam yolumuzdur. Biz ancak böyle bir yaşamı kabul edebiliriz. Bunun dışında dayatılan yaşam, alçakların yaşam tarzıdır. Hiçbir gerekçeyle ne kabul edilebilir ve ne de yaşatılabilir. "Milli mutabakat" temelinde bile dayatılsa, ancak yerin dibine batırırız.

PKK, bu temelde PKK'dir; onun büyük şehitleri bu temelde şehittir. Şehitlerin anılarına da ancak böyle bir savaşımla, böyle bir yaşam yolu açmakla karşılık verilebilir. Biz ve siz partililer bunun için bu temelde varsınız. Bu yolda bu temelde yürünür ve mutlaka kazanılır. Biz tekrar bu temelde bütün savaşım alanlarındakilerin, en alt düzeyden tutalım en üst düzeye, en sıradan sempatizanımızdan tutalım en sorumlu komutana kadar hepsini 1993'ü doğru karşılamaya, doğru bir taktikle mükemmel karşılık vermeye çağırıyoruz. Yine bu temelde kesin başarıları içinde barındıranı bir yaşam biçimi olarak bellemeye, bunun için gerekirse eylemini, gerekirse hazırlığını derinleştirmeye, herkes herkes için veya birisi herkes için, herkes birisi için gücünü seferber ederek karşılamaya çağrıyoruz. Bunun sonucu mutlaka başarıdır diyoruz. Yine bunun önünde engel teşkil eden ne varsa onunla savaşmaya, başarı için ne gerekliyse onu edinmeye, böylece zafer yolunu mutlaka yol bellemeye ve sonuçta büyük kazanımların sahibi olmaya çağırıyoruz.

Bu temelde yürüyenlerin çabalarına sonuna kadar sahiplik edeceğimize, yine herkesin de sahiplik etmesi gerektiğine inanıyoruz. Böylece yürüyenleri ve savaşanları coşkuyla selamlıyoruz ve onlara sürekli sevgilerimizi sunuyoruz.

13 Şubat 1993

Duyuru

Ulusal kurtuluş mücadelemizin gelişimine bağlı olarak özgürlük ve bağımsızlık yolunda şehit düşen yoldaşlarımız da çoğalmaktadır. Şehitlerimizin yaşam ve mücadelelerini tarihimize mal etmek bir görev ve sorumluluk olmaktadır. Bu hususta, şehitler hakkında bilgisi olan tüm yurtseverleri göreve çağırıyoruz. Anılarına yazılacak somut bilgilerle birlikte varsa resimlerini bize ulaştırmalarını bekliyoruz.

SERXWEBÛN
Abone fişi

Adı, Soyadı: ....

Adres: ....

....

6 Aylık	1 Yıllık
Almanya içi: DM 30 ☐	Almanya içi: DM 58 ☐
Almanya dışı: DM 32 ☐	Almanya dışı: DM 62 ☐

Abone hesap numarası:
Kreissparkasse - Köln
Konto Nr.: 31 97 2
BLZ: 370 502 99

Yazışma adresi:
SERXWEBÛN
Postfach 10 16 83
5000 Köln 1

Not: Bu fişi doldurarak ödeme makbuzu ile birlikte yukarıdaki yazışma adresine postalayınız.

V.i.S.d.P:	Yazışma Adresi:	Hesap numarası:				
			Avustralya	5.00 A.$	Hollanda	4.50 hfl.
			Avusturya	30.00 s.	İngiltere	2.00 £
H. Barcedoğmuş	Serxwebûn	Kreissparkasse - Köln	Belçika	90.00 bfr.	İsveç	16.00 skr.
Vogelsangerstr. 286	Postfach 10 16 83	Konto Nr.: 31 97 2	Danimarka	16.00 dkr.	İsviçre	4.00 sfr.
5000 Köln 30	5000 Köln 1	BLZ: 370 502 99	Fransa	14.00 ffr.	Norveç	16.00 nkr.

1993 YILINA BÜYÜK UMUT, BÜYÜK İNANÇ ...

Baştarafı 32. sayfada

landırıldı.

■ Batman ilçesinde gerillalar tarafından bir araca silahlı saldırı düzenlendi. Araçta bulunan 1 kontra elemanı öldü, 1 kontra da yaralandı.

■ Gerillalar Kozluk ilçesine bir baskın düzenleyerek sömürgeci kurumları ağır silahlarla taradılar. İsabet alan Emniyet Amirliği Binası'nda 2 polis yaralandı. Gerillaların geri çekilmesi ardından TC güçlerinin ilçede rastgele ateş açması üzerine çok sayıda dükkan tahrip oldu. Bunun üzerine esnaflar, bir günlük protesto amaçlı kepenkleri indirdiler.

27 Ocak 1993

■ Bir grup gerilla, Siirt'in Ciwanika (Gökçebağ) bucağına bağlı Aybaran köyüne baskın düzenledi. Orada konumlanan sömürgeci askerlerle çatışma çıktı ve bir sonraki güne kadar çeşitli aralıklarla devam etti. Sonuçlar ulaşmadı.

29 Ocak 1993

■ Nusaybin ilçesine bağlı Girmeli köyünde gerillalar ile TC güçleri arasında çıkan ve yaklaşık dört saat süren bir çatışmada 1 uzatmalı çavuş ve 4 asker öldürüldü. Korucuların da içinde yer aldığı çatışmada 1 gerilla da şehit düştü. Olay sonrasında TC askeri güçleri yöre halkına çeşitli hakaret ve işkencelerde bulundular.

■ Yine Nusaybin'in Kertvan (Duruca) köyünde çıkan bir çatışmada 5 asker öldü, 11 asker de yaralandı. Daha sonra askeri güçler, korucular desteğinde Kertvan köyüne yönelik operasyon başlattılar.

■ TC askeri güçleri yaklaşık 5 saat süreyle Cizre tepelerini top atışına tuttular. Sabah saatlerinde ise Türk savaş uçaklarının Cizre dağlarını yoğun şekilde bombaladıkları belirtildi.

■ Midyat ilçesinde TC askeri güçleriyle elverişsiz koşullarda karşılaşan 5 gerilla şehit düştü. Gerillalardan birinin **Abdülrahim ERSOY (Serdar)** olduğu bildirildi.

31 Ocak 1993

■ Batman'da devriye gezen bir polis otosu gerillalar tarafından tarandı. Eylemde 3 polis ağır şekilde yaralandı.

■ Silopi ilçesinin Gerger (Aktepe) köyünde TC askerleri bir evde bulunan **Hüseyin GÜNDÜZ** adlı bir ARGK gerillasına teslim ol çağrısında bulundular. Gerilla sağ ele geçmemek için yanındaki bombayı patlatarak yaşamına son verdi.

■ Batman'da 1 kontra elemanı gerilla milisleri tarafından tabanca ile vurularak ağır yaralandı.

■ Silvan ilçesinde **Hamdüsena Kırtay (27)**, kontraların silahlı saldırısı sonucu hayatını kaybetti.

■ Diyarbakır'da bir kontra elemanının dükkanına bombalı saldırı düzenlendi. Saldırıda dükkan tahrip edildi.

■ Varto ilçesi yakınlarında gerillalar ile düşman güçler arasında çıkan çatışmada 3 asker öldü, 2 asker de yaralandı.

■ Malazgirt ilçesinde hükümet konağı ve emniyet binasına yönelik gerillaların gerçekleştirdiği eylem sonrasında başlayan çatışma akşamdan sabaha kadar sürdü. İlk belirlemelere göre çok sayıda işyeri ve araç tahrip oldu.

1 Şubat 1993

■ Nusaybin'in Akarsu bucağına bağlı Akre köyü yakınlarında operasyondan dönen bir düşman konvoyuna gerillaların kurduğu pusu sonucu 3 askeri araç tamamen imha oldu. Kesin olmamakla birlikte 15 asker öldü, çok sayıda asker de yaralandı.

■ Nusaybin'de gerillalar tarafından bir polis otosunun taranması sonucunda 3 polis öldü, 1 polis de yaralandı.

■ Nusaybin'in Xerebe Repin köyü yakınında mayına basan 3 korucu öldü.

■ İdil'e bağlı Kefure köyü civarında gerillalar tarafından döşenen mayına çarpan 4 korucu öldü.

■ Cizre'de 1 kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.

■ Batman'da 1 kontra elemanı ilkin gözaltına alındı, daha sonra sorgusu sonucunda suçlu bulununca ölümle cezalandırıldı.

2 Şubat 1993

■ Dicle ilçesine bağlı Tazir köyü kalabalık bir gerilla grubu tarafından basılarak 6 köy korucu öldürüldü, 3 korucu da yaralandı.

■ Silvan ilçesinde **Hacı Bedri Balçık (65)**, kontra elemanlarının saldırısı sonucu öldü. Yine aynı gün taksicilik yapan **Rauf Use (17)**, kontra elemanları tarafından şehir merkezi dışına çıkarılarak işlettiği taksiyle birlikte yakıldı.

■ Silopi'nin Aktepe köyünde TC askerleri ile kimliği tespit edilemeyen 1 kişi arasında çatışma çıktı. Yaralı olarak yakalanan kişinin daha sonra kurşuna dizildiği bildirildi.

■ Bismil ilçesinin Başko köyünden Yeşilalan köyüne traktörle giden **Melê Resul Bakırcıoğlu (40)** ve **Sabri Çetinkaya (24)** adlı köylüler, pusuda yatan TC askerleri tarafından taranarak öldürüldü. Daha sonra her iki köylünün başları taşla ezilerek tanınmaz hale getirildi. Olağanüstü Hal Valisi, yaptığı açıklamada "2 teröristi silahlarıyla birlikte ölü ele geçirdiklerini" belirtti.

3 Şubat 1993

■ Diyarbakır E Tipi Cezaevi'nde arama adı altında siyasi tutuklulara karşı operasyon yapıldı. Tutukluların karşı koyması üzerine devlet güçleri zor kullanarak 5'i ağır olmak üzere 20 tutukluyu yaraladılar.

■ Mardin'in Ömerli ilçesinin Taşgedik ve Fıstıklı köyleri arasında gerillalar ile TC askerleri arasında çıkan çatışmada 5 asker öldü, 12 asker de yaralandı. Olay ardından TC güçleri, köylüleri meydana toplayarak işkenceden geçirdiler.

5 Şubat 1993

■ Cizre ile Nusaybin ilçeleri arasında tosun yüklü 4 kamyon TC askeri güçleri tarafından otomatik silahlarla tarandı. Tarama sonucu kamyonlardaki tosunlardan 21'i telef oldu.

■ Silopi ilçesinin Kurtke köyü yakınlarında bulunan 3 ceset ilçe belediyesi tarafından yıkanarak gömüldü. Cesetlerden birinin başının gövdesinden ayrılmış 30 yaşındaki bir kişiye, diğer ikisinin ise 19-20 yaşlarındaki kişilere ait olduğu bildirildi. Silopi savcısı, cesetlerin gerillalara ait olduğunu söylerken, yöre halkı cesetlerin çobanlara ait olduklarını açıkladı.

■ Midyat ilçesinde 29 Ocak günü şehit düşen **Abdülrahim ERSOY** adlı gerillanın cenazesi ailesi tarafından alınarak doğum yeri olan Kerboran'ın Kısmetli köyüne götürüldü. Çevre köylerden de katılımın sağlandığı 5 bin kişilik bir cenaze töreniyle toprağa verildi. Yapılan siyasi gösteri nedeniyle cenaze töreni sonrasında devlet güçleri 400 kişiyi 4 saatlik bir süre gözaltında bulundurduktan sonra serbest bıraktılar.

7 Şubat 1993

■ Bitlis'in Güroymak ilçesinin çıkışında bulunan benzinlikte çalışan **Abdullah Gencer (35)** ve **Seyfettin Zengin (36)** adlı yurtseverler kontralar tarafından öldürüldü.

8 Şubat 1993

■ L Midyat'ın Hestireke köyü korucularına gerillalar tarafından kurulan mayınlı tuzağa çarpan bir korucu minibüsü içindeki 7 kişi öldü.

■ Diyarbakır'da konfeksiyonculuk yapan ve çevresinde sevilen **Kenan Özgen (29)** kontraların silahlı saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi.

■ Nusaybin'de akşam saatlerinde devriye gezen bir polis otosuna gerillalar tarafından ateş açıldı. Aracın büyük oranda tahrip olduğu bildirilen eylemde ölü veya yaralının olup olmadığı tespit edilemedi.

■ Cizre-Nusaybin karayolu üzerinde durdurulan bir otobüste bulunan yolcular soyulduktan sonra indirildi. Otobüs yakıldıktan ve şoförü de öldürüldükten sonra silahlı dört kişi bir araçla olay yerinden uzaklaştı. Olayın, yolcu kılığına giren özel tim elemanları tarafından gerçekleştirildiği bildirildi.

9 Şubat 1993

■ Diyarbakır Cezaevi'ndeki siyasi tutuklulara yönelik bu kez komandolar eşliğinde saldırı düzenlendi. Saldırıda 50'si ağır olmak üzere 200'den fazla tutuklu yaralandı.

10 Şubat 1993

■ İstanbul'da Terörle Mücadele Şubesi'ne bağlı silahlı ekiplerce sırasıyla Melsa yayınevi, Welat dergisi ve Yeni Ülke gazetesi büroları basıldı. Büroda bulunanlar hiçbir gerekçe gösterilmeden gözaltına alındılar.

■ Batman'ın Kozluk ilçesinde **Mehmet Boğuş (43)** kontraların saldırısı sonucunda yaşamını yitirdi.

■ Diyarbakır'de Mehmet Tekdağ (31) uğradığı kontra saldırısında ağır yaralanarak hastaneye kaldırıldı.

■ Güroymak ilçesinde bir benzinlikte kontraların silahlı baskını sonucu öldürülen Abdullah Gencer ile Seyfettin Zengin'in katillerinin bulunmamasını ve kontra cinayetlerinin devam etmesini protesto etmek amacıyla ilçede 3 günlük kepenk ve kontak kapatıldı. Bunun üzerine TC güçleri ilçenin giriş çıkışlarını kontrol altına aldılar.

11 Şubat 1993

■ Mardin'in Mazıdağı ilçesinde işyerinden eve giden aynı aileye mensup 4 kişi kontraların silahlı saldırısına uğradı. **Azad** ve **Vedat Azizoğlu** adlı kardeşler ölürken, baba Şevket ve oğlu Sedat Azizoğlu ise ağır yaralandı. Azizoğlu ailesinin çevrede sevilen bir yurtsever bir aile olduğu bildirildi.

14 Şubat 1993

■ Siirt'te gerillaların bulunduğu bir evi, ihbar üzerine TC güçleri kuşatmaya aldılar. Gerillaların teslim ol çağrısına ateşle karşılık vermesi üzerine çatışma çıktı. Olayda **Selahattin BALTA (Enver)** ve **Kasım TOKGÖZ (Cemal)** adlı gerillalar ile **Ekrem TIRPAN** adlı yurtsever köylü şehit düştü. Evsahibi İbrahim de eve atılan bombaların patlaması sonucu yaralandı.

■ Silvan ilçesinde yapılan iki ayrı saldırıda, çevrede kontra elemanı olarak bilinen 2 kişi öldürüldü.

15 Şubat 1993

■ Mardin'in Kerboran ilçesine bağlı Doyran (Sümer) köyüne TC güçlerinin helikopter ve korucular desteğinde yaptıkları baskında 5 köylü öldürüldü, 20 köylü de gözaltına alındı.

■ Lice ilçesine bağlı Sisi (Yolçatı) köyüne baskın düzenleyen TC güçleri, 5 evi tamamen imha ederken, 8 evi de ateşe vererek yaktılar. Ayrıca ulaşan haberde, köy erkeklerinin evlerden dışarı çıkarıldığı, evlere kapatılan kadınlara da cinsel tacizde bulunulduğu bildirildi.

■ Güroymak'ta halk, kontra cinayetlerini PKK'ye mal eden Sabah gazetesini toplayarak ilçe merkezinde ateşe vererek yaktı.

16 Şubat 1993

■ Mardin'in Derik ilçesine bağlı Xerarê köyüne TC güçleri baskın düzenleyerek çok sayıda evi yakarken, 7 kişiyi de katlettiler. Katledilenler arasında 2 gerillanın da bulunduğu bildirildi. Ayrıca köyden ilçe merkezine götürülen **Seyidê Melle** adlı köylü gözaltındayken gördüğü işkence sonucu yaşamını yitirdi. Öte yandan aynı köyde baskın düzenlenen evlerin birinde Devrim Berktay adlı bir genç de balkondan atılması sonucu ağır yaralandı.

■ Batman'da kimler tarafından gerçekleştirildiği bilinmeyen iki ayrı saldırıda Abdülkadir Bulut (26) öldü, Vahdettin Bağlı (19) ise ağır yaralandı.

■ Nevşehir E Tipi cezaevinden 18 siyasi tutuklu kazdıkları 30 metre uzunluğundaki tünelden kaçtılar. Bunlardan 10'u PKK'li (6'sı idam hükümlüsü), 2'si Dev-Sol'cu, 3'ü TİKKO'cu, 3'ü de TDKP'li.

Cezaevinden kaçanların isimleri şöyle: **PKK'liler:** Mehmet Savaş, Ahmet Vurucu, Yıldırım Arıcan, Mehmet Çelik, Abdullah Sönmez, İbrahim Serdar Uğur, Hüseyin Yıldırım, Ali İhsan Kıtay, M. Emin Özbay ve Muhammed İsa Şahin. **TİKKO'cular:** Hasan Durna, Erol Özel, Gökhan Kaya. **TDKP'liler:** Hüseyin Yanç, Ali Kanar, Mehmet Zengül. **Dev-Sol'cular:** Mürsel Göleli, Mustafa Sefer.

En son alınan haberlerde, cezaevinden kaçan tutukluların, ARGK şehir gerillaları tarafından yerlerine ulaştırıldıkları bildirildi. Ancak randevu grubuna yetişemeyen A. İhsan Kıtay, daha sonra gittiği Bingöl'de şüphe üzerine tekrar yakalandı.

17 Şubat 1993

■ Nusaybin ilçesinde cami görevlisi **Cemal Doğan** ve **Eyüp Doğan** adlı kardeşler, kontraların silahlı saldırısına uğrayarak yaşamlarını yitirdiler. Her iki kardeş de yurtsever imam olarak tanınıyor.

■ Arama adı altında yapılan saldırıları protesto etmek amacıyla Batman cezaevindeki tutuklular, açlık grevine girdiklerini kamuoyuna açıkladılar.

■ Diyarbakır'da Eğit-Sen üyesi olan öğretmen Bahri Birtane, kontraların silahlı saldırısı sonucu yaralandı.

■ TC askeri güçleri, Cizre'nin Yeşilyurt köyüne baskın düzenleyerek 4 saat süreyle tüm köylüleri köy dışında soğuk havada beklettiler.

18 Şubat 1993

■ Urfa'da, bir süre önce yayınına ara veren Özgür Gündem gazetesi muhabirlerinden **Kemal Kılıç**, işinden evine giderken kontraların silahlı saldırısına uğrayarak yaşamını yitirdi. Kemal Kılıç, aynı zamanda İHD Yönetim Kurulu üyesiydi.

20 Şubat 1993

■ Şırnak'a bağlı Güçlükonak ilçesinin Bana (Ormaniçi) köyü, TC güçleri ve korucu çeteler tarafından baskına uğrayarak yakıldı. Köylüler işkenceden geçirildi. Köylülerin köylerini boşaltmama yönündeki karşı çıkışları üzerine açılan ateş sonucu **Abide Ekin (3)** adlı bir çocuk öldü. 40 hanelik köyde sağlam ev bırakılmadı ve böylece köy tümden boşaltılmış oldu.

21 Şubat 1993

■ Mersin'in çeşitli mahallelerinde baskı uygulamalarını, öldürme ve tutuklama olaylarını protesto eden esnaflar kepenk kapattılar.

22 Şubat 1993

■ Siverek ilçesinde müşterileri ağırlıklı olarak asker olan bir kırathaneye bombanın atılması sonucu 5'i asker 8 kişi yaralandı.

■ Mersin'de bakkal işletmeciliği yapan ve ulusal kurtuluş mücadelemize karşı tavır içinde olan 1 kişi ölümle cezalandırıldı.

■ Mardin'in Derik ilçesinin Dumanlı köyü civarında gerillalar ile düşman güçler arasında çatışma çıktı. Çatışmada, kesin olmamakla birlikte 2 gerillanın şehit düştüğü belirtildi.

■ Dumanlı köyündeki çatışma ardından TC askerleri ve korucular köye baskın düzenlediler. Köylüler arasından aynı aileden seçtikleri **Seydo Çeviren (50)**, çocukları **Bahriye (18)**, **Ahmet**, **Yusuf**, **Mehmet** ve **Necat Arıs** ile o gün köyde bulunan bir misafiri işkenceyle öldürdüler.

■ Mardin'in Ömerli ilçesine bağlı Kayabalı köyüne, TC güçleri tarafından 17 Ocak 1993'ten bu yana uygulanan ekonomik ambargonun devam ettiği bildirildi.

Ayrıca isimlerini tespit edemediğimiz daha birçok köye sömürgeci idareler tarafından benzer ambargonun uygulandığı belirtildi.

■ Nusaybin ilçesinde şehir gerillaları tarafından bir askeri araç saldırıya uğrayarak tümden tahrip oldu. Daha sonra müdahale etmek isteyen 3 polis gerillalar tarafından öldürüldü.

■ Kurtalan ilçesinin Kayabağları nahiyesinde ilkokul öğretmeni **İsmail Çetin** ile postahane memuru **Salih Oğuz**, uğradıkları silahlı saldırı sonucu hayatlarını kaybettiler. Öldürülenlerin TC güçleri tarafından daha önce de tehdit edildikleri bildirildi.

■ Malazgirt ilçesinin Gülkuru nahiyesine bağlı birçok köy genel operasyon sonucu TC askerlerinin baskınına uğradı. Köylüler işkenceden geçirildi ve çok sayıda kişi de gözaltına alındı.

■ Ceylanpınar ilçesinin Yolçalı köyünde yaklaşık 7 kişilik bir grup ile korucu çeteler arasında çatışma çıktı. Olayın sonuçları tespit edilemedi.

■ İdil cezaevinde bulunan tutuklular yaptıkları açıklamada kendilerine işkence yapıldığını ve işlemedikleri olayların kendilerine sahte belgelerle kabul ettirilmek istendiğini duyurdular.

■ Mardin cezaevindeki siyasi tutuklular, cezaevlerinde başlatılan baskı ve işkenceleri protesto etmek amacıyla açlık grevine başladıklarını açıkladılar.

23 Şubat 1993

■ Adana'nın Dağlıoğlu Mahallesi'nde gece devriye gezen 3 polis otosu gerillalar tarafından çapraz ateşe tutuldu. Tahrip olan otolarda bulunan 5 polis öldü, 7 polis de yaralandı.

Olay ardından Dağlıoğlu'na karşı TC güçleri operasyona geçti ve rastgele çok sayıda kişiyi gözaltına aldılar.

■ Siverek ilçesinde eylem hazırlığı yapan 3 gerillanın elindeki bir bomba patladı. Şiddet derecesi yüksek olan bombanın patlaması sonucunda **Yıldırım BİLGİN**, **Veysel BENİMAN** ve **Cuma KIZIL** oldukları bildirilen 3 gerillanın şehit düştüğü bildirildi.

■ Bir grup öğrenci, Çukurova Üniversitesi'nin girişindeki jandarma nizamiyesine taşlar ve sopalarla saldırdı. Nizamiyede bulunan iki er ve bir astsubayın kaçtığı ve öğrencilerin de nizamiyenin camekanına slogan yazdıkları ve "Biji Serok APO" sloganını attıkları bildirildi.

■ Rahatsızlığı nedeniyle Adana Numune Hastanesi'nde bulunan PKK'li savaş esiri Guri Şiray'ın penceredén kaçtığı ve ARGK'ye ulaştığı bildirildi.

24 Şubat 1993

■ Yaklaşık bir ay önce işinden çıktıktan sonra ortalıktan kaybolan Erzincan ÖZDEP İl Başkanı **Cemal Akar**'ın cesedi Dersim yolu üzerindeki Zerbê köyünde bulundu.

1993 YILINA BÜYÜK UMUT, BÜYÜK İNANÇ VE BÜYÜK KAZANMA KARARLILIĞIYLA YÜKLENİYORUZ!

22 Ocak 1993

■ Bitlis'in Tatvan ilçesinde İzzettin Baldır (42) adlı bekçi, mesai dışında çalıştığı takside ölü olarak bulundu. Olayın kimler tarafından neden gerçekleştirildiği öğrenilemedi.

■ Adana'nın Gülbahçe Mahallesi'nde devletle işbirliği yapan M. Şakir Yavuz, gerillalar tarafından ölümle cezalandırıldı.

■ Adana'da Hürriyet Polis Karakolu'na atılan bomba sonucu 1 başkomiser yaralandı.

■ Yine Adana'nın Yenibey-Akkapı kavşağında devriye gezen bir polis otosunun pusuya düşürülmesi sonucunda 3 polis yaralandı.

■ 1984 yılında bir eylem sonrasında yakalanarak itirafçılığa başlayan Mustafa Çimen, bu süre içerisinde devrime karşı birçok suç işledi. Bundan bir süre önce serbest bırakılan Mustafa Çimen, Mersin'de yerleştiği Toroslar Mahallesi'nde gerillalar tarafından başından vurularak ölümle cezalandırıldı.

■ Adana'da PKK adını kullanarak ağır suçlar işleyen Mehmet Gencer ölümle cezalandırıldı.

23 Ocak 1993

■ Silvan ilçesinde belediyede şoför olarak çalışan Selahattin Karakan (42), kimlikleri belirlenemeyen kişiler tarafından öldürüldü.

25 Ocak 1993

■ Batman'da yurtsever oldukları bildirilen **Orhan Arık (20)** ve **Vasfettin Gökbulut (39)** kontra elemanlarının silahlı saldırısı sonucunda yaşamlarını yitirdiler.

■ Yine Batman'da kimlikleri öğrenilemeyen kişilerce yapılan saldırıda Metin Akyıldız (22), Hüseyin Akyıldız (19) ve Ubeyd Akyıldız öldüler. Aynı saldırıda İrfan Akyıldız da ağır yaralandı.

■ Kontra saldırılarını protesto amaçlı olarak Batman cezaevindeki siyasi tutuklular 3 günlük açlık grevine başladılar.

■ İdil ile Midyat ilçeleri arasında bulunan Karalar (Araban) köyü mıntıkasında gerillalarla TC askeri güçleri arasında çıkan çatışma iki gün sürdü. İlk belirlemelere göre 7 asker ve 1 subay gerillalar tarafından öldürüldü.

■ Diyarbakır'da bir grup yurtsever genç, TC uçaklarının Kulp, Dicle, Lice ve Hazro ilçelerinde başlattıkları hava harekatı sırasında aralarında iki yaşındaki 1 çocuğun da bulunduğu 5 köylünün ölümünü protesto etmek amacıyla yürüyüş gerçekleştirdi. Yürüyüşte TC'nin hava harekatını protesto eden gençler, **"Kahrolsun faşizm!", "Biji Kurdistan!", "Biji Serok APO!", "Kahrolsun kontrgerilla!", "Yaşasın Ulusal Meclisimiz!"** sloganlarını attılar. Polisin müdahale etmesi üzerine bir polis otosuna molotof kokteyli atan gençler, daha sonra ara sokaklara dağılarak izlerini kaybettirmeye çalıştılar. Olaydan sonra gelen polislerin çok sayıda kişiyi gözaltına aldıkları bildirildi.

■ Diyarbakır'ın Hazro ilçesinde TC güçleri tarafından panzer, roketatar ve uzun namlulu silahlarla evler ve dükkanlar rastgele tarandı. Gece saat 01.00'e kadar süren saldırı sonucunda 7 dükkan tamamen yanarken, çok sayıda ev ve dükkan da tahrip edildi. Olayın ertesi günü Jandarma Alay Komutanı ilçede yaptığı konuşmada, "Teröristleri barındırdığınız sürece, bu tür saldırılar devam edecektir" sözlerine yer verdi.

■ Diyarbakır'ın Çınar ilçesine bağlı Çınar ve Şahina köylerinde kontra elemanlarının yaptıkları iki ayrı baskın sonucunda Çınar köyünden **Timur Seçici** ve Şahina köyünden ise **Habip Dağtekin** silahla taranarak öldürüldüler.

26 Ocak 1993

■ Diyarbakır'ın Ofis semtinde bulunan askeri lojmanlara yönelik gerillalar bombalı bir saldırı gerçekleştirdiler. Eylemin ayrıntılı sonuçları henüz ulaşmadı.

■ Kulp, Bismil ve Derik ilçelerinde, TC'nin son dönemlerde "iç harekat" adı altında tırmandırdığı baskıları ve Kızıltepe'nin Bloka mıntıkasında şehit düşen 5 gerilla komutanının anısına 1 günlük yas ilan edilerek kepenkler kapatıldı.

■ Batman'da kontraların saldırısına uğrayan Ayhan Üzüm yaralandı.

■ Silvan ilçesinde gerilla tarafından 2 kontra elemanı ölümle cezalandırıldı.

Devamı 31. sayfada

DİRENİŞ DALGASI

Sömürgeci Türk devletinin 1992 yılında tüm beklentilerinin tersine ağır bir yenilgi almasıyla birlikte ilan ettiği topyekün savaş iç harekat boyutunda devam ediyor. Gerillalara karşı istediği koşullarda ve zamanda saldırı yöneltme inisiyatifini ele geçiremeyince ya da "iç harekat"ı amacına ulaşamayıp fiyaskoyla sonuçlanınca, bu kez tümüyle halkı hedeflemeye başladı. 1993 baharının imha amaçlı saldırılarına zemin hazırlamak için de baskıları gün geçtikçe boyutlandırıyor.

PKK önderliğindeki Kürdistan halkı, TC'nin bu dizginsiz terörüne karşı bulunduğu her alanda ayağa kalkarak sesini yükseltti. ERNK'nin çağrısıyla, Kürdistan halkı "topyekün savaş"a karşı topyekün direnişe geçti. 24 Ocak 1992 günü Belçika'nın Brüksel kentinde Avrupa'dan seçilen 15 Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilinin başlattığı açlık greviyle birlikte topyekün direniş yayılmaya başladı.

Bu süre içerisinde gelişen eylem dalgası özellikle de dış kamuoyunda büyük yankı yaratarak amacına ulaştı. Kürdistan'da ve yurt dışında gerçekleşen eylemlerden gazetemize ulaşanlar şunlardır:

■ 24 Ocak'ta Kürdistan Ulusal Meclisi'nin Avrupa'dan seçilen 15 milletvekili Brüksel'de süresiz açlık grevini başlattı. 3 gün sonra katılan yurtseverlerle birlikte eylemici sayısı 700 kişiyi aştı.

■ Diyarbakır, Mardin, Batman, Elazığ, Urfa, Ceyhan, Aydın, Buca, Nevşehir, Sağmalcılar, Antep vd. cezaevlerinde siyasi tutuklular dönüşümlü olarak açlık grevine girdiler.

■ Doğubeyazıt'ta HEP il binasında bir grup yurtsever açlık grevini başlattı.

■ Bismil, İdil, Kurtalan, Gercüş, Sason, Kozluk, Derik, Bulanık, Malazgirt, Diyarbakır ve Tatvan'da kepenk ve kontak kapatıldı.

■ Diyarbakır Fatih Lisesi öğrencileri bir gösteri düzenlediler.

■ Yine Diyarbakır'da Atatürk Lisesi, Hüseyin Uluğ Lisesi, Diyarbakır Lisesi, Fatih Lisesi ve Ziya Gökalp Lisesi'nde öğrenciler dersleri boykot ederek okula gitmediler.

■ Diyarbakır İnsan Hakları Derneği, başlatılan topyekün direnişi desteklemek amacıyla açlık grevine başladı.

■ HEP Diyarbakır örgütü aynı amaçla imza kampanyası başlattı.

■ Hıristiyan Demokrat Partisi'nden parlamenter Hugown Rompaey, Brüksel'deki açlık grevini ziyaret ederek dayanışma amacıyla 2 günlük açlık grevine başladı. Bir açıklama yapan Belçikalı parlamenter, "Geleneksel olarak siyasetler diplomasi temelinde yükselir. Bunda da askeri, ekonomik çıkarlar esas alınır. Amacım bunların tersi bir gelenekle halklara yardım etmektir... Burada bir halkın birliğini, kardeşliğini ve coşkusunu görüyorum" sözlerine de yer verdi.

■ Kanada'nın Ottowa şehrinde bir grup yurtsever açlık grevine başladı. Kanada polisinin engelleme çabalarına ve -20-36 derecelik soğuğa rağmen yurtseverler açlık grevini kararlılıkla sürdürdüler.

■ Rusya'nın başkenti Moskova'da 40'ı aşkın sayıda yurtsever açlık grevine girdi.

■ 6 Yunan parlamenterinden oluşan bir heyet Brüksel'deki açlık grevini ziyaret etti.

■ Belçika Flaman Sosyalist Partisi (şimdiki hükümet ortağı)'nden dört milletvekili açlık grevini ziyaret etti ve Kürt milletvekilleriyle görüşme yaptı.

■ Avustralya'nın Sidney şehrinde yurtseverler açlık grevini başlattılar.

■ Almanya'nın Kiel şehrinden Autonom Enformasyon Grubu, Brüksel'deki açlık grevi eylemine dayanışma mesajı gönderdi.

■ 3 Kürt milletvekili Avrupa Parlamentosu Konseyi'ni ziyaret ederek görüşmede bulundu.

■ Belçika Flaman Yeşiller Partisi'nden bir temsilci açlık grevi yerine giderek dayanışma dileklerini bildirdi.

■ 2 Kürt milletvekili Vatikan Büyükelçiliği'ne giderek görüşmede bulundu. Kürt milletvekillerinin Papa II. Jan Paul'le görüşme talebini bildireceğini belirten büyükelçilik görüşmeden memnun olduğunu bildirdi.

■ Avrupa Parlamentosu Sol Koalisyon Başkanı Röne Pigue, açlık grevine dayanışma mesajını gönderdi.

■ Belçika'nın en çok dinlenen radyolarından BRT, Kürt milletvekilleri ve yurtseverlerle birbuçuk saatlik röportaj yaptı.

■ Belçika'da yardım örgütü olarak çalışma yürüten OXFAM yetkilileri açlık grevini ziyaret ederek görüşmeler yaptılar.

■ Danimarka Sosyalist Halk Partisi mensubu 10 milletvekili, açlık grevi eylemcilerine ortaklaşa dayanışma mesajı gönderdiler.

■ Yunan parlamenterlerden oluşan heyet açlık grevi binasında basın toplantısını yaparak Kürt halkına karşı besledikleri dostluğu ve desteklerini dile getiren açıklamalarda bulundular.

■ Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilleri ABD, Fransa, İtalya, İspanya, Avusturya, Yunanistan, Norveç ve Avustralya büyükelçiliklerine ziyarette bulunarak görüşmede bulundular. Daha sonra Avustralya Büyükelçiliği yardımcısı açlık grevi eylemcilerini ziyaret ederek dayanışma mesajını sundu.

■ Hamburg'da yurtseverler, sayısı yaklaşık 1500 kişiyi bulan bir protesto yürüyüşü gerçekleştirdiler.

■ Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilleri bir basın toplantısı yaparak, eylemlerinin amaçlarını basın-yayın kuruluşlarına genişçe açıkladılar.

■ Yunanistan'ın başkenti Atina'da yapılan Sosyalist Enternasyonal Toplantısı'na heyet düzeyinde katılma talepleri reddedilen ERNK taraftarları, toplantı binasının önünde protesto gösterisinde bulundular.

■ Hollanda Parlamentosu Dışişleri Komisyonu adına Demokratik Parti Temsilcisi D. Eisma, bir davetiye göndererek Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekilleriyle görüşme talebinde bulundu.

■ Merkezi Fransa'da bulunan Uluslararası Yardım Fonu kuruluşu, Brüksel'deki açlık greviyle dayanışma içinde olduğunu belirten yazılı bir mesaj gönderdi.

■ Filandiya Barış Birliği, açlık grevi taleplerini desteklediğini bildiren bir mesaj gönderdi.

■ Yılmaz Güney Vakfı Destek Derneği, açlık grevi eylemcilerine gönderdiği mesajda Kürdistan ulusal kurtuluş mücadelesinin yanında yer aldığını bildirdi.

Hannover'de 2000 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü yapıldı.

■ Brüksel'deki açlık grevinin yanısıra Almanya'nın Mainz, Mannheim, Saarbrücken, Freiburg, Kassel, Osnabrück, Bielefeld, Münster, Hamburg, Bochum, Hagen, Bremen, Kiel ve Duisburg, İsveç'in Stockholm ve Göteborg, İngiltere'nin Londra, Yunanistan'ın Atina, Hollanda'nın Amsterdam, İsviçre'nin Cenevre şehirlerinde, Danimarka ve Norveç'te yüzlerce yurtsever açlık grevine başladı.

■ Hagen'de 1500 kişinin katıldığı bir protesto yürüyüşü yapıldı.

■ 16 Ocak 1993 günü, 24 Ocak'tan bu yana Brüksel'de açlık grevi eylemini sürdüren 700'ü aşkın Kürt ve 500 dayanışmacı eylem binasından Avrupa Parlamentosu Bakanlar Konseyi Binası'na kadar yürüyüş yaparak eylemlerine son verdiler. Yürüyüşe Belçikalı bazı parlamenterler ve daha birçok kuruluşun üyesi de dayanışmacı olarak katıldı.

Yürüyüş ardından 2 Kürdistan Ulusal Meclisi milletvekili ve ERNK Avrupa Sözcüsü, eylemcileri temsilen Avrupa Parlamentosu Başkanı ve Genel Sekreteri ile görüştüler. Görüşmede ileri sürülen talepler kabul edildi.

■ Brüksel'deki açlık grevine Kürdistan, Türkiye, Avrupa ve daha birçok ülkede yaşayan Kürtler ve Kürtlerin dostu kişi ve kuruluşlardan dayanışma mektup ve mesajları ulaştı. Şimdiye kadar görülmeyen bir katılımla gerçekleşen açlık grevi eylemi, Kürdistan halkı ve dostları arasında büyük sevinçle karşılanırken, düşman cephesine karşı da güçlü bir birlik ve kararlılık gösterisi oldu.

Brüksel açlık grevinin ziyaretçi defterine dayanışmacı Belçikalıların düştükleri notlardan:

Kürt halkının mücadelesini destekliyorum.

Umarım bu Kürdistanlılar, Türklerin baskısı olmadan kendi ülkelerinde yaşayacaklardır.

Sizin ne kadar dayanışmacı olduğunuzu görmek çok güzel.

Umarım açlık grevi erken biter ve artık insanların işkence görmesi ve öldürülmesi durdurulur. Açlık grevcilerine üstün başarılar.

Sosyalist ve kurtarılmış bir Kürdistan için verdiğiniz mücadelede başarılar.

Sizin eyleminizi kutlar ve başarılar dilerim.

Amaçlarınızı başarmanızda size çok başarılar dileriz. Özgür bir Kürdistan umuduyla.

Direnin! Başarılar. Yaşasın Kürdistan!

Kendi iradenize inanın, çünkü sizin iradeniz sevdadır.

Umarım bir gün herkes Kürtlere yapılan barbarlığı anlayacaktır.

Başarı umuduyla.

Devletsiz bir halk dayanışma istiyor.

Sizin birliğiniz ve dayanışmanızdan etkilendim. Bu benim açımdan mücadeleyi sürdürmek için güç veriyor. Kesin kazanacaksınız.

Yaşasın özgür Kürdistan!

Umut artık sizi terk etmesin. Doğal hakları, yaşam için savaşan bir halkın sessiz hayranları.

Size hayranım. Sizin yakınlığınıza, inancınıza ve birbirinize olan saygınıza hayranım. Sizin umudunuza hayranım. Bunu asırlar boyu yüreğimde taşıyacağım.